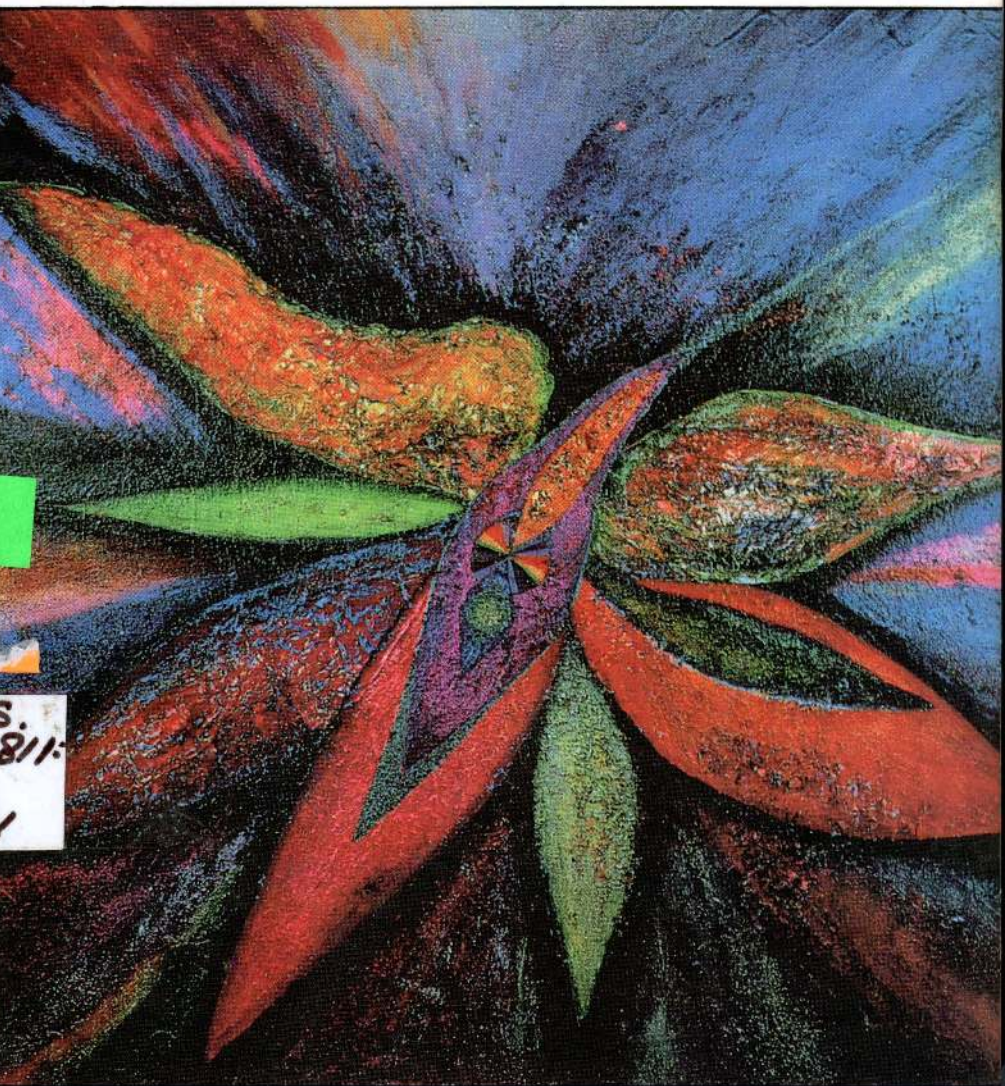

കാശി ബൈബിൾ

130
காலி லீலை

காலி லீலை

மு. பெரன்னம்பலம் மு. பெரன்னம்பலம்

517701

517701

தவனி

517701

சென்னை

சென்னை

107512

கரலி லீலை

மு. பென்னம்பலம்

517701

517701

த்வனி

TITLE : **KAALI LEELAI**
a collection of poems

AUTHOR : **© MU. PONNAMBALAM**

FIRST EDITION : **MARCH 1997**

PUBLISHER : **DHWANI BOOKS**
25 III TRUST CROSS STREET
CHENNAI - 600 028.

LASER TYPESETTERS : **ADHITHYA COMPUTERS**
19.II/2 LAKSHMI APARTMENT
SEETHAMMAL ROAD
ALWARPET, CHENNAI -18.

PRINTERS : **STUDENTS OFFSET CENTRE**
CHENNAI-600 001.

COVER PRINTING : **'A moving point of balance'**
by **BETH AMES SWARTZ**

முன்னுரை

"காலி லீலை" என்னும் இத் தொகுப்பின் அடங்கியுள்ள எனது ஆக்கங்கள் பற்றி சில வார்த்தைகள் :

ஒவ்வொரு மனிதனது விடுதலையும் அவனவன் அறிவுக்கேற்ப நடைபெறுகிறது.

ஒரு சமூகத்துக்கும் இனத்துக்கும் அப்படியே.

அதனதன் அறிவுக்கேற்ப அதன் விடுதலை குறுகவும் விரியவும் செய்கிறது.

விடுதலையின் எல்லைகள் எமதறிவின் எல்லையைச் சுட்டுகின்றன.

விடுதலைக்கு எல்லையில்லை; எல்லைகளை நாமே வகுக்கிறோம். நமது செயல்கள் சிந்தனைகள் வகுக்கின்றன.

ஒரு மனிதனது, ஒரு சமூகத்தது சிந்தனை, கலை, கலாசாரத்திலிருந்து அதன் விடுதலையின் தன்மையை உணரலாம்.

ஒரு மனித நாகரிகமென்பது, அம் மனிதசமூகம் அனுபவிக்கும் விடுதலையின் ஆழத்தை காட்டுவது.

நாம் ஒவ்வொருவரும் நமக்கேயுரிய ஒவ்வொரு சிந்தனைத் தளத்தின் கைதிகள்.

எமது சந்தோசம் என்பது அந்தத் தளத்தின் விரிவையும் குறுக்கத்தையும் பொறுத்தது.

ஒரு சாதாரண லௌகிகனுக்கு போகமும் செல்வமும் சந்தோசம் தரும் விஷயங்கள்.

ஆனால் ஞானிக்கோ அவை சந்தோசத்துக்கு பெரும் தடையானவை.

கர்ணனுக்கோ அவன் செய்த தர்மமே அவன் விடுதலைக்கு தடையாக நின்றது.

அவனவன் அறிவின் சார்புக்கேற்ப அவனவன் சந்தோசம்.

எல்லா அறிவும் அதனதன் சந்தோச முகநோக் குடையவை. அந்த சந்தோச முகநோக்கே நம் மையம். அங்கு நாம், நான் ஆகிறேன்.

ஆகவே நாம் நம்மாலேயே சிறைவைக்கப்பட்டுள்ளோம்.

அந்நிய ஆதிக்கத்தை எடுத்தெறிவதும் அதற்கு அடங்கிப்போவதும் நமது சிந்தனை ஆழத்தையும் வலுவையும் பொறுத்ததே.

ஆகவே நாமே நமது விடுதலையைத் தீர்மானிப்பவர்கள். நாமே நமது விடுதலையின் குணாம்சங்களைத் தீர்மானிப்பவர்கள்.

பல்வேறு சிந்தனை தளத்துக்குரிய விடுதலை முயற்சிகள் இத்தொகுப்பில் காட்டப்படுகின்றன.

ஆனால் அவையெல்லாம் எல்லையற்று விரியும் விடுதலையின் பின்னணியிலேயே வைத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

அதனால் ஒவ்வொரு தளமும் விடுதலையின் ஒவ்வொரு எல்லைகளாக நிற்கின்றன.

அதேநேரம் ஒவ்வொரு தள எல்லைகளும் எல்லையின்மையின் குறிகாட்டிகள்.

"நாங்கள் மலைநாட்டு மக்கள்" என்ற ஆக்கம் இந்திய வம்சாவழியினரைச் சுட்டலாம். எங்களையும் சுட்டலாம். ஏன் இந்தப் "பிரபஞ்சப் பிரஜைகள்" அனைவரது விடுதலை முகநோக்கையும் சுட்டலாம். அப்படியே ஒவ்வொன்றும். அவற்றைத் தீர்மானிப்பது உங்கள் அறிவின் எல்லைகள்.

எனது ஆக்கங்களின் விடுதலை உங்கள் அறிவின் எல்லைகளைப் பொறுத்தது.

இங்கு தரப்பட்டுள்ள ஆக்கங்கள் தத்தம் விடுதலைப்பாங்கான உருவங்களையே கொண்டுள்ளன. இவற்றின் உருவங்கள் அவை தரும் கருத்தின் இயல்பால் தரிக்கப்பட்டவை. அதனால் இவை உங்களுக்குத் தெரிந்த கவிதை, கதை, கட்டுரை என்கிற எல்லைக் கட்டைகளால் வரம்பறையப்பட்டபோதும் அந்த எல்லைக் கட்டைகளைக் கொண்டே விடுதலை முகமுடைய வெவ்வேறு வரம்பு முறைகள் சுயவியக்கம் கொண்டுள்ளன என்பதையும் காணலாம். அந்த முறையைத்தான் மு.த. "மெய்யுள்" என்றார்.

இந்நூலில் அடங்கியுள்ள படைப்புகள் நான்கு காலப் பகுதியைக் கொண்டவை. முதல் பகுதியான 1960-1970 க்கும் உரியவை 'அது' என்னும் எனது கவிதைத் தொகுதியிலும் ஏனைய சிறு பிரசுரங்களிலும் வெளியானவை. இரண்டாவது பகுதியான 1970-1980க்கும் உரியவை 'அகவெளிச் சமிக்ஞைகள்' என்னும் தலைப்பில் நூலுருப்பெறக்காத்துக் கிடந்த படைப்புகளாகும். மூன்றாவது பகுதியான 1980-1990 க்கும் உரியவை 'விடுதலையும் புதிய எல்லைகளும்', 'விலங்கை விட்டெழும் மனிதர்கள்' ஆகிய எனது இரு நூல்களில் வெளியானவையாகும். நான்காவது பகுதியான 1990 க்கு உரியவை 'பேரியல்பின் சிற்றொலிகள்' என்னும் தலைப்பில் பிரசுரிக்கப்படவிருந்த படைப்புகளாகும். இவையாவும் தற்போது மீள் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு, தேவையான பல திருத்தங்களோடு 'காலி லீலை' யாக வெளி வருகின்றன.

மொத்தத்தில் சகல அசைவுகளையும் காலி லீலையாகக் காண்பதில் மகிழ்ச்சி கொள்ளும் எனக்கு, இதுவும் ஓர் சிறு மகிழ்வலையை எனக்கூட்டலாம். காரணம்; கட்டற்ற காலத்தின் ரூபமான காலியின் (காளி) சிறு அசைவும் ஆனந்த விளையாட்டின் (லீலையின்) வெளிக்காட்டலே !

மு. பொ.
26/08/1996

1960 -70 : அது

1.	காலி லீலை.	1
2.	குருவின் மொழி.	2
3.	மார்கழிக் குமரி.	4
4.	கலை.	5
5.	மதிப்பீடு.	6
6.	ஆற்றோரம்.	11
7.	நடுப்பகல்.	12
8.	மாலை.	12
9.	காலை.	13
10.	உறவு.	14
11.	காலியின் வருகை.	14
12.	வழக்கு.	16
13.	வேள்வி.	19
14.	தேடல்.	22
15.	வேட்கை.	22
16.	சமயவாதியும் சமயஞானியும்.	23
17.	வீரம்.	27
18.	சிலந்தி வலையில் விழுந்ததா?	31
19.	அம்மணம்.	32
20.	நானும் அவையும்.	33
21.	புரட்சி.	34
22.	ஆசை.	34
23.	புணர்ச்சி.	34
24.	குருவி.	35
25.	குரிக்.	35
26.	குழி.	35
27.	உழைப்பில் உறிஞ்சல்.	35
28.	வேட்டை.	35
29.	மின்னல்.	36

1970 - 80 : அகவெளிச் சமிக்ஞைகள்

30.	குரு.	38
31.	கலை இலக்கியச் செங்காவலர் வருகிறார்.	39
32.	மூன்று போக்குகள்.	43
33.	நான்.	49
34.	கலை ஆட்சி.	52
35.	நாங்கள் மலைநாட்டு மக்கள்.	56
36.	வரம்.	59
37.	பாரதியார்.	60.
38.	வீழ்ச்சியும் எழுச்சியும்.	63
39.	விஸ்வரூபமும் அதன் எழுச்சியும்.	69
40.	தரிசனம்.	71
41.	ஆற்றுநீரைத் தழுவிய கிளைகள்.	73
42.	பிறையொருகாலம் முழுநிலவாகும்.	74
43.	பிரபஞ்சக் கும்மி.	78
44.	இந்தியப் புரட்சி.	81
45.	மழையும் வெள்ளமும்.	85
46.	ஒரு படகின் பாடல்.	87
47.	அகவெளிச் சமிக்ஞைகள்.	89
48.	சுயாட்சி.	90
49.	நடை.	90
50.	பல்லில் தெறித்த தண்ணீர்.	91
51.	ஒரு சுடர்.	92
52.	விழிப்பு.	92

1980 - 90 : விடுதலையும் புதிய எல்லைகளும்

53.	தமிழ் ஈழமக்கள்.	95
54.	இயற்கையுள் விழுந்த இயந்திர உறுமல்.	95
55.	சடங்குகள் நீத்த தகனங்கள்.	97
56.	தியாகம் எனும் புதுயோகம்.	99
57.	விடுதலை சகலதின் விரிதளம்.	101
58.	விடுதலையும் புதிய எல்லைகளும்.	102
59.	தலைமை.	102
60.	இது கனவல்ல.	104
61.	இரவில் ஒரு குரல்	106
62.	ஒருத்தி.	107
63.	ஜூலை 1983.	108
64.	இருப்பின் அதிகரிப்பு.	109
65.	வீரத்தைத் தூக்கு.	111
66.	அம்புலி மாமா.	112
67.	வீடுகளும் கூடுகளும்.	116
68.	வெள்ளமும் பள்ளமும்.	118
69.	புரட்சி மூலம்.	119
70.	சொற்களும் சும்மா இருத்தலும்.	120
71.	அதிகாரம் புரியாத சமன்பாடு.	125
72.	முன்னிரவின் மோகனம்.	126
73.	குழந்தைகளே, உங்கள் இழந்த ராச்சியத்தை மீட்டெடுங்கள்.	127
74.	விடுதலைத் தாயை வேண்டுக.	129
75.	முதுமை ஒரு குறையல்ல.	130
76.	இது ஒரு புதிய இனம்.	131
77.	திருமுழுக்கில் நம் தேசம்.	134
78.	அலையெடுத்த கடல்.	136
79.	வீடு.	137
80.	ஆக்காத்திகள் - பழையதும் புதியதும்.	140

81.	அக்கினிக் குளிப்பு.	158
82.	அன்றொருநாள்.	158
83.	துவிஜன்.	159
84.	என் அகத்தின் வெளியே.	160
85.	பல்.	161
86.	எழிற்காலை.	161
87.	பெண் புணராமை ஒரு பெருந்தபஸ்.	162
88.	கலைத்தியானம்.	163
89.	வழி.	164
90.	நானோர் கிலுக்கட்டி.	164
91.	சிவலிங்கம்.	165
92.	ஏழுக்கு மாளிகை.	166
93.	பக்குவம்.	167
94.	புறம்.	167
95.	அகம்.	168
96.	முற்றுகை.	168
97.	செயல் ஓவியங்கள்.	169
98.	கோடை கண்ட குளிர் காற்று.	170
99.	யாத்திரை.	172
100.	ஆடித்திறவுகோல்.	173
101.	நிலவின் பாட்டு.	173
102.	நிலாப்பழம்.	174
103.	விடுதலை விதைகள்.	174
104.	புது விட்டில் பூச்சிகள்.	175
105.	ஒளியுக்ம் ஒன்று.	175
106.	என்னகத்தே ஓர் விளக்கு.	177
107.	பனி.	178
108.	இராமர் கோயிலும் பாபர் மகுதியும்.	179
109.	'இனிதனா'ய் மேலெழு.	180
110.	காலமின் கம்பிகள்.	182
	பின்னூரை	183

வ ண க் க ம்

பாழ்வெளி ஒன்றே பரந்து கிடக்குது
பாழ்வெளி யாமப் பேர்நிலைக்குள்ளே
வாழ்வொளி யென்றோர் வண்ணமிருக்குது

பாழ்வெளி தன்னுள் பற்று முடுக்க
வாழ்வொளி கொண்டு தன்னை வரையுது

பாழினுள் வாழ்வும்
வாழ்வினுள் பாடும்

பற்பல கற்பகாலம் சுழலுது !
எத்தனை கோடி இயக்கம் நிகழுது !

அத்தனைக்கெல்லாம் அடிநுனியான
பாமெனும் அந்தப் பேர் நிலையாமல்
வாழ்வினைப் போற்றி வணங்குவம் நாமே !

81.	அகநானில் அகநாடு.	158
82.	அகநானாறு.	158
83.	அகநாடு.	159
84.	அகநாடு அகநாடு.	160
85.	அகநாடு.	161
86.	அகநாடு.	161
87.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	162
88.	அகநாடு அகநாடு.	163
89.	அகநாடு.	164
90.	அகநாடு அகநாடு.	164
91.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	165
92.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	166
93.	அகநாடு.	167
94.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	167
95.	அகநாடு.	168
96.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	168
97.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	169
98.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	170
99.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	172
100.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	173
101.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	174
102.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	174
103.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	175
104.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	175
105.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	177
106.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	178
107.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	179
108.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	180
109.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	182
110.	அகநாடு அகநாடு அகநாடு அகநாடு.	183

1960 - 1970

அது

1960 - 1970

1970

காலி லீலை

இயற்கை

காலி என்பவள் பூத்தள் இயற்கையாய் !
கைவிரித் தெழில் யாத்துப் பரப்பினள் !
மேலிருந்த துகிலோ சரிந்ததும்
மிளிர்ந்த குன்றில் முலைகள் நெரிந்தன
கோல வெண்ணகை வாயிற் குழைத்தனள் !
கொடிவிழுத்திவான் மின்னல் தழைத்தது !
நாலு பாரும் அவளில் சிலுர்த்தன
நாத மென்னுயிர் மூச்சில் கெலித்தன !

சமூகம்

காலி என்பவள் ஆர்த்தள் சமூகமாய் !
கையெடுத்துப் பகடை உருட்டினாள்
நாலு கோடி விதங்கள் நிகழ்ந்தன !
நன்மை தீமை - இவைகள் பிறந்தன !
வேலை ஏந்தி முருகாய் வருகிறாள் !
வெற்போ இற்றிடச் சூராய் நகைக்கிறாள் !
பாலில் வீழ்ந்தவப் பாம்பதன் நஞ்சையும்
பரமனாகப் பின் உண்டு களிக்கிறான் !

நான்

காலி என்பவள் நானாய் நிமிர்ந்தனள் !
காணும் யாவையும் இரண்டெனக் காண்பதால்
கோலி எல்லாம் தனக்காய்க் குவிக்கிறாள்
கொள்கை முற்றிலும் தன்நலம் நாட்டுவாள் !
வாலிபத்திமிர் ஓயும் வரைக்குமில்
வையகத் தேயெனை வெல்லுவோர் யாரென்பாள்
மேலி லே நோ எடுத்து முழி' சையில்
"அப்பனே முருகா" வெனக் கத்துவாள் !

அது

காலி யேயது வாகத் திகழ்கிறாள் !
காலிக் கப்பாலும் நிற்பதஃ தென்கிறாள் !
காலி யேயதன் சக்தி யென் றோதுவாள்
காலிக் கேதிவை? சக்தியே அஃதென்பாள் !
காலி தானது அஃதேயக் காலியும்
காணுகின்ற சமூகம், இயற்கை, நான்
மேலும் பூக்கும் புதியவை யாவிலும்
மின்னுகின்றவள் காலியென்றால், அதே !

புதியவை :

இயற்கை : காற்றில் மனிதன் திரிகின்றான்
மனதைக் கடந்து திளைக்கின்றான்.
தன்னுடல் கழற்றி வெளிவந்து
சூக்கும் உலகில் நுழைகின்றான்
செயற்கரிதானவை
இயற்கை யாய் மாறும்
சிறுமனம் பிரபஞ்சமாகிறது..

சமூகம் : நாளை விட்டது சமூகம்
நாளை விட்டு நாமுள் புகுந்து
நாளை விட்டுப் பேர் நாளையே
கண்டது.

நான் : நாம் வேலை செய்தேன்
நான் வேலை செய்தது

அது : நாற் பெருஞ்சமயம் ஒன்றில்
ஒன்றிய முழுமை போற்றி
முழுமையின் எழுச்சி வெல்க
பூரண மலர்ச்சி வெல்க !

புதியவை : குணங்கள் கரைந்தன
மனம் விரிந்து வேறு
தளங்களில் இயங்கிற்று.

குருவின் மொழி

என்றோ ஒருபோது எனக்கு குருவாய்
இருந்தான் ஒரு மனிதன்
சென்றான் பின்னர் ஓர்நாள் இரவில்
சிறிதும் பறையாது.
கன்றாய் உள்எம் துள்ளிக் குதித்தேன்
கழன்றது விலங்கென்று
இன்றோமனதின் ஆழக் கிணற்றில்
எழுந்தது பேர் ஏக்கம் !

ஏக்கம் மெதுவாய் எழுந்து கிளம்பி
இறுக்கிக் கொள்கிறது !
வீக்கம் கழன்றென் உடலோ வீழும்
மனதில் பெருவீக்கம் !

சாக்கள் பலதைக் கண்டேன் உடலோ
தரியாப் பொருளென்றார்
ஈக்கள் போன்று நாமும் பொரித்தோம்
மரித்து விடுவதற்கோ ?

"சாக மருந்தைத் தருவேன்" - ஓர்நாள்
சற்குரு எனக்குரைத்தான் !
"போமோய் நீயோர் பொய்யன்" என்று
பொருமி மனத்துள்ளே
பாகாய் இன்றே இனிக்கும் அதனைப்
"பாலில்" கரைத்தொழிந்தேன்
ஒகோ அந்நாள் ஒடுங்கிக் கிடவா
உடலே படு நன்றாய் !

நன்றேஉலகாம் இளமைப் போதில்,
நலிவு தலையெடுக்கின்
அந்தோ விடமாய் அதுவும் திரளும்
அனைத்தும் பெரும் மாயம் !
கம்பே நீருள் கயிறாய் நெளியும்
காணும் நிலைக்கேற்ப,
எங்கோ உண்மை இருக்காம் ?
"உன்னுள் இருக்கே" - குருமொழிந்தான் !

என்னுள் இருக்கும் உண்மை எடுக்க
ஏனோ நீமுனைந்தாய் ?
தன்னுள் இருக்கும் மகவை ஈற்றில்
தாயே ஈன்றளிப்பாள் !
என்னுள் இருக்கும் தருக்கம் உரைக்க
அவனை எடுத்தெறிந்தேன் !
என்னை முடக்கி வயது நடத்த
இன்றோ பொல்லெடுத்தேன் !

பொல்லா அறிவுப் புலமைச் சுவட்டில்
போன எனக்கின்றோ
சொல்லா திருட்டில் மறைந்த குருவின்
சுவட்டில் ஒளிபடரும் !
"நல்லார் குறைந்திங் (கு) அல்லார் மலியின்
நானே பலமுறையும்
பல்லோர் உருவில் வருவேன் " -கிதைப்
பொருளை உணர்கின்றேன்.

*****

மார்கழிக்குமரி

மார்கழிக் குமரி கார்முகச் செல்வி
 ஊர்களி கொள்ள உலாவரு கின்றாய்
 பனிநனை தென்றல் முனைபடத் தளிரின்
 கனவுகள் அதிரும், காதலின் இறுக்கத்
 தேவைகள் மலர்ந்து ஆசையில் நடுங்கத்
 தாதினைத் தள்ளும் போதுகள் நடுவே
 மார்கழிக் குமரி கார்முகச் செல்வி
 ஊர்களி கொள்ள உலாவரு கின்றாய் !

ஆழியின் அலைகள் கீழிழுத் தடங்க
 தோளினில் சுமந்த பாயொடு கலங்கள்
 ஊர்மனை நடுவே உறங்கிய வாவி
 நீர்விடு மூச்சாய் நெளிதரு தரங்கம்
 நாரைகள் கரையில் நாட்டிய தவமும்
 தேரைகள் வரம்புள் தேக்கிய குரைவும்
 சீரெனக் கொண்டு மார்கழிக் கோதாய்
 ஊர்களி கொள்ள உலாவரு கின்றாய் !

ஏரோடு முன்னர் இயற்றிய புணர்வு
 சூத்தர வயலில் வேல்முனைக் கதிர்கள்
 அறுவடை புரியும் பறவைகள் திகில
 வெருளிகள் புரியும் அபரித நடனம்
 நுளம்புகள் மலிந்து வலம்புரி ஊத
 புலன்சிறு உயிரும் வலம்வர மகிழ்ந்து
 மார்கழிக் குமரி கார்முகச் செல்வி
 ஊர்களி கொள்ள உலாவரு கின்றாய் !

விளக்கிய முற்ற ஒளித்தரை மீதில்
 பளிச்செனக் கோல வெளிச்சங்கள் தூய,
 பாவையர் பாடும் "பாவையின்" கீதம்
 ஆலயமணியின் ஓசையில் தோய
 வையகம் எங்கும் ஐயனின் பாதம்
 கொய்மலர் என்றோ குனிந்தது சூட ?
 மையிருள் அகற்றும் தைவழி நோக்கி
 மார்கழிக் குமரி கார்முகச் செல்வி
 ஊர்களி கொள்ள உலாவரு கின்றாய் !

.....

கலை

தெருவின் முதுகில் மழைபோய்த்
தெளித்த சின்னீர்த் தேக்கம்
உருவிக் கிடக்கும் அதனுள்
உலகக் கலையின் தோற்றம் !

ஊமைக் காடாய் உயரே
உம்மென்றிருந்த வானம்
ஓமக் கொழுந்தாய் அதனுள்
ஒளிவிட் டெரியும், விரியும் !

அருகில் ஊத்தைபுனைந்து
ஆடிச் சென்ற கிழவன்
பிரதி விழுந்தங் (கு) அழகுப்
பிம்ப மாயிற்(று) அதனுள்

வீரென் றிசைத்து மேலால்

விரையும் குருவிப் பேடு
பாரோய் அதற்குள் கவிதைப்
படிமம் விழுந்த வீச்சை !

நாயொன் றருகில் சென்று

நக்கும், நீரில் இமைகள் !
பாரும் இசையாய் நாயின்
படங்கள் மிதந்த கதையை !

யாரோ மனிதக் குழந்தை
யாத்த பேப்பர் கப்பல்
தீரா மனிதக் கனவாய்
திரியும் தலைகீழாக

ஓதுங்கி எவளோ ஆடை
உயர்த்திச் சென்றாள், ஓமோம்
பளிங்கு போலத் தொடைகள்
படிய அவளும் பதிந்தாள் !

எருமை விழுந்து பின்னர்
இடறிச் கலக்கிச் செல்லும்
கருமை படரும் இன்னும்
கனபோழ் தாகும் தெனிய.

மதிப்பீடு

எனக்கு வயதோ இருபத்தைந் தாகிறது
வாழ்க்கை இதுகால் வரைந்த வரலாற்றை
மீட்டுச் சுவைத்து மதிப்பீடு செய்கின்ற
வேட்கை எனக்குள்ளே விம்மி எழுகிறது
ஏட்டை எடுப்பேன், எழுதிக் கணக்கெடுக்க.

அணைந்த நெருப்பாய் அவிழ்ந்த குமிண் சிரிப்பாய்
காற்றில் கலந்தவென் கால்நூற்று ஆண்டுகளே !
பாலை மணலில் பதித்த அடிச்சுவடாய்
தூர்ந்து தெறிநின்ற காலச் சுவடுகளே !
நீங்கள் எனைப்பிரிந்து நீள் தூரம் செல்கின்றீர்
போங்கள், இதுகால் புணையாய் அலைகடலாய்
வாழ்ந்தே எனக்கு வரலாறு தந்திப்போ
போகின்றீர் நானோ, பொருமி எழுந்தெதிரே
எங்கும் அலைகள் எறியும் கடல்நடுவே
குந்தியிருக்கும் றொபின்சன் குருசோப்போல்
பேரறியா நச்சப் பிரண்டை விளைகின்ற
ஓர் தீவில் வந்தே ஒதுங்கிக் கிடக்கின்றேன் !

நீரோடு முத்தம் நிகழ்த்தும் அடிவானின்
ஓரத்தே ஆடி ஒளிரும் ஒருசுழிப்பில்
தன்னை இனங்கண்டு தாவும் மனப்பேடு !
என்ன அது ? வாழ்வின் இலக்கோ ? கலைத்துடிப்பின்
சின்னக் கனவுலகோ ? சீர்பெற் றொளிர்கின்ற
எல்டராடோ என்கின்ற இன்ப மணிப்புரியோ ?
ஏதோ அறியேன், எனது முதுகெலும்பின்
கோதில் உருள்கின்றகுன்றி மணித்துடிப்பில்
பீறியெழும் மின்னல் பெருக்கின் நொடியில் அவை
எல்லாம் புரியும், இருந்தும் புரியாது,
மல்லாந்தே அங்கேகும் மார்க்கம் அறியாது
பேரறியா நச்சப் பிரண்டை விளைகின்ற
ஓர் தீவில் வந்தே ஒதுங்கிக் கிடக்கின்றேன் !

நானேறிப் பாயிழுத்த நாவாய் அனுபவத்தின்
போதாக் குறையாலோ பிஞ்சில் பழுத்ததிலோ
மோதுண்டு கல்லில் முடமாய் ஜடமாகி
ஓரம் கிடக்கிறது, ஓய்ந்து தனி மனுவாய்
குந்தியிருக்கும் றெபின்சன் குருசோப்போல்
நானிங்கு ! ஏதாலும் நாவாய் வருஞ்சிலமன் ?

ஆவல் விழியீற்றில் ஆட, அடிவானம்
 கூவும் மௌனக் குரலில் உளமோட
 காத்துக் கிடக்கின்றேன் காலம் வரும்வரைக்கும் !
 பாட்டில் விழுந்த பழைய வியாபாரி
 ஏட்டை புரட்டி இதயத் திருப்திக்காய்
 பார்க்கும் பழங்கணக்காய் நானும் பழையவற்றின்
 ஈர்ப்பில் மனதை எடுத்தே நடக்கின்றேன் !

அம்மா எனும்பந்த அன்புமலைக் கோயில்
 சந்ததியில் நான்முன்னர்த் தாவித் தவழ்கையிலே
 என்ன நினைவையவன் என்னில் செதுக்கினனோ ?
 சோறாட்டி, வானம் தொடுத்த மலர்ச்சரத்தின்
 சீர்காட்டி, பாலாட்டி, தூக்கச் சிறுக்கியவன்
 ஊர்காட்டி, அன்பு ஒழுக்கி வளர்த்த அவன்
 என்ன நினைவையெல்லாம் என்னில் செதுக்கினனோ ?
 என்ன நினைத்திருப்பான் ? எந்தன் மகன் பெரிய
 மன்னனாய், காரில் மதிப்போடு மாற்றாரின்
 கண்ணில் படவாழும் காட்சி வழியிலவன்
 என்னை நிறுத்தி இறும்பூதல் எய்திருப்பான்
 என்ன பிழை அற்றைச் சமூக இயல்புகளின்
 சின்னம் அவன் வேறு சிந்தை அவட்கேது ?
 பாவமோய், என்னை நிதம் பள்ளிக் கணுப்பியவன்
 மோகமுற நானோ, முருங்கைமரக்கினையில்
 காகம் இருந்து கரையும் அழகினிலும்
 வேகமுடம் காற்று விரைய, நிலமிருந்து
 சேவல் உதிர்த்த சிறகு மிதப்பதிலும்
 அண்ணாந்து பார்க்கையில் அங்கே கரும்பருந்து
 பண்ணாய் விசும்பில் படரும் சுருதியிலும்
 ஏதோ கனவை இயற்றத் தொடங்குகிறேன்.

பள்ளியிலே ஆசிரியர் "பேயா உனக்கிங்கு
 கல்வி வராது களிமண்ணே முனை" யென
 அன்னார் திருமொழிக்கு அப்பழுக்கு நேராது
 கண்ணன், சிவபெருமான், காராம் பசுவெல்லாம்
 மண்ணில் சமைத்தேக மாணவர்கள் கொண்டாட
 ஆதிச் சிவனார் அடிநுனியைக் கண்டபுது
 மாலயனாய் என்றன் மனது சிறகடிக்க...
 அந்தி அடிவான் அமுதக் கடைசலென
 குந்தி யெழும் நிலவு, பூவரசங் குழையூடாய்
 சிந்திக் கிரணங்கள் செல்லம் பொழிகின்ற
 காலைப் பரிதி, ககைச் சிறுபறவை,
 ஏலோ எனநீர் இறைப்பேள்-இவையெனது

பிஞ்சு மனதைப் பிசைய மறுகணமே
 "பெஞ்சில்" எடுத்தெச்சில் பெய்து சுவரெல்லாம்
 நெஞ்சில் உருண்ட நினைவுக்கு தொட்டிலிட....

என்ன விதமாய் இளமை மறைகிறது !
 கன்னக் கோல் இட்ட களவாய், நெருப்புற்ற
 பொன்னுருக்காய், மின்சிரிப்பாய், போகம்தரும் திகிலாய்
 சின்ன வயது சிறகடிக்க நான்பெரிய
 மன்னனாய் அல்ல அல்ல, மண்டுகம் என்கின்ற
 பட்டத்தை வாங்காக் குறையாப் படித்தந்த
 எஸ்ஸெஸ்ஸி யென்னும் இடறும் பரியின்
 பிடரி பிடித்தேறி-பின்னங்கால் தந்த உதை
 இன்னும் விலாநோக-எப்படியோ தொற்றியதில்
 வெற்றி முழுக்கமிட்ட வீர வரலாறு....

தூர றயில்கூவும் தொற்றுதற்கு முன் அம்மாள்
 ஈர முகம் நோக்கி "எல்லாம் சரி" என்று
 கூறிப் பிரிந்து கொழும்பு நகர்வந்தால்
 ஏதோ கடையில் இருந்து கிறுக்கின்ற
 மாதம் வயிற்றை நிரப்பும் ஒருவேலை !
 போதாதா ? என்னைப் படைத்தோன் படியளந்தான்!

வாழ்க அவன் ! வேலை முடிந்து அறையடைந்து
 பாட்டில் விழுந்து முகட்டில் விழிபதித்தால்
 ஓட்டு ரயிலாக ஓடும் எலிக்குஞ்சு
 நீட்டு ரயிலாய் நெளியும் ஒருசாரை-
 வேட்டை ! அட்டா, இதுகால் விழுந்திருந்த
 தொட்டில் பழக்கம் கரீரென்று பற்றியெழ
 சிற்பி ஒருவன் செதுக்கத் தொடங்குகிறான் !
 எட்டாக் கனியாய் இருந்த நிலாப்பேடு
 கொட்டும் மழை, அண்டம் குடையும் பிரளயங்கள்,
 மொட்டாக்கில் வாழும் மருமமுடிச்சுக்கள்,
 கிட்டாப் பொருளாய்க் கிடந்து கரங்காட்டும்
 எல்லாம் எதிர்வந்த திரங்கிக் கரங்கூப்ப
 சொல் நுழையா ஊரெல்லாம் தேரோட்டி அங்குலவி
 வில்லாளனாய் அகிலம் வென்ற களிப்போடு
 மீண்டும் உலகிறங்க முன்னாலுள யன்னல்
 வாங்கும் நிகழ்வில் விழிபோய் நனைகிறது.....
 என்ன ஜனங்களிவர் ? ஏதோ வெறியில்
 கடலைச் சிதறலென கால்போன போக்கில்
 உடலை நடத்துகிறார் ! ஓவென் றிரைந்தவரைத்
 தின்று பசியாற திரியும் அசுரக்கார்

வண்டியினம், ஓயா வாய்பிளந்து கொக்கரிக்கும்
வானொலிகள், நோட்டீஸ் விழுந்து புரள்கின்ற
கூனல், முடம், நொண்டிக் குப்பை- இவற்றுள்ளே
என்னை நினைப்போரார் ? எனக்கே எனதுருவம்
கொன்னை நினைவாய், குருடாய், குறைச்சிலையாய்
தன்னை இழந்தழிய தாவி வெளியுலகக்
குப்பைக்குள் நானும்போய் குன்றி மணிபொறுக்க
ஆயத்தமாகின்றேன்-அப்போதான் அங்கவனை
சந்தித்தேன், ஐயாநம் சங்கத் தமிழ்க்காதல்
வந்ததுவோ! எச்சில் வடிய ஒரு தலையாய்
வாடாமல் சட்டை அணிந்து, தலையிறை
நீரோடு எண்ணெய் நிரவி நிமிர்த்திவிட்டு
மாதாந்தம் பெற்ற வரும்படியில் மண்வீசி
ஓடோடி நாளும் உரோமம் சிலிர்த்தெழும்ப
காதலித்தால்-அந்தக் கனகி புரிந்த வினை !
இல்லாத ஒன்றை இருத்திப் பொருத்தித்
தரித்து வரித்து தடவிழியால் என்னுயிரை
தேடி எடுத்தன்னாள் தான் போகும் திக்கெல்லாம்
ஓடக் கலைத்தே-ஒருநாள் இவையெல்லாம்
வார்த்தைக் கடங்காத வாணச் சிதறல்களாய்
பூச்சரமாய் ஆச்சரியம் புரிந்து சொரிந்து
புஸ்வாணமாக, புரியாத் துயரத்தில்
முழ்கி அடியேன் முணுமுணுக்க, ஓர்கடிதம்
அம்மா அனுப்புகிறாள் "என்றும் சிவபெருமான்
முன்னிட்டு வாழிற மோனுக்கெழுதுவது...
இங்கு கடன்காரர் என்னை நெருக்கினம்
கூப்பன் எடுக்கவும் காசில்லை எதாலும்
பார்த்தனுப்பு இப்படிக்குன் தாயார்" என்றந்தக்
கடிதம் கதைக்கிறது, கர்ம வினையால் நான்
விடிய அவள்வயிற்றில், வீணை எனை நம்பி
காலம் கடத்துகிற கட்டுப் பிணிப்பையெல்லாம்
நாலாய்க் கிழிக்கும் நமைச்சல் எனக்குள்ளே,
ஆனாலும் ஏதோ அனுப்பித் தொலைக்கிறேன் !

காதல் ஓடிந்துவிழக் காமம் தலைதா க்கும்
சேலைச் சரசரப்பு, சின்ன இடை, காற்றால்
மேலெழுவே ஆடை அதனுள் மினுங்கிற
வாழைத் தொடைகள் வயிற்றின் இடைவெளிகள்
ஆளுக்குள் எதையோ அருட்டிவிட நானே
எனக்குக் குருவாய் இருந்து படித்தறிந்த
கரனமைதுனம் இன்னும் காலத்தால் சாகாத
ஓஸ்கா வைல்டாரின் உத்தி-அவை விரிக்கின்

உட்பிரிவு கூடும், அது ஒன்றல்ல-இவையென்னை
 ஆட்சி புரிந்தே அளந்த திரவியங்கள்...
 அம்மி இருந்தே அகன்ற இடமாயென்
 கன்னங் குழியோட கண்டால் எனதம்மா
 "கோதாரிப் போவாங்கள்" என்று கொழும்பூரில்
 சோறாக்கிப் போட்டோரைத் திட்டித் தொலைத்திருப்பாள்

இப்படியாக இனிமை எனக்களித்து
 காலங்கள் வேப்பமரக் காயாய் உதிற்கிறது !
 ஏனப்பா மென்மேலும் இந்தச் சனி வாழ்கை ?
 நானெப்போ என்னை நசுக்கித் தொலைத்திருப்பேன்
 ஆனால் முடிகிறதா ? அந்தக் கருவானின்
 கூனல் முடிவில் குதிக்கும் ஒருசுழிப்பில்
 ஏனோ இதயம் இழைய மறுகணமே
 இங்கு வதிகின்ற எல்லா உயிரினமும்
 என்கிழ் இயங்கிவர இப்பார் முழுதையுமோர்
 சங்காய் எடுத்தா தும் சக்தி எனக்கேற...
 இங்கெனது வாழ்வின் இலக்கைப் பிடிப்பதற்குள்
 அன்றொரு நாள் காலை-ஆமாம் எனக்குத்தான்
 தந்திவரும் ! "அம்மா சாகக் கிடக்கின்றாள்
 வந்து பார்" என்று ! வயிற்றில் அடித்தபடி
 ஓடுகிறேன் ! அங்கே, உருவம் அழிந்தம்மா
 கட்டிலிலே, என்செய்வேன், காசம் அவளுக்கு !
 வட்டிலிலே சோறு வழங்கி எனையணைத்த
 பட்டுச் சிறுகரங்கள், பார்த்த மறுகணமே
 ஒற்றித் துயரை எடுக்கும் ஒளிவிழிகள்
 வற்றிக் கிடந்தாலும் வந்தே யெதிர் நின்ற
 என்னை இனங்கண் டிறக்கை அடித்திட்ட
 அந்தக் கண்க் பொழுதில் ஆமையா, என்னோடு
 இந்த உலகே இதுகால் இழைத்திருந்த
 பாவமெல்லாம் நீங்கிப் பரிசுத்தம் பெற்றிருக்கும் !

எல்லாம் முடிகிறது, எங்கோ நெடுந்தொலைவில்
 மல்லாந்தே அம்மாள் மரணத் துணையோடு
 சொல்லாட, நானோ சுருண்டு கொழும்பூரில்...
 எல்லாம் முடியும் ! இளைய பரம்பரையின்
 செல்வன் இதுகால் நான் சேகரித்த கையிருப்பை
 எண்ணிக் கணக்கிட்டேன் ஏ, என்னை விட்டோடும்
 காலக் கொழுந்துகளே ! கையொடிந்து இங்கேநான்
 எங்கும் அலைகள் எறியும் கடல்நடுவே
 குந்தி யிருக்கும் றொபின்சன் குருசோப்போல்

பேரறியா நச்சப் பிரண்டை விளைகின்ற
 ஒர்தீவில் வந்தே ஒதுங்கிக் கிடக்கின்றேன் !
 ஏதாலும் நாவாய் இனியும் வரும்சிலமன் ?
 தூரத்தே அந்தச் சுழிப்பின் ஒளியாட்டம்....?

ஆற்றோரம்

ஆற்றோரம் காடாய் அடர்ந்த மரத்தோப்பு,
 போக்காளர் நாளாந்தம் போன வழிக்கோடு
 ஊடறுத்தே ஓடும் உணர்ச்சிப் பொறிபோல !
 போயிடுக்கில் ஒளிந்து பார்க்கும் மகளிரைப்போல்
 செம்மண்ணால் செய்த சிறிய குடிசையினம்
 அங்கொன்றாய் இங்கொன்றாய்-ஆங்கவற்றின் மேலாய்
 குமையும் புகை மோனக் குரலாய் இழைகிறது !

வாலை கதிர் அந்தி வாழ்வை அடைந்தோடி
 மேற்கில் விழக் கடைசி மூச்சாய் படரொளியில்
 தூ ரத் தெரியுமொரு பாலம் புனலாடும்
 ஈரஉடல் விட்டு ஏகும் உயிரைப்போல்
 மேலே ஒருசோடி வெளவால் பறந்தேகும் !
 ஆரோ நதியில் அலம்பி எழுகின்றார்
 நீர்தன் துயில்விட்டு இமைகள் நெளிக்கின்றது !

மாரிமுனர் வந்த வடுவாய் கரையோரம்
 மரங்கள் உரங்கிழிந்து வீழ்ந்த விறகுண்டு
 கோடை அரசிப்போ, குழந்தை அவனாட
 மேடு, மணல்திட்டு, மேலே முகங்கவிழ்ந்து
 ஓடும் கிடக்கு(து) உயிர்ப்போய் கனநாளோ !
 வாடைச் சிலிர்ப்பொன்று வீசிக் சுழிக்கிறது !

சடசடென மூங்கில் தடிகள் முறிப்பதுயார் ?
 களிற்றொன்று நின்றுதன் கையை எறிகிறது !
 இன்னொன்று ஆற்றில் இறங்கிக் கரும்பாறைக்
 கல்லைப்போல் தந்தங்கள் காணக்கிடக்கிறது !
 சொல்லெறிந்து ஆங்கவற்றைத் தூ ண்டும் ஒருபாகன் !

யாரெங்கோ இன்துயர யாழைப் பிழிந்துவிட
 இரவிங்கே மேவும் இசைபோல் விரிகிறது.
 உறவொன்றைக் காட்டியே ஊர்ந்த வழிக்கோட்டின்

சுவடெங்கே இப்போதாம் ? தூர்ந்த பொறியாச்சா?
அரவங்கள் இல்லை, எனினும் இருந்தாற்போல்
உருவிப்போம் நெஞ்சத்தை ஒற்றை ஒலி எதுவோ !

நடுப் பகல்

வடவைக் கனலாய் வெ(ய்)யில் கொளுத்தும்
உலகம் தணலாய் வெந்து கருகும்
எரியும் தணல்கள் எறியும் நாக்கில்
உயிரின் அடியுட் குருத்து நடுங்கும்

வெளியில் வெறுமை குதிரும், மனமோ
படரும் வெ(ய்) யிற் பாழில் மிதக்கும்
எயிறு பிழைத்த கடலைத் தெறிப்பாய்
சிறகை மடக்கிக் குருவி பறக்கும்

எங்கோ நெஞ்சின் மூலையிருந்து
காதல் ஒன்றின் கனவு துடிக்கும்
பாலை மணலின் ஊளைக் காற்றில்
ஊமைப் புதைவாய் யாவும் ஒடுங்கும்

உச்சி விசம்பில் உருளும் சுதிரோன் !
மிச்சம் இருந்த நிழலும் தேய்ந்து
செத்து மடியும் ! செவ்வா னாட்சி !
பச்சைக் கனவாய் பதைக்கும் உலகம் !

* * * * *

மாலை

மேற்கு மலைச்சரிவில் வெய்யோன் விழுந்துயிரைப்
போக்கி முடித்தான், உலகம் புதிதணியும் !
வாழ்க்கை புதிய மரபை எடுக்குமொரு
போக்காம், கரி இரவுப் பூவின் இதழ் விரிப்பு !

பாக்கு மரத்தின் இலைகள் அமைதிபெறும்
காக்கை குருவி க்கன அலைவொழிக்கும்
தேய்த்துக் கழுவி உடலைப் புதுத்திசைக்கு
ஆற்றுப் படுத்த அனைத்தும் இயங்கிறது !

செத்த பகலில் கொடிய சிறையிருந்த
கொத்துக் கனவு குதிர்ந்தே உடுக்கொவிக்கும்
கொத்திக் கனிவகைகள் கோதிச் சுவை பார்க்கப்
பெற்று விழிகள் வெளவால் பறக்கிறது !

காண்டற் கரிய கணங்கள் உயிரெடுக்கும் :
தீண்டி உயிரைத் திருகும் அரவினங்கள்
நீண்ட மனித நினைவாய் அவற்றோடு
தூண்டா மணியின் சுடரும் மலர்கிறது !

இருள இருள இறுக்கம் அதிகரிக்கும்
பொருளைப் பகுத்தறிய போலிப் பகல் விரித்த
வெருளல், அறிவொழுக்கம் வீழ்ந்தே ஒரு புறமாய்ச்
சுருள, சுயந்தன்னைத் தொட்டுச் சுவைக்கிறது !

* * * * *

காலை

ஞானியின் நுதல் போலவே ஒளி
காலுதே கீழ்வானகம்
ஆழியில் துயில் நீங்கியே திரு
மாலவன் விழிப்புற்றான் !

ஊமையாய்த் தனி லிங்கமாய் வதி
உத்தமன் உமைபற்றினன்
பானுவின் பரித் தேரிடும் ஒலி
பாயுது வினைகோருது !

காவினில் குயில் கூவுது கிளி
காய்களும் விழ ஆயுது !
வாவியின் மலர் நெஞ்சிலே சுரு
வண்டுகள் நின் றாடுது !

தோகையர் குடம் தூக்கினர் படு
சட்டிகள் பள்ளி ஏகினர் !
யாவிலும் புது வேகமே சுர்ம
யோகமே நடந்தேறுது !

* * * * *

உறவு

இரவில் உடுக்கினங்கள் இறைத்துக் கிடக்கையிலுன்
 உறவின் நினைவேனோ ஓடி வருகுதடி?
 பிறையின் முலைசுரந்து பெய்யும் நிலவொளியில்
 கிளைகள் முழுகுவதோ நெஞ்சை கிளறுதடி
 அரவின் நுழையலென இரவில் வருங்காற்றுன்
 சுரவின் விளைச்சடி, கபடச் சிறுத்தையடி !
 சருகுவிழ மற்றத் தளிரின் கலகலப்புன்
 அழகின் சிரிப்பாமோ ? அகந்தைக் கிறுக்காமோ ?
 துயின்ற குயிலொன்று தூங்கி விழும்போது
 எழுந்த சிறகோசை - என் இதயக் குமுறலடி !
 சேவல் சிறுகஞ்சின் கூவல் தொலைவில் என(து)
 ஆவியினை யெங்கோ அள்ளி நடக்குதடி
 ஆமாம் எனைப்போன்று அந்தப் பெருவானம்
 ஊமை, எதைஎதையோ உற்று முறைக்குதடி !

* * * * *

காலியின் வருகை .

காலி யென்றொரு காரிகை வந்தனள்
 காளை யென்மனப் பீடம் அமர்ந்தனள் !
 வேளை யென்பதைக் கேட்டறியாதவள்
 வெற்றுச் சூனியக் காட்டில் வதிந்தவள்
 மாலை உலாத்தையில், அங்கவோர் வேயங்குரல்
 "மைத்துனா" வெனக் கேட்டது, பார்க்கையில்
 "நாளை யென்று கடத்திய கிரிகைகள்
 நடத்தும் இன்றெ" னத் தோள்களைப் பற்றினாள்.

தோளில் ஆடிய கைகளைப் பற்றவா ?
 தொட்ட போதுளம் பட்டது காந்தமா ?
 ஆளி வள்பெரும் வேசியோ ? ஆடவர்
 அடியில் தேங்கிய ஆண்மையைக் கிளறினாள் !
 ஊழி, மூங்கில் உரசலில் தெறித்ததோ ?
 ஓடி யென்மனக் காட்டை யெரிக்கிறாள் !
 நாளை நானினி வாழ்வதும் பொய்த்தது
 நாச காரியின் ஆளுகை மெய்த்ததோ !

எங்கை யெங்கோ இடுக்கில் பதுங்கியும்
 எகிற வீழ்ந்தவள் அங்கு சிரிக்கிறாள்

"சங்கரா, என் காதல், என்னை நீ
தள்ளி வாழுவோ ?" என்கிறாள், "தள்ளிநீ
எங்கு போகவோ ? இத்தலம் அத்தலம்
ஏழு சாகரம் பூதலம் பாதளம்
அங்கு போகவா ? ஆகுக, அங்கெலாம்
அனுங்கு கின்றவென் கிண்கிணிக் கால்களில்
வந்து சேருவன், உனக்கவை ஆசையாய்
வாங்கி விட்டவென் சின்னிலப் பொட்டல்கள் !

"பொட்டு வாழ்க்கையில் உன்னைப் புகுத்துவேன்
பூமி யாவையும் உன்னில் விரிக்குவேன்
சிட்டுப் போலவும் உன்னுள் சிறுத்துநான்
சின்னச் சொண்டினால் கீச்சம் விளைக்குவேன் !
அட்ட திக்கையும் தாங்கிடும் சேடனின்
அண்ட மண்டலக் குண்டலி நானடா !
எட்டி யெங்கடா போகிறாய் இன்னுமே ?"
என்று கூறியக் காலி இலங்குவாள் !

இலங்கு கின்றவக் காலியைப் பார்க்கிறேன்
இதயம் நின்றொருக் கால்துடிக் கின்றது !
பழங் கதைக்கரு என்மனம் ஏறுது
பார்த்து நிற்குமிப் பாவையை எங்கையோ
கலைந்த நாட்களில் கண்டனான் அல்லவா ?
கனவு போலெதோ நெஞ்சில் மிதக்குது
குலைந்த வென்மனப் பொய்கையில் சட்டெனக்
காதல் ஒன்று ருதுப்பெற் றெழுகுது !

"கலைந்த நாட்களை நினைவு படுத்தவா ?"
காலி மெல்லவே கூறத் தொடங்குவாள் !
"இலந்தைக் காட்டில் எம்மூரிலே முன்னர்நாம்
இரண்டு பேருமாய்த் திரிந்ததைச் சொல்லவா ?
குழந்தை காலம் நீங்கிட, என்னை நீர்
குமரிப் போதில் அணைத்ததும், உன்னை நான்
அனைந்த தால்கரு வுற்றதும், அதற்குளே
அழகுப் பாலனாய் நானே கிடந்ததும்,

"பின்னர் என்னை விட்டுப் பிரிந்துநீர்
பிறவி டங்களில் உழைக்கத் திரிந்ததும்,
பொன்னை மண்ணைச் சேர்க்க அவற்றினுள்
புகுந்து நின்றொளி கான்றதும், தோன்றிய
கண்ணைக் குத்திய காரிகை பலரை நீர்
கவன்றபோ தங்கு துவன்றும் நானல்லோ ?

இன்னும் என்ன ? இனந்தெரி கின்றதா ?
இல்லை யாயின் சொல்லுக" என்றனள் !

"சொல்ல வின்னும் இருக்குதோ ? என்மனச்
சுருக்க விழ்ந்து சரித்திரம் புரளுதே !
நல்ல அன்னை, தந்தையாய் அன்னவர்
நாவில் தேக்கிய பொய்யுமாய் மெய்யுமாய்
கொல்லை பூத்த மல்லிகைக் கூட்டமாய்
குலவு மென்கவிச் சொல்லுமாய், யாவையின்
எல்லை யாகவும் நடுவுமாய் நுனியுமாய்
இயங்கு கின்றை நீ அறிகுவேன்" என்றனள் !

"அறிய வின்னும் இருக்குதோய் ஒன்றி !
அகிலம் யாவும் என்னில் சுருக்கொளும்
முறையை ஓர்ந்ததாய் முகஸ்துதி பண்ணினாய்,
மோசம் போவனோ நானிதால் ? காதல,
எரியும் உன்னகக் கோவிலின் தீபமாய்
ஏற்றி யென்னை நீ போற்றிய வன்றுதான்
விரியும் என்னகக் காதலே, அதுவரை
வேறு வாழ்க்கைதான்" என்றனள், போகிறாள் !

காலி போகிறாள் காற்றெழ, கால்களில்
கலக லத்துமென் சிலம்புகள் ஆர்த்தன !
நீல வார்குழற் கற்றைகள் இருட்டிலே
நெளிநெ ளித்ததால் நித்திலம் தெறித்தன !
"காலி, நில்லொருக் கால்" எனக் கத்துமுன்
கண்ட மேறிவந் தென்னவோ திரண்டது !
வேலி போட்டுநான் கட்டிய தனிமனை
வெலவெ லத்தது, வெடிப்புகள் நேர்ந்தன !

* * * * *

வழக்கு

(1)

நேற்றி ருந்தவை இன்றிலை, ஆயினும்
நெஞ்சி லிட்டவை சென்றதும் கொஞ்சமோ ?
ஈக்கொ டிந்தது போன்ற நிகழ்ச்சிகள்
எறும்பு சைந்தது போன்ற அரிட்சிகள் -
தீத்து னுக்கவை நெஞ்சக ஓரத்தில்

திரிபி ளக்கிற பாறைகள் பாரத்தில் !
ஏற்றி யேற்றியே இத்தனை பொதிகளை
எங்கி முக்கிறன் கொண்டுதான் போகவே ?

ஆற்றொ முக்கெனும் வாழ்க்கையில் வண்டல்கள்
அள்ளி யேற்றினன் கொள்ளிடம் எங்கவோ ?
பூக்க ணுக்களும் பொன்னொடு மணிகளும்
பொச்ச மட்டைகள் நச்சுகள் எச்சங்கள்
சேற்ற முக்குகள் சேர்ந்தன இரண்டறத்,
திருப்பி டங்களும் முனைப்புகள் சுழிப்புகள்
கூற்றெ முந்தபோல் அமைப்புகள், கட்டுகள்
குறுக்கே நின்றன, ஆயினும் ஓட்டமே !

ஓட்டு கின்றது வாழ்க்கையை ஓட்டமே !
உருவு கின்றன தங்களைத் தாங்களே
உருளை போன்றவை சுழல்கையில் புதுப்புது
நோக்க மேற்றன, நுண்பொருள் தேடின,
நுரைத்து நின்றவை கரைத்தன, எத்தனை
கோட்டை பூந்திவை கொண்டனன், இலகுவில்
கொட்டி விட்டெதைக் கொள்ளவோ நிற்கிறேன் ?

(2)

"கொள்வதற்குள் காதலி இல்லையா !
குருதி யோடுலாச் செய்தவள் அல்லவோ ?
அள்ளு தற்குநீ ஆயிரம் கோடியாய்
ஆக்கி யேற்றிய திரவியம் எங்கயோ ?
செல்வ தற்குநீ சீமையில் வாங்கிய
செதிள் ஜொலிக்கிற வண்டிகள் எத்தனை ?
கொள்வ தற்கு வீண் தயக்கமோ ? இப்பெரும்
குவலயம் உனக்" கென்றதே என்மனம் !

குவல யம்எனக் காகலாம் ஆயினும்
"குத்த கைக்கொரு புற்றரை தா" வென
அவள்க றுப்பி யிரந்திட ஈந்ததால்
அதுபெ ரும்வழக் காக முடிந்ததே !
நவந வப்புவது வாதுகள் காட்டியே
நாலு வேலியும் தனக்கென நாட்டிட
முதுப ழம்பெரும் உறுதியை எங்கயோ
மூலை பூந்துடன் எடுத்துவந் துதறினாள் !

ஈக்கொடிந்தது போன்ற நிகழ்ச்சிதான்
 எறும்பு சைந்தது போன்ற அரிட்சிதான்
 தீத்து ணுக்கவை பட்டதும் பஞ்சிலே
 திசைய னைத்தையும் ஓடிக் கொளுத்துதே !
 சாட்சி யாளராய் கறுப்பிதன் உறுதியில்
 சண்மு கத்தையும் சரவணைப் பொடியையும்
 போட்டி ருந்நனள், இனிவழக் காடலே
 பாக்கி யென்றனாய் மன்றமும் ஏறினேன் !

(3)

மன்ற மேறிநான் கண்டதும் என்னவோ ?
 மாய மாயவன் வீசிய ஓலையை
 அங்கு நோக்கிய நீதியின் காவலர்
 அனுச ரித்தனர் விளக்கமும் தந்தனர்
 "இங்கு பார், இவன் உறுதியோ தலைமுறை
 எண்ணி றந்ததைக் கண்டதே, உங்களின்
 தந்தை தாயாரின் சந்ததி தோன்றுமுன் -
 சாட்சி யாளரும் அன்னதே செப்பினர் -

"அடிமை யாகிய கறுப்பியின் ஆதிகள்
 ஆண்டி ருந்ததைக் காட்டுதிவ் வுறுதியே !
 கடுமை தாங்கிய ஆண்டியின் பரம்பரை,
 கபட மேந்திய நீலவன் சந்ததி,
 நடன மாதிவன் கறுப்பியின் வழிகளே !
 நாங்கள் தோன்றுமுன் இந்நிலம் கொத்தியே
 விடிவு காட்டியோர், வளர்கலை யாத்தவர் !
 வந்து, நாம் இதை எங்ஙனம் மறுப்பதோ ?

"உன்னி டத்துள உறுதியை ஏற்கிலோம் !
 உன்மை போன்றவோர் பெய்நகல், யாரவோ
 வன்க ணத்தவர் மாற்றியிவ் வாறுனை
 வலையில் வீழ்த்தினர், உன்னறி வோய்ந்ததால்
 "என்ன கத்ததே இப்பெரும் நில" மென
 இறக்கை கட்டினாய் பறக்கவே ! உணர்கவிப்
 பெண்ணை கத்ததே இப்பெரும், நிலமெலாம்,
 பிசகோ உன்னது " என்றவர் தீர்த்தனர் !

(4)

வழக்கொழிந்தது, காலங்கள் காலமாய்
வாழ்ந்தி ருந்தவென் பெறுமதி எங்கயோ ?
அழக்கி டக்கிற கவலையா ? அல்ல, நெஞ்சு
அடியில் ஊறியோர் அமைதிமெல் லெழுக்குதே !
முழுப்பரப்பையும் கௌவுதே, ஆனந்தம்
முகிழ்த்து நிற்குதே ! அப்பொழு தென்முனே
கிழக்கே முந்தவோர் ஞாயிற்றின் சிரிப்பொடு
கறுப்பி நிற்கிறாள், நானவள் ஆகிறேன் !

* * * * *

வேள்வி

கோவி லங்குபார் குன்றுபோல் நிற்குது
கோபு ரங்களோ தத்துவம் பேசுது
தேவ மந்திரம் தோத்திரம் சாத்திரம்
தெய்வ அந்தணர் நாவில் உதிருது
பூவின் ஆரமும் சாத்துப் படுகுது
பூச நீற்றொடு நெற்றிகள் மின்னுது
நோவை நீக்கிடும் அப்பனுக் கோர்விழா
நுண்பு லத்தவர் நாளும் எடுத்தனர்

நாத வீணைகள் இன்னிசை வார்த்தை
நட்டு வப்பறை கொட்டி முழக்குது
நீதி வாக்கியச் சொற்பொழி வானர்கள்
நித்தம் வந்துநற் சிந்தனை ஆற்றினர்
"சோதி ஆனவன் எவ்வுயிரு ள்ளுமே
சுடருகின்றவன் தீபமாய்" என்றனர்
"ஆதி யானவன் வோசையன் யாருளும்
அதிரு கின்றவோர் பேர்மணி" என்றனர்

ஈசன் ஊர்ந்திட எத்தனை வீதியோ !
இவனின் பின்பிர தட்சணை நேர்ந்திடும்
காச வீழக் கலீரெனும் உண்டியல் !
கைகள் மாறித்தம் காதுகள் பற்றியே
மூசி மூசியும் குந்தி யெழும்புவோர்
மூஞ்சியிற் செடிச் பூசியும் ஆடுவோர்
ஈசன் வந்துபின் தேரில் அமர்ந்ததும்
இழுப்ப தற்கென எத்தனை அன்பரோ !

நானும்அங்கொரு காவடி தோள்களில்
 நாட்டி யேற்றிநால் வீதியும்
 சுற்றினேன்
 தானம் பண்ணுதற் கென்றொரு சத்திரம்
 தண்ணீர் வார்ப்பதற் கென்றொரு
 பந்தலும்
 ஊனு டம்பது இத்தனை காலமாய்
 உழைத்த மூட்டைகள் போக்குதற்
 காற்றினேன்
 மானிடச் சனம் மேலும் மதிக்கவும்
 மனித னென்றெனை வாழ்த்தவும்
 ஆற்றினேன்.

இன்ன யாவும் நிகழுமக் கோவிலின்
 இருபு றத்துள மூலையின் ஓரமாய்
 மின்னு கின்ற கருஞ்சுடர் போன்றதம்
 மேனி தோன்றவோர் கூட்டமும்
 நின்றது
 அங்கி ருந்தொரு கண்ணகை சட்டென
 ஆர்ப்ப ரித்தனள் என்னவோர்
 பெண்விசை
 கொண்டெழுந்தனள், கோவிலின்
 முன்றலில்
 குதித்து வந்தனள், சுண்டுமோர்
 நாழிக்குள்

திச்ச ரம்என்னக் கோவிலுள் பாய்ச்சலில்
 சென்றனள் வலம்வந்தனள், அப்பனே !
 மூச்ச டங்கினர் அங்குளோர் ஊழியின்
 மோனம் நேர்ந்ததங் கோர்கணம்,
 பின்றொடி
 ' போச்சு போச்சே ! பறைச்சியோ
 கோவிலுள்?
 பூர விட்டவன் ஆரடா ?" என்று நான்
 கூச்ச லிட்டனோ இல்லையோ, மற்றவர்
 குமைந் தெழுந்தனர், ஈக்களாய்க்
 கூந்தலைப்

பற்றி வந்தவள் பம்பர மாய் வர
 பலத ரம்நிலம் போட்டுச் சுழற்றினர் !

எற்றினர் கால் எடுத்து முதைத்தனர்
 ஏறி யேறி இழுத்தும் மிதத்தனர்
 கற்ற வர்பெருங் காளையர் நேற்றுத்தான்
 கண்வி ழித்தங் கெழுந்த சிறுககள்
 பெற்ற தம்முயர்ப் பேற்றை நினைந்தராய்
 பேதை மேலுடல் பாய்ந்து முழக்கினர் !

அவளை மொய்த்துவந் தத்தனை பேர்களும்
 அடித்து ருட்டையில் அங்கவன் ஆடவன்
 ' தவறு தானையா மன்னிப்புக் காட்டுங்கோ
 சாமி அம்மன் 'கலை'வரப் பெற்றதால்
 விறுவி றுத்தவன் கோவிலுள் பூந்தனன்
 விசரி பாவம் விடுங்கையா' என்றதும்
 ' இவனி தாரடா எங்களுக் கின்னுரை
 எடுத்து ரைக்க? பறப்பயல் ! '
 என்றவன்

வாட்ட சாட்ட உடலிலும் நான்கைந்து
 வைத்து விட்டதும் வீழ்ந்தவன்
 ஓய்ந்ததும்
 காட்டுத் தீயெனப் பின்னர் கலவரம்
 கண்ணை மூடிக்கொண் டங்கு பிறந்ததும்
 வேட்டுக் கேட்டதும் ஆட்கள் விழுந்ததும்
 விரைந்தி ரானுவக் கார்கள்
 திரிந்ததும்
 ஓட்டை ஏந்திய கூத்தனுக் கோர்விழா
 உயர்கு லத்தவர் நாளும் எடுத்தனர்!

3

அன்று ராத்திரி கோயில் விமர்சையாய்
 ஹரஹ ராக்களோ டாரம்ப மாயிற்று
 சிந்தை ஓங்கிய சொற்பொழி வாளரோ
 சிவபு ராணக் கதையை விளக்கினார்
 அன்றோர்நாயனார் வேட்டஅவ் வேள்வியில்
 அம்மை யப்பன் பறையன் பறைச்சியாய்
 வந்தார்' என்றதும் மக்கள் கைதட்டினர்
 மகிழ்ந்து நானும் கரங்கொட்டி
 ஆர்கிறேன்.

தேடல்

நான்-

நேற்றுவரை ஏதும் நேராப் பழம்மனிதன் !
ஊற்றெடுத்தாய் கன்னி உதயம் எனக்குள்ளே,
நேற்றிருந்தோன் சாத நீற்றெடுத்தேன் உன்னை !

ஆற்றோரம் உன்னை அடையத் தவமிருந்தேன்
ஈற்றினிலே ஏதும் இன்றி நடக்கையிற்றான்
ஊற்றெடுத்துப் போன உந்தன் நினைவுவரும் !

பாதையிலே உன்னைப் பார்க்க விழிபதித்தேன்
ஏதுமின்றிப் பின்னர் ஏகம் பொழுதினிற்றான்
ஊர்த்திரளாய்ப் போன உந்தன் நினைவுவரும்.

கங்குல் படரவுன்னைக் காணத் துடிதுடிப்பேன்
அங்கும் உனைக் காண தலைந்து படுத்த பின்பே
திங்களை வந்து சிரித்த உனையுணர்வேன்.

தனியே கிடக்கையிலுள் தாகம் எனக்கதிகம்
கனியாய் மனது கசிய உருகிடுவேன்
மணிபோல் விழியுருண்டு வீழ்ந்தாய் பிறகுணர்ந்தேன் !

புயலில் உனைக்காணப் போவேன் புழுதியெழும்
வயலிலுனைக் காண வருவேன் விளைந்திருப்பாய்
அயலிலுனைக் காண அலைவேன் 'அவளா' னாய்.

* * * * *

வேட்கை

இரவில் எனக்குப் பிரியம் - மழை
இடியோடு ஆடும் இரவோ
பிரியம் மிக்கப் பிரியம் - புயல்
பேயாய் வீசின் என்னுள்

விரியும் ஆவல் கொள்ளை - கொடி
விழுத்தும் மின்னல் என்னை
அரியும் மாயக் கத்தி - உடன்
எங்கோ இழுக்கும் சக்தி !

தெருவில் மழையின் நடுவே
தெரியும் விளக்கென் நெஞ்சுள்
எரியும் பற்றி எரியும் - அது
எதையோ அள்ளிச் சொரியும் !

காற்றில் மழையின் கசிவு - மயிர்
காலில் திகிலின் ஊற்று !
சாத்தும் திறக்கும் கதவு - பேய்க்
கூச்சல் காட்டும் இரவு !

ஓடித் தாவ மழையில் - என்
உள்ளம் கிளர்த்தும் ஆவல்
கோடித் துளிகள் உமிழும் - அக்
குமிழாய் தவழ வேட்கை !

பாடிச் சேற்றில் வீழின் - உளப்
பதுமம் மெல்ல மலரும்
மூடித் தனியே இனியும் - இம்
முடுக்கில் வாழ்வா ? ஐயோ !

* * * * *

சமயவாதியும் சமயஞானியும்.

தமிழர் தொண்டில் சிறந்தவர் அவர்களுள்ளும்
சாமிமார்களின் தொண்டென்றால் நாம் கொஞ்சம்
கவனமாக இருப்பது நல்லது
காவிப்போர்வை, கமண்டலம் ஏந்தியோர்
கழுத்து கைகால்கள் முட்டவும் நீண்டதாய்
தூய வெண்ணிற ஆடைகள் போர்த்தவர்
தொடர்ந்து தாடியை நித்தம் தடவுவோர்
குங்குமத்தினால் குளித்துச் சிவந்தவர்
கோவணத்தையே கட்டிக் களைத்தவர் -
இந்தமாதிரிச் சாமிகள் மத்தியில்
எதற்கும் நாங்கள் கவனந்தான்; ஏனெனில்
எந்தப் போர்வையுள் என்ன இருக்குதோ !
என்ன தொண்டுகள் அங்கே குலுங்குதோ !

ஆனால் எங்களின் நல்லையின் நாவலர்
அந்தமாதிரியானவர் அல்லத்தான்.

வாணாள் முற்றும்தான் நம்பிய சைவத்தை
 வாழவைக்க உழைத்தவர், அன்னவர்
 சேவை யாலன்றோ இன்றும்நம் மத்தியில்
 தீட்சை போட்ட குறிகள் உலாவுது !
 தெய்வ நற்பதம் சேர்ந்தாரோ இல்லையோ
 செத்தவீட்டில் கிருத்தியும் ஆகுது !
 ஊத்தை தேய்த்துக் குளித்தல், நடத்தல்கள்
 உண்ணும்போது ஒழுகுதல் என்றிங்கு
 வாய்த்த வாய்த்த இடமெல்லாம் சைவத்தை
 வாழ முத்திரை இட்டவர் நாவலர் !

சைவப்பற்றுத் தமிழையும் பற்றிற்று
 தமிழைக் கொண்டே சைவத்தைப் போதித்தார் !
 பற்று மிக்கவிநாவலர் காலத்தில்
 பறங்கிக் காரரும் கிறிஸ்துவம் என்றேதோ
 பறைந்து கொண்டிங்கே விடுகையா விடுகினம் ?
 பார்ப்பம் அவர்களின் கெட்டித்தனத்தையும் !
 தேவமேரியின் பாலனாம் ! யேசுவாம் !
 சிலுவை தாங்கி இறந்தானாம் ! ஆம் அந்த
 வேதக்காரரின் பார்வையில் சாதிகள்
 தாழ்வு இல்லை அனைவரும் ஒன்றேயாம் !

நல்லை நாவலர் உணர்வுற்றெழுகிறார் !
 நல்ல தந்திரம் செய்கிறார் எங்கட
 பள்ளர் பறையர் பதினெட்டுப் பேரையும்
 தங்கள் கைக்குள் போடவா ? நடக்கட்டு !
 என்ன வாயினும் எங்கட உயர்குலச்
 சைவக்காரரில் இங்கிவை செல்லாது !
 சாட்டுச் சாட்டாக ஆட்சிக்கு வந்தவர்
 சமய மாற்றமும் செய்யவா ? எங்கள் கை
 தாளம் போடவா இருக்குது ? கால்களும்
 தாச்சி ஆடவா போயிற்று ? பார்ப்பமே !

நல்லைநாவலர் உணர்வுற் றெழுகிறார்
 நாலு திக்கிலும் குறையாய் திரிகிறார்
 சைவப்பள்ளி, சமய அருட்டானம்,
 சகல கோயில் திருப்பணி வேலைகள்,
 சமய மாற்றக் காரரைத் தாக்கிடும்
 சண்ட மாருதக் கண்டனப் பிரசங்கம் !
 நல்லை நாவலர் உணர்வுற் றெழுகிறார்
 நாலுதிக்கிலும் குறையாய் திரிக்கிறார் !
 சைவப்பற்றுத் தமிழையும் பற்றிற்று !

அந்தப் பற்றோ இப்பொழுது அந்நியர்
 செய்த தந்திரம் யந்திரம் யாவையும்
 பற்றிப் பற்றிப் பெரிதாய் வளர்ந்தது !
 அச்ச யந்திரம் நாவலர் சாலையில்
 கடகடத்தன ; கண்டனப் பிரசுரம்
 எக்கச் சக்கமாய் எங்கும் குவிந்தன !
 இருந்த புராணக் படனங்கள் அச்சிலே
 சுற்றுலாக்கள் புரிந்தன ! தமிழிலே
 தூ ய நீண்ட வசனங்கள் துளிர்ந்தன !
 அச்சா ! மாபெரும் தொண்டுகள் நேர்ந்தன !
 ஆனால் நம்குலச் சைவம் என்னாயிற்று ?

தேவபாலனின் ஈரப்பிலே எங்களின்
 தாழ்த்தப் பட்டவர் சேர்ந்து பெருகினர்
 கோயில் உள்ளே நுழைய முடியாதோர்
 குரிசை ஏந்தியோன் கோயில் புகுந்தனர்
 தாமும் ஒன்றெனக் கண்டனர், மேல்குலச்
 சைவம் மெல்லச் சுருங்கிச் சிறுத்தது !
 சமயவாளர் நாவலர்க் கிவ்வகைச்
 சமூகச் சிக்கல்கள் என்னவோ தூ ரந்தான் !
 "வேதக்காரர்கள்" என்றவர் இவர்களை
 விலக்கி வைத்துத் தொடர்ந்து தம்பாட்டிலே
 வீரச் சைவம் முழக்கினார் -- ஆயினும்

வேலிகட்டி வளர்த்த உயர்குலச்
 'சாதி வெள்ளாளச்' சைவம் என்னாயிற்று ?
 கூலி வாங்கவும் 'கொர்ணமேந்' தலுவல்கும்
 குழந்தை குட்டியைச் சீமைக்கு அனுப்பவும்
 ஓசியாகக் கொலேஜில் படிக்கவும்
 சாதி வெள்ளாளச் சைவர்கள் மெல்லவாய்
 சமயம் மாறியே கர்ணங்கள் போட்டனர் !

வேலுப்பிள்ளையார் வின்சென்டாய் மாறினார் !
 வினாசிதம்பியர் அலோவியல் ஆகினார் !
 ஊரில் இருக்கையில் நடராசச் சட்டம்பி
 ட்றெயினிங் கொலேஜிலே எட்வேட்டு மாஸ்டராம் !
 சாலி, யாக்கோப்பர், டேவிட்டு யாவையும்
 சமூக மாற்றமா ? அன்றிநம் உயர்குலப்
 போலிச் சைவத்தின் வெளிப்பாட்டுச் சின்னமா ?
 பாவம் நாவலர் தனிப்பட்டுப் போகிறார் !
 பரதவித்தவர் நின்று நெக்குருகிறார் !
 ஊழிக் கூத்தன் உமையொரு பாகனின்

உள்ளி யங்கிடும் லீலைகள் அறிந்தாரா ?

கால ரூபமாய் நின்றவன் ஆடினான் !
கால மென்கிற சார்பொளிக் கோட்டிலே
ஊழிஊழியாய் கூத்திட்டு நிற்கிறான் !
ஊசி வீழுமோர் நிகழ்வுக்கும் இங்கவன்
மூலகாரணன் ! மூண்டெழும் லீலையில்
வேதக்காரர்கள், வெள்ளாளர், பள்ளர்கள்
சாதிச் சைவம் அசைவம் இருக்குமா ?
சர்வ வேதச் சமயங்கள் சொல்கிற
ஆதியான பரம்பொருள் ஒன்றுதான் ?
அடங்கி வாழ் ந்திடும் அற்ப உயிரையும்
மேலே தூ க்கிடும் மேதமே மெய்யென
காலைத் தூக்கி கனக சபையிலே
ஊழியாய் நின்றவன் ஆடினான் !
ஊழி

பாவம் நாவலர் யோசித்துப் பார்க்கிறார்
பலவிதத்திலும் தான்செய்த சேவைகள்
தேவையானவை என்றவர் எண்ணியும்
தெய்வஆசிகள் அவற்றிக்கு இருந்ததா ?
கால தர்மம் உணர்ந்துதான் செய்தாரா ?
கடைசிக் காலத்தில், நாவலர் நெஞ்சிலே,
கடுமையாக அவருடன் வாதிட்ட
வள்ளலாரின் நினைவுகள் வந்தன
சைவனாகப் பிறந்த அவ்வள்ளலார்
சர்வ சமய ஞானியாய் வாழ்ந்தனன்
சாதிபேதம் கடந்தே உழைத்தனன் !
கடைசிக்காலத்தில் நாவலர் நெஞ்சிலே
இந்தக் காட்சிகள் வந்துவந் தாடின !

* * * * *

வீரம்

"ஓம் சிவா நாராயணா"
வெளியிலோர் சத்தம் கேட்கும்
மெல்லவே வீட்டுக்காரர்
வெளியில்வந் தெட்டிப் பார்த்தார்
நெற்றியில் ஒளியின் நீறு,
திரண்டெழு உச்சி வேணி,
பற்றிய காவி வாழ்கை
சகிதமாய் ஒருத்தர் நின்றார் !

காலையில் சாமியாரைக்
காண்பதா ? வீட்டுக்காரர்
மூஞ்சியில் கோணல் விழுமுன்
குறுநகை புரிந்தார் சாமி.
காந்தத்தின் பெயர்ச்சி, பின்னர்
கட்டுண்டார் வீட்டுக்காரர்.
"வாருங்கள்" என்று வீட்டுள்
அழைத்துப்போய் அமரவைத்தார்

கோப்பியை அருந்த வைத்துப்
பலதையும் கதைத்த பின்னர்,
"என்னதான் சொன்ன போதும்
எனக்கென்றால் இந்த வாழ்கை
கண்ணிலும் காட்டே லாது
காலத்துக் கொவ்வா வாழ்க்கை !
காவியை உடுத்து வாழ்வோர்
கோழைகள்" என்றார் வீட்டார்

சாமியார் இளந கைத்தார்
"சந்நாசி யாக வாழக்
காவிதான் வேண்டு மென்ற
கட்டாயம் இல்லை ஐயா,
வீட்டிலே இருந்து கொண்டும்
வேலைகள் புரிந்து கொண்டும்
ஆற்றுதல் கூடும் இந்தத்
துறவறம், ஆனால் ஒன்று ...."

"ஆனாலா ? என்ன ஆனால் ?
அதையுந்தான் சொல்லேன் சாமி"
சாமியார் நீண்ட தாடி

வருடினார் : "ஆனால் துறவு
வேண்டுமோர்க் கெல்லாம் நெஞ்சில்
வீரந்தான் முக்கியம்" என்றார்.
"வீரமா ?" - கேட்டுவிட்டு
வீட்டவர் பெரிதாய்ச் சிரித்தார்.

"துறவுக்கு வீரம் வேறா ?"
தொடர்ந்தவர் பரிசு சித்தார்
"உலகத்து வீரர் யாரும்
துறவியாய் ஓடவில்லை"
"உலகத்து வீரர் !" - சாமி
உதடதை ஐபிக்கும் பின்னர்
கடகட வென்ற நகைப்பு !
வீட்டவர் என்ன கண்டார் ?

"உலகத்தை விடுங்கள் சாமி
என்னையே எடுத்துக் கொள்வோம்"
நிலைமையைச் சரிப்படுத்தி
வீட்டவர் தொடர்ந்தார், "சின்ன
வயதிலே இருந்து நல்ல
வீரனாய் வாழ்ந்தவன் நான் !
பயத்தை நான் இன்று மட்டும்
பார்த்ததே இல்லை" என்றார்.

சாமியார் நிமிர்ந்து பார்த்தார்
சந்தேகம் இல்லை, அந்தாள்
ராணுவ மீசை யோடு
ரதமெனக் குவிந்திருந்தார்.
தோள்களில், நெற்றி யோரம்
தோட்டாக்கள் உருவிச் சென்ற
அழுத்தம்போல் வடுக்கள், விழுப்புண்
செருக்களம் சென்ற தோற்றம் !

"ஏன் அதில் ஐயமுண்டோ ?" -
வீட்டவர் தொடர்ந்தார், "என்பேர்
வீரப்பன் என்றால் சின்னப்
பிள்ளையும் விளங்கும், முந்தி
போருக்கென் றாட்கள் இங்கு
திரட்டையில் புழுகிக் கொண்டிவ்
ஊருக்குள் சென்ற வன்நான்
ஒருவனே, சாமி " என்றார்.

" இருக்கலாம் " என்றார் சாமி.
 " ஆயினும் ஒன்று. இவ்வுயிரை
 வெறுத்த மா வீரருக்கும்
 துறவென்றால் உதறும் கால்கள்
 அச்சத்தின் புதிய கோணம்
 அங்கெழும் பார்த்த துண்டா ?
 இறைவனைக் காணல் யுத்த
 வீரற்கும் அரிதே என்றார்.

"தவறிது" - வீட்டுக்காரர்
 சாமியார் முன்கு தித்தார் !
 "இறைவனைக் காண்ப தற்கு
 இப்பவும் றெடிதான் சாமி !
 எப்படி இருக்க வேணும்
 என்பதைச் சொல்லும், இன்றே
 அப்படிச் செய்வேன் ! " என்றார்
 சாமியார் கேட்டு விட்டு

" அப்பனே முருகா எல்லாம்
 அவன் செயல் " என்றார், சின்ன
 உதட்டிலே முறுவல் ஒட்டம்
 ஒருகணம் மௌனம், பின்னர்
 "அதற்கென்ன நீர்வி ரும்பின்
 அப்படிச் செய்வோம், இன்றே
 என்னுடன் வாரும் வந்தோர்
 இரவினைக் கழியும், அங்கோர்

"மந்திரம் தருவேன் அதனை
 மனதிலே பதித்துக் கொண்டால்
 எங்குநீர் இருந்த போதும்
 துறவியே" என்றார் சாமி
 "இதுபெரும் செயலா ? " என்றே
 வீட்டவர் ஒத்துக் கொண்டார்
 இருவரும் பின்னர் மாலை
 நிஷியகம் புறப்பட்டார்கள்.

2

இரவதன் முழுஅ டர்த்தி ;
 சாமியார் கொட்டி லுள்ளே
 நகைத்தவோர் நெய்வி ளக்கு
 விட்டவர் வீற்றி ருந்தார் !

வேங்கையின் தோலின் மீது
சாமியார் இதிரே யமர்ந்து
உரைக்கின்றார் : "ஐயா முதலில்
குருவுக்கு தட்சணை நீர்
கொடுப்பது கடனாம்" என்றார்

"என்னநான் கொடுக்க வேண்டும்
சொல்லுங்கள்" என்றார் வீட்டார்.
"நல்லது" என்று சாமி
தொடங்கினார், "இதுநான் வரையும்
உன்னது என்று சொல்லி
நினைத்தவை எல்லாம் இனிமேல்
என்னது ஆக்க வேண்டும்
தெரியுதா ? " சாமி தொடர்ந்தார்.

"இத்தனை கால மாய் நீ
உழைத்தநற் செல்வம், உந்தன்
பத்தினி, பிள்ளை, குட்டி
ஆசைகள் பாசம் நாளும்
உற்பத்தி செய்து சேர்க்கும்
நன்மைகள் தீமை யெல்லாம்
தத்தம் நான் செய்தேன் என்று
சத்தியம் செய்து தாரும்"
சாமியார் கூறி விட்டுச்
சமாதியில் ஆழ்ந்தார் போன்று
விழிகளை சொருகிக் கொண்டார்
வீட்டவர் பேச்சைக் கானோம் !

திரும்பவும் குரல் ஒலிக்கும்.
கனவிலா எங்கோ தூ ரக்
குன்றிலே இருந்து கேட்கும்
குரல்களா ? நிழலா ? அல்ல
வெங்கலக் குரலில் அந்தச்
சாமிதான், "ஐயா, நல்லாய்ச்
சிந்தித்துத் தூங்கிவிட்டுக்
காலையில் சொல்லும், முடிவு
சாதகம் என்றால் உன்னைச்
சீடனாய் ஏற்றே அந்த
மந்திரம் தருவேன்" என்றார்
மற்றவர் தலைய சைத்தார்

வீட்டவர் தன்னுள் வீழ்ந்தார்
 விழிகளை முடிக்கொண்டார்
 ராட்சத ராங்கி சேற்றில்
 புதைந்தபோல் முன்னால் இருட்டு
 போர்க்களம் , மெசின் துவக்கின்
 பொடுபொடுப் பெங்கும், விமானக்த
 தாக்குதல், அபாயக் கூச்சல்
 தடதட வென்றே ஓட்டப்
 பாய்ச்சல்கள், கிடங்குகள் பதுங்கல்,
 இதயத்தின் டிக்கடிக் கோசை.....

3

காலைபோய் விடியும் ரிஷியின்
 கொட்டிலில், நிஷ்டை நீங்கிப்
 பார்த்தனர், ரிஷியும், முன்னால்
 கிடந்தபாய் வெறிச் சிருக்கும்
 வீட்டவர் இல்லை. கதிரின்
 வெண்ணகை, மௌனம். பின்னர்
 கேட்டதே ஒலிப்பு ! காடே
 அதிர்ந்தது . ரிஷி சிரித்தார்.

சிலந்தி வலையில் விழுந்ததா ?

" சிலந்தி வலையைச் செய்ததா ?
 வலையில் சிலந்தி விழுந்ததா ? "

"சிலந்தி வலையில் விழுவதா ?
 சே சே, என்ன பேய்க்கதை !
 சிலந்தி வலையை விட்டிட்டு
 சிவரில் கூட ஊருமே ! "

"சிவரில் ஊரும், உண்மைதான்
 சிவரில் ஊரும் சிலந்திக்கு
 சீவியமோ வலையிலே
 வலையை விட்டு வந்திற்றால்
 வயிறோ ஒட்டிச் செத்துப்போம்.

"வயிறு ஒட்டிச் செத்தாலும்
 வலையதுக்குச் சிறையில்லை"

"பசியதற்குப் பெருஞ்சிறை
 பாவம் பின்னர் ஒத்துப்போம்"

"செத்தபோதும் சுதந்திரச் சாவதற்கு ! "

"இல்லை நீர்
திண்டுவிட்டுக் கதைக்கிறீர் !
சிலந்தி என்ன சொல்லுமோ ? "

" உண்ணாவிரதம் அதற்காக *
செய்வதரும் உண்டல்லா ? "

"மண்ணாங்கட்டி! சிலந்திக்கும்
உண்ணாவிரதம் வேறையா ? "

"சிலந்தி என்றும் சிலந்தியாய்
இருக்கவேணும் என்பீரோ ? "

"தெளிவாய் சொல்லும் விளங்கேல் "

சிலந்தி என்றும் சிலந்தியாய்
இருக்கவேணும் என்பீரோ ?
வலையை விட்டு வந்தது
வளரவிட மாட்டீரோ ? "
"....."

*சுதந்திரத்திற்காய்.

அம்மணம்

ஆடையைக் கழற்றித் தலையிலே சுற்றி
அம்மணமாய் அவன் தெருவிலே நடந்தான் !
கூக்குரல் தந்தனர் தெருவிலே நின்றவர்
கொக்கரிப்போடு கல்லுகள் பறந்தன !
கவலை யின்றியோர் நிலையிலே சென்றான்
கல்லெறி சொல்லெறி தொடர்ந்தது நடந்தது !
பெண்களும் ஓரக் கண்களால் பார்த்தபின்
போலியாய் நாண வேலையைப் போட்டனர் !

வெட்கமே யிவனுக் கில்லையோ காமப்
பித்தனோ வென்றொரு கிழமும் வியந்தது !
வியப்பவன் முகத்திலும் தொத்தியதா ? வான்

வீதியிலே விழி பாய்ந்திட நின்றான்,
பெயர்த்துப்பின் விழியை நிலத்திலும் மரத்திலும்
நீண்ட நான்கு திசையிலும் எய்தான்.
"இயற்கை யெல்லாம் என் இனத்தவரே பின்
ஏனிந்த வம்புகள் ? " போலவன் சென்றான் !

எங்கிருந்தோ நகர்க் காவலர் வந்தனர்
அங்கவன் செயலில் சங்கட முற்றனர்.
ஆடையைப் புனையப்பணித்தனர், மறுக்க,
அவ்வளவுதான் விழி கொவ்வையாய்மாற
வைத்தனர் அம்மண வார்த்தையில், கோலால்
செய்தனர். வதைகள், தெய்வநெஞ்சினான்
அப்படியே நிலை கெட்டிட மயங்கி
அம்மணமாய் வெறும் மண்ணிலே விழ்ந்தான் !

* * * * *

நானும் அவையும்.

கையிருந்து தோலைக் கடித்த கொசுவொன்றை
மெய்நசுங்கச் செய்தேன் மிளிச்சென்றே
ஓடிற்றென் ரத்தம், உலகம் எனக்குள்ளே
கூடிற்றே ஞானக் கொசு

வீட்டின் வளையிடுக்கில் வீழ்ந்தாடும் வெளவாலை
ஓட்டத் தடியெடுத்தோச்சினேன் - சீச்சென்ற
ஓசை "அடமனிதா நீயும் பகல் குருடோ ?"
பாசை அதையுணர்ந்தேன் பின்

வீரென்று வானில் விரையும் கிளிக்குஞ்சை
ஓர் கூட்டில் பூட்டி உணவளித்தேன் - "ஆர்நீயோ ?"
கேள்வியொன்றை மெல்லக் கிளியெறியும், நான்போட்ட
வாழ்வறுக்க வைத்த வெடி

இருட்டில் அறியாமல் என்கால் அழுத்தியதால்
நெருட்டென்று பல்லால் நறும்பிற்று - சுருட்டையது !
ஆவென்று கத்தி அதைக்கொன்றேன், தள்ளியெனைப்
போவென்ற பேச்சுணராப் பேய்

சோலைவனத்தில் சுதந்திரமாய் கூடமைத்து
வேலையினில் ஈக்கள் விரைந்திருக்க - கோலெடுத்து

கூட்டைக் கலைத்தொழுகும் தேன்குடித்தேன், நானந்தப்
பாட்டாளி மாருள் பதர்

கொத்தித் திரிந்து குறையாது முட்டைகளை
இட்டெனக்குப் பேருதவி ஈந்ததை - கத்திக்கு
இரையாக்கி உண்டொருநாள் இன்புற்றேன், என்ன விந்த
முறை ? யார்க்கிடுமோ முறை ?

* * * * *

புரட்சி

அகத்திலே வர்க்கம் ஆயிரம் இருக்க
புறத்திலே தெரிவதைக் கண்டோ பொருமினோம் ?
புறத்தில் தெரிவது அகத்தின் புண்ணன்றோ ?
புரட்சியை முதலில் அகத்திலே புரிவோம்
புறத்தின் புரட்சி பூரணமாகவே !

ஆசை

சிலபல பொருளைச் சேர்ப்பதை விட்டு
உலகையே ஆள ஆசை வைப்பாயே
உலகையே ஆள ஆசை வைத்தாயா ?
உலகள வாக உனைவிரிப் பாயே !

புணர்ச்சி

ஆசை நரம்பில் வேசை இருந்தாள்
வேசையைத் தேடி வெளியில் அலைந்து
வேட்கை அடங்க விஷயம் முடித்தால்
காசிலே அந்த வேசை இருந்தாள்
காசை எடுத்து வீசி எறிந்து
கழன்றது சனியன் என்று நினைத்தால்
நோயிலே அந்த வேசை இருந்தாள்
நோயொடு வெந்து ஊசி செலுத்தி
நோய் குணமாகி தேச ஜொலித்தால்
தாயென அந்த வேசை பரந்தாள்
நானவளோடு மீண்டும் புணர்ந்தேன்

குருவி

வான வெளியின் விரிப்பு !
குருவி,
குந்தியிருக்கும் கொம்பில் !

குரிக்

பின்னேரம்
கட்டிடங்கள் மேலாக
கழுத்தை மிக நீட்டி
தெரியும் ஒரு குரிக் !

குழி

வெட்டிக் குழிபறித்தார், விபத்தில் உயிர்துறந்த
குட்டிநாய் அங்கு குடிபோயிற்று !
சின்னாளில் அவ்விடத்தே
வெட்டிக் குழிபறித்தார், இனிய கனிவாழைக்
குட்டிபோய் அங்கு குருத்துவிடும் !

உழைப்பில் உறிஞ்சல்

தோளில் சிதறும் வேர்வைத் துளிகள் -
உழைப்பு நகக்கும்
உதிரப் பேச்சு !
மேலில் புரளும் ஊளைச் சதைகள்-
உழைப்பை உறிஞ்சும்
கொழுப்பின் பேச்சு !

வேட்டை

சந்தி விளக்கோ இருட்டைத்
தறித்து வேட்டை ஆடும்.
அங்கு பறக்கும் ஈசல்
ஆவி கொறிக்க வெளவால்
வந்து பறக்கும்; கீழே
வாயில் எச்சில் ஊற
குந்தி இருக்கும் பூனை
குறித்து வெளவால் உயிரை !
ஒன்றின் உயிரில் ஒன்று
உலகே வேட்டைக் காடு!

மின்னல்

யன்னல் இடுக்கிடையே
மின்னல் தெறிக்கிறது !
பருக விழிவாயின்
கதவு திறபடுமுன்
நழுவும் அணில் வாலா ?
அரவின் எயிற்றிடையே
நெரியும் தவனையின் கால்
கிண்ணி நடுக்கமென-
இல்லை,
அச்சத்துக் கழகெங்கே ?
சாவுக்கு ஒளியேது ?
அது,
சாவின் நிழல்லல் !
நினைவிற்குள் நிற்காது
நெஞ்செல்லாம் தானாகி
உருவில்லா மன்மதனாய்
ஒளிந்தும் தெரிந்தும்
கஞ்சத்தனம் தன்னைக்
காட்டப் புரிவதனால்
தன்பால் எமையிழுக்கும்
இன்பப் புதுக்கவியா ?
மின்னல் கவிதையா ?
அல்ல-
கவிதைக்குள் சிக்காது
கவிநெஞ்சு புரிகின்ற
காலத்தின் நேரத்தின்
கட்டுக்கு மேலாக
நிற்கும் ஒரு துடிப்பின்
நிழலாய்,
வானப் பெருநீரில்
வெட்டும்
நீர்க் கோடு !

* * * * *

1970 – 1980

அகடுவளிச்
சமீக்ஞைகள்

தத்துவம் என்பது தர்க்க வியாக்கியானங்களும்
அவைதரும் சட்ட விதிமுறைகளும்ல்ல,
மெய்யிலாளரின் விதிமுறைகளையும்
தர்க்க வியாக்கியானங்களையும் நிராகரிப்பதே தத்துவம்.
காரணம்,

தர்க்க வரையறுப்புகளுக்கு சரித்திர நிகழ்ச்சிகள்
தோள் கொடுப்பனவல்ல.

ஏனெனில் நித்திய மாற்றமும் வளர்ச்சியுமே
அவற்றின் வரையறுப்புகள்.

அதாவது

வரையறுப்புகளை நிதம் உடைப்பதே

அவற்றின் வரையறுப்புகள்.

ஆனால் அதேநேரத்தில்-

'நான்' என்று தனித்துச் சிந்திக்கும்
என்னையும் விழுங்கிய கூட்டுமொத்தப்
போக்கில்,

மாற்றமும் வளர்ச்சியும் சூன்யமாக,

மிஞ்சுவது-

பேர் மௌனக் குடையின் கீழ்

அசைவற்ற பேரிருப்பு !

அசைவற்ற பேர்மௌன இருப்பும்

அசைகின்ற சார்புநிலை செயற்பாடும்

தனித்து நிற்பவையல்ல

ஒன்றையொன்று நிரப்பிகள்.

ஒன்றையொன்று நிரப்பியே பூரணம் பெறுபவை.

அசைவின் அரங்காகக்

காட்சிதரும் தத்துவமே

அசைவற்ற இருப்பின் வழிகாட்டியாகவும்

நிற்கிறது

தத்துவமே இரண்டினதும் ஈர்ப்புமையம்

இரண்டுக்கும் வழிகாட்டி, குரு.

அதாவது தத்துவம் என்பது-

மாற்றமும் வளர்ச்சியும் என்ற காலத்தின் சார்புநிலை

வெளிக்கோடுகளில் (வாழ்ந்து கொண்டே)

நித்திய லீலையை அரங்கேற்றிப்

காணவைக்கிறது.

ஊழிநர்த்தன, விசுவரூபக் காட்சிக்கேற்ப

அரங்கு விரிந்துகொண்டே இருக்கவேண்டும்.

கயிற்றில் நடக்கும் பெண்ணுக்கேற்ப

கயிறு அசைந்தும் வளைந்தும் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்.

இல்லையேல் மிஞ்சுவது வெறுங்கயிறே !
 அங்கே அந்த வினைச்சியின் நிகழ்ச்சிகள் இருக்காது
 தத்துவம் வெறுங்கயிறல்ல.
 அந்த வினைகள் நிகழ்த்தும் கயிற்றுப் பெண்
 எழுங்கயிறு.
 மாற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ப வாய்க்கால்களை
 வெட்டிவிடு.
 பெருகிவரும் காலநீரின் முற்போக்குப்
 பாய்ச்சல் எங்கு நுரைத்து, எங்கு மிகைத்து
 எங்கு திமிறுகிறதோ அங்காங்கு அதனுக்கேற்ப
 வாய்க்கால்களை வெட்டியும் அணைக்கட்டியும்
 உயர்த்தியும் நில்.
 தத்துவம் என்பது மெய்யியலாளரின் தன்முனைப்பு
 முடிச்சுகளை அறுத்துக் கொண்டோடும் தன்னிழப்பின்
 கயசரிதை.
 சமூகத்தை மாற்றவும் வளர்க்கவும் முனையும்
 மெய்யாளன்,
 தன்னிருந்து நீளும் காலியின் வரலாற்று நிழலில்
 சூரியன் எங்கு நிற்கிறான் என்பதை அறிவான்.
 மெய்யாளன் -
 திசையறிவாளன்.

கலை இலக்கிய சத்தியச் செங்காவலர் வருகிறார் !

கலை இலக்கியத்தில் சத்தியச் செங்காவலரை உருவாக்குவோம் !
 தயார்ப்படுங்கள், தயார்ப்படுங்கள் !
 காலங்காலமாக கலை இலக்கியச் சேவையென்றும்
 கட்டுரை, கட்டுக்கதை, கவிதையென்றும்
 பல கட்டுகளை உருவாக்கினோம்.
 ஆனால் இந்தக் கட்டுகள் -
 நமது சுயநலக்கட்டுக்களை, கனவுகளை, தூக்கத்தைக் கலைக்கவில்லை.
 மாறாக கட்டுகளோடு அதைக் கலைப்பதாகக் கனவுபண்ணும்
 இன்னொரு கட்டு -
 கலை இலக்கியக் கட்டு !
 இந்தக் கட்டுக்கள் கலைக்கப்படும் காலம் இன்று.
 தயார்ப்படுங்கள் சத்தியச் செங்காவலரை உருவாக்குவோம்,
 தயார்ப்படுங்கள் !

பொருளாதாரப் பொதுவுடமைதான் நமது மேடைப்பேச்சின்
 முத்திரை.

இருந்தும் தனிநலச் சேகரிப்புத்தான் நமது மையம்.
கவிதையில் வடிப்பது சமூக சமத்துவம்.
ஆனால் சாதித் தடிப்புத்தான் நமது அந்தரங்கம்.
எழுத்தில் காந்தியம் நிரம்பி வழியலாம். ஆனால் வாழ்கையிலோ -
அது கதர் அணிவதற்குமேல் போவதில்லை !
எழுதியது போலும் முழங்கியது போலும் வாழாத நாங்கள்
சத்தியத்திற்கெதிரான திரிபுவாதிகள்.
'நான்' ஏகாதிபத்தியத்தின் அடிவருடிகள்
இந்த 'நான்' ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆக்கிரமிப்பில்
அதை அழிப்பதாகக் கனவு பண்ணும் நமது கலை இலக்கியங்கள்
இன்றைய சத்திய வலுவற்ற ஜனநாயகம் மாதிரிச் சீரழிகிறது !
இந்தச் சீரழிவுகளைத் துடைக்க சத்தியச் செங்காவலர் வருகிறார் !
அவர் நடத்தும் சத்தியாத்மப் புரட்சியில்
எமது கலை இலக்கிய கறுப்புச் சந்தைத்தனம் அம்பலமாகப் போகிறது!

வாழப்படாத இலட்சியங்கள் இலக்கியத்தில் ஊர்வலம் வருவதென்பது
மரண ஊர்வலந்தான்.

படிமப் பன்னீர்களும், உவமை ஊதுபத்திகளும்
பாஷையின் வாசனைத் திரவியங்கள் அனைத்தும்
இதுகாலும் பிணத்துக்கே விரயமாகியுள்ளன.
மணமகனுக்கும் பிணத்துக்கும் வித்தியாசம் உயிர்வாழ்க்கை தான்.
மணமகனின் சோடிப்புகள் கலைந்தபோதும் அவனில் மணப்பது
அவனது ஜீவ இயக்கம்தான்.

ஜீவ இயக்கமற்ற இலட்சியங்கள் இன்று அச்சேறி ஊர்வலம்
வருகின்றன.

அவற்றை மணவினை நிகழ்வாக நினைத்து நாம் பின் செல்கிறோம்.
இந்த மாறாட்டத்தை நீக்கி, பிணங்களை புதைக்குழிக்கு இட்டுச் செல்ல
செங்காவலர் வருகிறார் !

சத்தியச் செங்காவலரின் வருகை

கலை இலக்கியம் பற்றிய பார்வையையே புதுப்பிக்கிறது.

கலை இலக்கியம் என்பது படிமம், உவமைகளின் உத்திகளா ?

அல்லது நீ கற்றுக்கொண்ட தத்துவங்களுக்கேற்ப படிம, உவமைகளின்
செறிவான பிரயோகம்

கலை இலக்கியத்தைத் தந்துவிடுமா ?

புதியபாணியில் புதிய தகவல்களைத் தருவது கலை இலக்கியமா ?

இல்லை, இல்லை, இல்லை

உங்கள் மனச்சாட்சி உங்கள் எழுத்துகளில் வெளிப்படுகிறதா என்று
பாருங்கள்.

அப்படி வெளிப்படுமாயின்.

உங்கள் உவமைகளினையும் படிமங்களையும் புதிய பாணிகளையும்

தூ ர வீசி எறிந்து விடுங்கள்.

உங்கள் சத்திய வார்ப்புகளை , உடுப்புகளைக் களைந்தெறிந்த

ஞானியைப்போல்

நிர்வாணமாக்குங்கள்.

(வேண்டுமானால் ஞானியிடம் தொங்கும் கோவண மறைப்பாக உங்கள் உத்திகளையும் படிம உவமைகளையும் குறைத்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள்) ஞானியின் நிர்வாணத்தால் உங்கள் மனம் கொச்சைத்தனம் அடைகிறதா? அல்லது வேறொன்றால் விழுங்கப்படுகின்றதா?

'அப்பனின் காலைத் தடவியபோது படுக்கை அறையில் மனைவியை நினைத்துக் கொண்டேன்'

என்ற காந்தியின் 'சத்திய சோதனை' வார்த்தை

தங்களில் எதைப் பிறப்பிக்கிறது?

அதுதான் அளவுக்கோல், அங்குதான் கலை இலக்கியம் பிறக்கிறது.

உண்மையை நோக்கி வாழப்படும் மனச்சாட்சியின் கருத்து மினுக்கம் ஒவ்வொன்றும் சலாபுபமானது.

ஒவ்வொரு கருத்தினதும் சத்திய நிமிர்வே, வலிமையே கலையைத் தருவது.

அந்நிலையில் ஒவ்வொரு கருத்தும் ஓர் உடம்பெடுத்து இயங்கக் கூடியது.

இவற்றை மறந்த பிரத்தியேக் கலைப்படுத்தல் என்பது கலை அறியாமையே.

கலை அறியாமை, உவமைகளையும் படிமங்களையும் கொண்டு கலையை மலினப்படுத்துகிறது.

தன்னைச் சத்தியப்படுத்தலே சிறந்த கலை இலக்கியமாகும்.

இதுகாலவரை கலை இலக்கியங்கள் என்னமாதிரி இருந்தாலும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்.

இனிமேல் அவை தாக்குப் பிடிக்கப் போவதில்லை.

சத்தியப் படைப்புக்களை உருவாக்கும் சத்தியச் செங்காவலர் வருகிறார், தயார்ப்படுங்கள்!

கலை இலக்கியும் படைப்பதற்காக நாடுகடந்து அனுபவம் தேடத் தேவையில்லை

நாடு கடப்பதாலும் ஊர் சுற்றுவதாலும் சத்திய அனுபவம் பிறப்பதில்லை

தகவலே கிடைக்கிறது.

காஷ்மீருக்கு போன உனது பயணம் ஒரு காஷ்மீர் சிறுகதையாகலாம்.

கட்டுரைத் தகவல் தரலாம். வேறு ஊருக்குப் போனாலும் நீ

இந்தவகை வெளிக்காட்டல்களாகவே இருக்கிறாய்.

ஆனால் ஒரு அல்பேட் சுவச்சருக்கோ அவரது ஆபிரிக்கப் பயணம்

இந்நாட்டு காட்டுமிராண்டி மக்களுக்கே தன் வாழ்க்கையை

அர்ப்பணிக்கும்

பேரிலக்கியமாக மாறிற்று.

காந்திக்கு ஏற்பட்ட அத்தகைய பயணம் இன்றைய யுகத்தின்

பார்வையையே மாற்றியமைக்கும் சத்தியத்தின் நித்திய அழுத்தம்

ஆயிற்று.

அந்த அழுத்தங்கள் அவர்களை எழுதப்பணித்தபோது

வெளிவந்தவையெல்லாம்

தரிசனக் கலாத்தீபங்களே !

அந்தளவுக்கு நீங்கள் போகவேண்டாம்

இத்தகைய மகா சத்திய சிருஷ்டிகளில் ஒருதுளி

உங்கள் வாழ்க்கையில் இருந்தாலே போதும்

உங்கள் ஆக்கங்களில் ஜீவதுள்ளல் ஏற்படலாம்.

சந்தத்தாலும் படிமத்தாலும் ஏற்படாத ஜீவத்துள்ளல் !

அதைப் படிப்பவனின் வாழ்க்கையே புதிய ரசவாதத்துக்குள்ளாக்கும்

ஜீவதுள்ளல் !

இந்தப் துள்ளல்களின் ஒலிப்பாகவே சத்தியச் செங்காவலர் வருகிறார் !

இன்னொன்று,

கதை எழுதுவதற்கென்ற முன்னேற்பாட்டால் நீ தூ ண்டப்பட்டு

உன் நாட்டின் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் நீ குதித்தாலும்

அது சத்திய ஆக்கம் ஆகாது.

அதில் உன்னை மறந்த சத்திய பங்கொடுப்புக்குப் பதில்

தகவல் தரும் எழுத்தான முனைப்பே மேலோங்கி நிற்கிறது.

அதனால் நீ அதில் பங்கெடுத்தும் பங்கெடுக்காதவனாகவே நிற்கிறாய்.

அந்நிகழ்ச்சி உன்னிடம் கதையொன்றாக வெளிவரலாம்.

ஆனால் சத்திய வெளிக்காட்டலாக அது இருக்கப்போவதில்லை.

ஜெயகாந்தனின் தகவல் தரும் கதைவேட்கை

பல சந்நியாசிகளைச் சந்திக்கவைத்து 'விழுதுகள்' கதையாக

வெளிவந்தது

ஆனால் இந்தத் தகவல் நோக்கே முன்னதற்கு முற்றுமுரணான

ஆழமற்ற உளவியல் 'ரிஷிமூல்' மாகவும் வெளிப்பட்டது.

ஆனால் பாரதிக்கிருந்த சத்திய வேட்கை

அவரையும் பல சந்நியாசிகளைச் சந்திக்க வைத்தது.

ஆனால் அவரின் இச்சந்திப்புகளின் மௌன உள்வாங்கல்

அவனிடத்தில் ஒன்றின் தகவலாக இல்லாமல்

அவனது சிருஷ்டிகள் அனைத்தினதும் உயிர்க்கொழுந்தாக கடர்ந்தது.

சத்திய அனுபவத்திற்கும் தகவல் அனுபவத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம்

இதுதான்.

அந்தச் சத்திய தரிசிகளை வெளிக்காட்டவே சத்தியச்

செங்காவலர் வருகிறார் !

மேலுமொன்று

பெரும் சத்திய வெளிக்காட்டல்களின் ஒளியில்

நமது அறியாமை நிழல்களைப் படரவிட்டு கலை இலக்கியமௌ

மயங்கும்

மற்றொருவகை.

தாஜ்மகாலுக்கு முன்னே நின்று போட்டோ எடுத்துக்கொள்கிற

போக்கிது.

வேறொரு கலைஞனின் உழைப்பின் செலவில்
தன்னை அழகுபடுத்த முயலும் அறியாமைத்தனம்.
சத்தியவான் அணிந்தவற்றைப் போட்டுக்கொண்டு சந்தர்ப்பவாதிகள்
திரிவதுபோல காந்திக்குல்லாவோடு திரியும்
இன்றைய 'காந்தியவாதிகள்' மாதிரி !
இன்றைய கலை இலக்கியம் எல்லாமே இந்த நோயின்
வெளிக்காட்டல்கள்தான்.
சத்தியத்தின் வெளிக்காட்டல்களல்ல.
இல்லை, இன்றைய நோயே இந்தக்கலை இலக்கியந்தான் !
இந்த நோய்க்கு மருந்தாக சத்தியச் செங்காவலர் வருகிறார் !
வாழப்படாத இலட்சியங்கள், அந்த இலட்சியங்கள் வாழப்படுவதாக
மயக்கும் கற்பனைகள், அபிநயப்புகள்,
சத்திய அனுபவங்கள் என்றபேரில் உலவும் வெற்றுத் தகவல்கள்.
ஒருகாலச் சத்தியபோக்கு சென்ற ஒற்றையடிப் பாதையில்
உதிர்ந்த சின்னங்களை இன்று அந்த அனுபவமற்று
கொழுவிக்கொண்டாடும்
பொம்மலாட்டங்கள், கறுப்புச் சந்தைத்தனங்கள் ஆகிய அனைத்தும்
அழிப்புவேட்டையாடச்சத்தியச் செங்காவலர் வருகிறார் !
இந்தச் சத்தியச் செங்காவலர் வந்துபோகும் வேட்டைத் தடங்களே
இனிவரும்
உச்ச ஆக்க ஓவியங்கள், உன்னத கலை இலக்கியங்கள் !
அதாவது கலையை அழிக்கும் கலையே, இலக்கியத்தை அழிக்கும்
இலக்கியமே
இனிவரும் உச்ச கலை இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் !
அவையே வாழ்க்கையின் சகல அம்சங்களையும் ஆற்றப்படுத்தும்
தரிசன விளக்கங்களுமாகும்.

மூன்று போக்குகள்

மூன்று விதமான போக்குகள் இன்று நம்முள்ளே உள்ளன.
முதலாவது சந்தர்ப்பவாதம்
இரண்டாவது கட்டுப்பெட்டி இடைத்தரிப்பு
மூன்றாவது சத்தியப் போக்கு

சத்தியவானுக்கும் சந்தர்ப்பவாதிக்கும் வித்தியாசங்கள்
ஆரம்பத்தில் அதிகமாகத் தெரிவதில்லை. காரணம் சத்தியவான் கிழிக்கும்
பாதைகளில் சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கும் நடைபோடச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்து
விடுகிறது.

அதனால் சத்தியத்துக்கும் சந்தர்ப்பவாதத்திற்குமிடையே
ஆரம்பத்தில் மாறாட்டம் ஏற்படுகிறது.

சத்தியவானுக்குரிய சித்தாந்தம் சத்தியமே, உண்மையாய் இருத்தலே. எந்த இயக்கத்துக்குள்ளும் தனது ஆணவத்தை முன்நிறுத்தாது சமூக முன்னேற்றத்தையே முன்வைத்தியங்கும் நித்திய தரிசனப் போக்கு, இவனது. எந்த வரையறுப்பும் கட்டுப் பெட்டி இறுக்கமும் இவனிடம் இல்லை.

வரையறுப்புகளாலும் கட்டுப்பெட்டி இறுக்கங்களாலும் மூச்சுவிட முடியாமல், அதனால் வளரமுடியாமல் கிடக்கும் உலகின் உன்னத இலட்சியமெல்லாம் இவனிடம் வந்து மூச்சுவிட்டு சுவாசிக்கவும் புது முழுகிட்டுத் தலையுலர்த்தவும் செய்யும் சித்தாந்தம் இவனது.

'இந்தச் சாதிக்குரிய இடம் இதுதான்'. 'இந்தச் சடங்கு, இந்தத் திருவிழா என்றைக்கும் இப்படித்தான் செய்யப்படவேண்டும்' என்று கூறும் பழைய சமூக கட்டுப் பெட்டிதனம்.

'எங்கள் இனந்தான் உலகிலேயே, சிறந்தது. எங்கள் சமயந்தான் உண்மையானது' என்று திருப்திப்படும் இன்னொர் வகைக் கட்டுப்பெட்டிகள்.

'இந்த தத்துவந்தான் நிரந்தரமானது. இதற்கு அப்பால் உண்மை இல்லை' என்கிற நவீன சித்தாந்த கட்டுப்பெட்டிப் போக்கு - ஆகிய எல்லாவிதக் கட்டுப்பெட்டித் தனங்களையும் வரையறுத்த போக்குகளையும் அறுப்பதே இவனது போக்கு.

அதனால் இவனுக்கு வரையறுத்த கட்சிகள் என்றில்லை. வரையறுத்த முற்போக்கு பிற்போக்கு சுலோகம் இல்லை.

வரையறுத்த முதலாளி - தொழிலாளி வர்க்கங்கள் இல்லை. வரையறுத்த அரசியல், சமூகம், தத்துவம், சமயம் என்பவை இல்லை. உண்மையே இவனது வரையறை.

அப்படி இவனிடம் எந்த வரையறுப்பும் இல்லாததால் ஒரு கட்டுப்பெட்டி இடைத்தரிப்பாளன் பிரித்துள்ள பிற்போக்கு என்ற கட்சிக்குள் இருந்தும் - முற்போக்குக் கட்சிக்குள்ளேயே கிடையாத - பல முற்போக்கு வாதிகளை இவனால் இனங்கண்டு கொள்ள முடியும். முதலாளி வர்க்கத்துக்குள்ளிருந்து பல தொழிலாளிகளை விட முற்போக்கான தொழிலாளிகளை இவனால் தேர்ந்தெடுக்கமுடியும்.

அதேபோல், அதே வேளை பல தொழிலாளி வர்க்கத்துக்குள்ளிருக்கும் முதலாளிகளையும் பல முற்போக்கு இயக்கங்களுக்குள் இருக்கும் படு பிற்போக்குக் கும்பலையும், சமயத்துக்குள் இருக்கும் நாஸ்தீகர்களையும், நாஸ்தீகத்துக்குள் இருக்கும்

சமயஞானிகளையும், பண்டிதத்துள் இருக்கும் பாமரரையும், பாமரருக்கிடையே உள்ள பண்டிதர்களையும். சமூகசேவைக்குள் இருக்கும் புல்லுருவிகளையும், புல்லுருவிகள் என்போரிடையே உள்ள சமூக சக்திகளையும் இவன் கண்டு கொள்கிறான்.

காரணம், இவனது சித்தாந்தம் வரையறுப்புகளைக் கடந்த சத்தியப் பிரவாகமே. எங்கெங்கு தத்தளிப்பு ஏற்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் இவன் முதலுதவிப் படையாக நிற்கிறான்.

எங்கெங்கு பேராபத்து நேருகின்றதோ அதைத் துடைக்கும் தற்கொலைப்படை அவனது.

உயிர் ஆபத்தில் தொங்கும் தர்மப் போக்குகளைத் காவிக் கொண்டோடும் 'அன்புலன்ஸ்' வாகனம் இவன்.

இன, மத வெள்ளத்தால் அடிப்பட்டு, இடம் பெயர்ந்து வளையுண்டு குந்தியிருக்கும், அகதியான தர்ம சக்திகளுக்கு மீட்புக் கரங்களோடு இறங்கும் உறலிகாப்டர் இவன்.

எல்லா ஆபத்துக்குள்ளும், எல்லாக் கிளர்ச்சிகளுக்குள்ளும், எல்லாப் போக்குகளுக்குள்ளும், கட்சிகளுக்குள்ளும், துறைக்குள்ளும் வெளிச்சங்காட்டி தேடுதல் நடத்தும் 'சேர்ச் லைட்' இவன்.

நேற்று முகத்தில் அறைந்தவனோடு இன்றேன் தோளோடு தோள் போட்டுப் போகிறான் ?

நேற்று காறி உமிழ்ந்தவனோடு இன்றேன் கைகுலுக்குகிறான் ?

சந்தர்ப்பவாதமா ? தன்னலக்காரியமா ?

சந்தர்ப்பவாதமும்ல்ல தன்னலமும்ல்ல.

நேற்றையப் பகைமையும் எதிரியும் நேற்றைக்குரியவை. இன்றவை வேறாக வளர்ச்சியடைந்திருக்கலாம். அதனால் பகைமை, எதிர்ப்பு இறுக்கங்களுக்குள் சதா அன்புப் பொட்டல்களை உருவாக்கி உறவு நடத்தும் பரீட்சார்த்தி இவன்.

இவனது இப்பரீட்சை, பல நூற்றுக்கணக்கான உலக அகரப் போக்குகளால் நசுக்கப்பட்டு கிடக்கும் தர்மசக்திகளை மீட்டெடுத்து தர்மமுன்னணி உருவாக்குவதையே இலட்சியமாகக் கொள்கிறது. அதன்மூலம் அடுத்த பரிணாம வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்துகிறது.

ஆனால் இங்குதான் சந்தர்ப்பவாதம் தன்னைப் புகுத்திக்கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் பார்க்கிறது.

தானும் சத்தியவான்போல் நடத்துக் கொண்டு மாறாட்டம்

செய்கிறது. காரணம், சந்தர்ப்ப வாதத்துக்கும் வரையறுப்புகள் இல்லை, பேதங்கள் இல்லை. அதாவது முற்போக்கு - பிற்போக்கு என்ற பிரிவுகள். முதலாளி - தொழிலாளி என்ற வர்க்கப் போக்குகள் அரசியல் கட்சிகள் அதற்கில்லை.

மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது சந்தர்ப்பவாதமும் கட்டுப்பெட்டிப் போக்குகளையும் வரையறுப்புகளையும் உடைப்பதாகவே தோன்றும். அனால் அவன் வரையறுப்புகளை உடைப்பதுமில்லை, கட்டுப்பெட்டிகளைத் தகர்ப்பதுமில்லை. மாறாக அவற்றோடு ஒட்டிக் கொள்கிறான்.

எந்தெந்தப் போக்குகளோடு இவன் ஒட்டிக் கொள்கிறானோ அந்தந்தப் போக்குகளின் மாயைகள் இன்னும் போலியாகத் தூண்டிவிடப்படுவதால் அதன் மூலம் தானும் வளர்கிறான்.

ஆனால் அதே சமயம் சத்தியவான் எந்தெந்தப் போக்குகளுக்குள் நுழைகிறானோ அந்தந்தப் போக்குகளின் மாயைகள் கலைகின்றன.

சந்தர்ப்பவாதி மாயைகளை வளர்க்கிறான்.

சத்தியவான் மாயைகளை கலைக்கிறான்.

சந்தர்ப்பவாதியின் தத்துவம் தன்னலம் பேணல்.

சத்தியவானின் சித்தாந்தம் தன்னிழப்புக்கான அர்ப்பணம்.

சந்தர்ப்பவாதிகளுள் பலவகையுண்டு.

அறிவாளிகள் என்ற போர்வையில் அவ்வக் காலங்களில் பிரபலமாகியிருக்கும் போக்குகள், தத்துவங்களோடு தம்மை ஒட்ட வைத்துக்கொண்டு, தமது சந்தர்ப்பவாதம், தன்னலம் பேணல் குத்துக்கரணம் எல்லாவற்றையும் அவற்றால் மறைக்கப் பார்க்கும் கெட்டிக்காரர் ஒருவகை.

இவையொன்றும் இல்லாமல், வீசுகின்ற காற்றுக்கேற்ப மிக நாகுக்காகப் பாய்விரிக்கும் கப்பலோட்டிகள் இன்னொருவகை.

எந்தவிதக் சுரணையோ கவலையோ இல்லாமல் அடிக்கடி தூற்றும் மழைக்கேற்ப குடைவிரிக்கும் காளான்கள் இன்னொருவகை. காளான்களின் சந்தர்ப்பவாதம் சீக்கிரத்திலேயே கண்டுபிடிக்கப்பட்டு விடுகின்றது.

காற்றுக்கேற்ப பாய்விரிப்போரும் மெல்ல மெல்ல உடைபட்டுப் போகின்றனர். ஆனால் தத்துவப் போர்வையிலும் கட்சிப் போர்வையிலும் வாழும் சந்தர்ப்பவாதிகளோ இலகுவில் கண்டுபிடிக்கப்படுவதில்லை.

சத்தியவான்களுக்கு உண்மையான தடை இவர்களிடமிருந்தே எழுகிறது. இவர்களால் சத்தியவான்களே சந்தர்ப்பவாதிகளாக ஒதுக்கப்படுகின்றனர். மாறாட்டம் நிகழ்கிறது.

இந்த மாறாட்டத்துக்கு முக்கிய காரணமாக நிற்பவர்கள், முண்டு கொடுத்து உதவுபவர்கள் கட்டுப்பெட்டி இடைத்திரிப்பாளர்களே.

இந்தக் கட்டுப்பெட்டிகள் வெறும் அப்பாவிகள். உண்மையின் பக்கமாகத் தாம் நிற்பதாக நினைத்துக்கொண்டு உண்மையைப்பற்றி எந்த அறிவும் இல்லாமல், யாரோ சொல்லிக் கொடுத்த தத்துவத்தை எந்த ஆக்கத் தன்மையும்ற்று உச்சரித்துத் தள்ளும் கிளிப்பிள்ளைகள். மூலஸ்தானத்தில் நின்று, தான் ஒதும் சமஸ்கிருத வேதத்தின் அர்த்தம் எதுவும் அறியாது சொரிந்து தள்ளும் ஐயர்மார் போன்றவர்கள் இவர்கள்.

ஐயர்மார்களுக்குக் கடவுள் பிரசன்னமாவதும் இல்லை.

பக்தர்களை அவர்கள் கரைசேர்ப்பதும் இல்லை.

அப்படி ஒரு பணி இருப்பதாக நினைப்பதும் இல்லை.

அப்படித்தான் இந்தக் கட்டுப்பெட்டிகளும்.

அதனால் இந்தக் கட்டுப்பெட்டிகளை ஏமாற்றுவது சந்தர்ப்பவாதிக்கு இலகுவான விஷயம்.

இவர்கள் ஒதும் கட்சிச் சுலோகங்களையும் தத்துவ ஜபங்களையும் சந்தர்ப்பவாதி இவர்கள் பக்கம் நின்று தானும் ஒதுவதாக நடிக்கிறான். அவ்வளவுதான். அவன் நடிப்பை நம்பிய இந்தக் கட்டுப்பெட்டிகள் அடுத்தவினாடி அவனை கட்சிவீரனாகவும் முற்போக்குத் தலைவனாகவும் உரிமை காப்போனாகவும் போற்றிப் புகழ்கின்றனர்.

அதேவேளை உண்மையின் காவலனான சத்தியவானோ பிற்போக்கு வாதியாகவும் சந்தர்ப்ப வாதியாகவும் ஒதுக்கப்படுகிறான்.

கட்டுப்பெட்டி இடைத்திரிப்பாளன் நகர்வதில்லை, முன்னேறுவதில்லை. அப்படி முன்னேறுவதாக சொல்லிக்கொண்டு அவன் தன்னைத்தானே சுற்றிவருபவன். அதனால் அவன் இயக்கம் இருந்தென்ன, இயக்கவியல் இருந்தென்ன, பிறதளங்கனையோ, சத்தியத்தையோ அறியாத, பரந்து வளராத ஒருதளப்பிராணி.

இது சந்தர்ப்பவாதிக்குத் தக்க கூடாரமாகிறது. சந்தர்ப்பவாதிக்கு வளர்ச்சியும் முற்போக்கும் ஜன்மவிரோதிகள். ஏனெனில் வளர்ச்சியும் முற்போக்கும் சந்தர்ப்பவாதியிடமிருந்து செயலை எதிர்பார்க்கின்றன. செயல் தியாகத்துக்கு விடுத்திடுவது. இது சந்தர்ப்பவாதியின் தன்னலத்துக்கு எதிரானது. இதனால் அவன் செயலுக்கு வித்திடாத கட்டுப்பெட்டி இடைத்திரிப்புக் கூடாரங்களையே பலப்படுத்துகிறான்.

சத்தியவான் கட்டுப்பெட்டிக் கூடாரங்களையும் கொள்கைப் பிளவுகளையும் கலைத்துக் கொண்டு வரும் அதேவேளையில் சந்தர்ப்பவாதி அவற்றைப் பலப்படுத்துகிறான். அவற்றின் பெருக்கத்தால் தற்பலமடைகிறான். இதையறியாத இடைத்தரிப்புக் கட்டுப்பெட்டிகள் சந்தர்ப்பவாதியைச் சத்தியவானாகக் கருதி அவனை முன்னேவிட்டுத் தத்துவக் கோஷம் எழுப்பிச் செல்கின்றனர். கொடி பிடித்து அணிவகுக்கின்றனர்.

இந்தக் கட்டுப்பெட்டி அப்பாவிகளின் கொடிபிடிப்பும் கோஷமும், அணிவகுப்பும் சந்தர்ப்பவாதியின் உடைமைகளைப் பெருக்கவே காரணமாகின்றன.

சந்தர்ப்பவாதியும் கோஷம் எழுப்பிக்கொண்டும் தலைமை தாங்கிக்கொண்டும் உடைமைகளை பெருக்குகிறான் : கார் , பங்களா, வியாபார நிறுவனங்களில் பங்குகள், வாங்கிக் கணக்குள், இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக முற்போக்கு இயக்கங்களின் தலைவர், கட்சிப் பிரமுகர், கோயில் தர்மகர்த்தா, ஆசாரசீலர் போன்ற காலத்துக்கேற்ற சிலங்கள் ! மொத்தத்தில் நாட்டின் எல்லா உயிர்நாடிக்குள்ளும் வேர்விட்டுப் புகுந்துகொண்டு தன்னைக் கொழுக்க வைக்கும் முதலாளி.

சந்தர்ப்பவாதியின் உடைமைகளின் கொழுப்பு சத்தியவானின் உடைமைகளின் தேய்வாகவும் இழப்பாகவும் மாறுகிறது. ஆனால் சத்தியவானின் எந்தவொரு இழப்பும் விரையமாவதில்லை ; அவனது இழப்பு ஒவ்வொரு போக்குக்குள்ளும், கடைசி ஒரு தனிமனிதனுக்குள்ளாவது சத்தியத்தைக் கொழுந்தேற்றியதாகவே முடிகிறது.

அந்தச் சத்தியக்கொழுந்து, ஒவ்வொரு கணமும் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்து வெடிப்பதற்குக் கனன்று கொண்டிருக்கும் 'டைம் பாம்' என்பதை சந்தர்ப்பவாதியோ கட்டுப்பெட்டிகளோ உணர்வதில்லை. ஆரம்பத்தில் தோற்றுப்போய்விட்டது போல், ஒதுக்கப்பட்டதுபோல், சந்தர்ப்பவாதம்போல், பிற்போக்குக் கொள்கைகள்போல் தன்னைக் காட்டிக்கொண்ட சத்தியம் திடீரென தீப்பற்றிப் பரவுகிறது. எல்லாப் போக்குகளும் இணைய இறுக்கங்கள், இடைத்தரிப்புகள், வரையறுப்புகள் சிறைச் சத்தியம் ஜுவாலிக்கிறது.

அப்போது -

சந்தர்ப்பவாதி தூக்கிவீசப்படுகிறான்.

கூடவே கொடிபிடித்து நின்ற இடைத்தரிப்பு அப்பாவிகளும் செய்வதறியாது சிதறுகின்றனர்.

நான்

இதோ நான் இருக்கிறேன்.

ஆணவம் எனது கோட்டை

அதுவே எனது குணரூபமுங்கூட!

நான் யார் ?

நானா ?

நான் என்பது என்னை முன்வைக்கும் முனைப்பு.

என்னை எதற்காக முன்வைக்கிறது ?

என்னை முன்வைக்க வேண்டிய முனைப்பு ஏன் ஏற்படுகிறது ?

என்னைப் போல் இன்னும் பல இருக்கின்றன என்ற பீதியில்

அதற்கு என்னை முன்வைக்க வேண்டியவேட்கையின் உந்துதல்.

நான் துவையியின் மைந்தன்.

நானே சரி, என்னுடையதே சிறந்தது.

எனது போக்கே எக்காலத்துக்கும் உரியது.

இவையே நானின் தாய்மொழி - அதன் வழிவரும் கோஷங்கள்,
ஸ்லோகங்கள்!

மற்றவற்றிலிருந்து பிரிந்து, நான் மட்டுமே சரியெனத் துரித்தி நிற்கும்
போக்கு.

மற்றவை சரியா என்பதை ஆராய இடங்கொடாத கற்பாறை
முனைப்பு.

மற்றவைதான் சரியென்று நிரூபணம் ஆகிய ஓர்நிலை

கற்பாறையிலிருந்து நீர் கசிவதுபோல் உள்வெளித்தபோதும்

அதை ஏற்றுக்கொள்ளாது வியாக்கியானத் சங்கிலித் தொடர்களால்
தன்னைச் சுற்றி வேலியறையும் வேட்கை.

அல்லது எல்லா ஆணவ வேலி அடைப்புகளும் இற்று வீழ்ந்தபின்பும்

அடைப்பில் முறிந்துபோய் நிற்கும் ஓர்மொட்டைத் தடியைப் பிடுங்கி

எதிரி தாக்கப்போகிறான் என்ற பயத்தினால்

எதிரியே 'இது செத்த பாம்பு' என்று எப்பவே விரட்டகன்ற பின்னும்

கண்ணை மூடிக்கொண்டு என்னையே சுற்றிச் சிலம்பமாடும்

என் குழந்தைமைப்போக்கு.

ஆணவம் என்பது, அப்படியானல், உண்மைக்கு இடம் விடாத

கட்டு பெட்டித்தனத்தின் உச்சநிலை :

II

'நான்' என்பது மனம் உருவாக்கியுள்ள சித்தாந்தத்தின் பெயரே!

எல்லாச் சித்தாந்தங்களினதும் கட்டுப்பெட்டிப் போக்கின்

உள்ளார்த்தம்

மனம் உருவாகியுள்ள இந்த 'நான்' சித்தாந்தத்தில்தான் ஆரம்பிக்கிறது.

உண்மையை மறைத்து ஆணவம் திரையாகத் தொங்குகிறது
 உண்மைக்காட்சி எழுவதற்கு முன் திரையில் விழும்
 நெளிவு வளைவுகளிலும் அதன் பின்னணி இசைகளிலும்
 மயங்கும் சிறுபிள்ளைகள்போல் சுட்டுப்பெட்டிச்
 சித்தாங்களினது 'சித்து' விளையாட்டு வியாக்கியானங்களில்
 மனங்கள் ஏமாறுகின்றன.
 உண்மையை மறைத்து நிற்கும் திரையே
 உண்மை என்ற போலித்தனம்.

'நானின்' அடுத்தபக்கம் இதற்கு எதிர்மாறானது.
 முன்னது என்னையே எங்கும் வீங்கவைத்து
 நானே சரியென்றும் நானே பெரிதென்றும் நிற்பது.
 இதன் உச்சத்தை ஹிட்லரின் பாஸிச ஆட்சியிலும்
 ஸ்ரலின் காலத்து கொம்யூனிச ஆட்சியிலும் காணலாம்.
 அதன் அடுத்தபக்கம் எதற்குள்ளும் என்னைத் திணியாது
 ஒதுங்கி ஒதுங்கி ஓடுவது
 இரண்டு போக்கும் 'என்னை' க் காப்பாற்றும்
 'நான்' என்ற ஒன்றைக் காப்பாற்றும் - நோக்கத்தின் விளைவுகளே
 என்னை மட்டும் எங்கும் திணிக்கும் முன்னைய போக்கு
 கொள்கைக் குறுக்கத்தின் உச்சமென்றால்
 அதே கொள்கைக் குறுக்கத்தின் உச்சந்தான்
 என்னை எதற்குள்ளும் திணியாது ஒதுங்கி ஒதுங்கி ஓடுவதும் !
 என்னைக் காப்பாற்ற என்னைப் பேண முனையும் அதே ஆணவக்
 குறுக்கம்.
 ஒதுங்கும் வீக்கத்துள்ளும் திணிக்கும் வீக்கத்துள்ளும்
 மனிதனின் ஆணவ சுபாவங்கள் அடங்கும்
 திணிக்கும் வீக்கம் ஹிட்லரின் பாஸிசத்திலும் ஸ்ரலினின்
 கொம்யூனிசத்திலும் அரசியல், சமூக, பொருளாதார
 வெளிப்பாடாயிற்றென்றால்
 ஒதுங்கும் வீக்கம் இன்றைய முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தில்
 அரசியல், சமூக, பொருளாதார வெளிப்பாடாகிறது
 எல்லா மக்களினதும் போக்குகளினதும் ஆசைகளினதும்
 உரிமைக்கு விட்டுக் கொடுப்பதாகப் பறைசாற்றும் போக்கு.
 அரசு தன்னைத் திணிக்காது எல்லாச் சக்திகளுக்கும்
 இடம் விடுவதாகத் தான் ஒதுங்கும் போக்கு.
 ஆனால் இந்த ஒதுக்கம் என்பது தன்னை இழப்பதன் உந்துதலல்ல
 தன்னைக் காப்பாற்ற ஒதுங்கும் மன வீக்கத்தின் தந்திரமே !
 இருபோக்குகளும் உண்மையை நோக்குவனவல்ல
 ஒதுங்குவதும் வீங்குவதும் சமூகத்தை வளர்க்க முடியாதவை.

வீங்குவது, தன்னைச் சமூகத்தில் திணித்து மனித வளர்ச்சியை
 மூச்சுத்திணறிச் சாகடிக்கிறது.
 ஒதுங்குவதோ எல்லோருக்கும் விட்டுக் கொடுப்பதுபோல் நடித்து
 தனது தனிநலன் பேணி உள்ளரிக்கிறது.
 மெள்ள, மெள்ள சுரண்டி மனித வளர்ச்சியை உள்ளரித்துச்
 சாகடிக்கிறது.
 ஈற்றில் இரண்டு போக்குகளும் ஒன்றையே செய்கின்றன.

IV

நான் என்பது மனந்தான்.
 அதனால்தான் ஆணவம் என்பது மனதின் சித்தாந்தமாகிறது.
 மனத்தை அறுப்பதென்பது என்னை அறுப்பதுதான்
 மனம் அறுபட்டதும் மடைதிற்பட்ட ஆற்றுநீர் உப்புநீர்,
 எல்லா நிலங்களையும் சமப்படுத்துவதுபோல்
 அறிவுநீர் பாய்ந்து, பிரிவுபட்டுத் தெரியும் மனங்களையெல்லாம்
 ஒன்றென உணர்த்துகிறது.
 மனம் நான் என்று பிரிவுபட்டு சுயநலத்தில் தொழிற்படும்
 பொதுதான்
 மனமென்ற பெயரையும், குணங்கள் என்ற உருவத்தையும்
 ஆணவம் என்ற செயலையும் தரிக்கிறது.
 தன்னிடமிருந்தும் சமூகத்திடமிருந்தும் எழும்
 முற்போக்கு பொதுமை வளர்ச்சியின் தூண்டுதல்களை மறுத்து
 சுயநல இச்சைகளைப் பேணுபவன்
 மனமுடையவன், குணமுடையவன், ஆணவக்காரன்.
 தன்னிடமிருந்தும் சமூகத்திடமிருந்தும் எழும் பொதுமை
 வளர்ச்சிக்குரிய
 உள் - வெளித் தூ ண்டுதல்களுக்குச் சதா தன்னை விட்டுக்
 கொடுப்பவன்
 மனமழிந்தவன், நிர்க்குணன், ஆணவமற்றவன், மெய்யாளன்.
 இவன் இயங்கும்போது மனம் இருப்பதுபோல் தோற்றினும்
 இது தொழிற்படாது.
 எரிந்த கயிற்றுப்பூரியின் சாம்பல்கோடுபோல் அது அழிந்த
 மனதின் நிர்க்குண மேடு
 அங்கு சதா சமூக வளர்ச்சியின் முற்போக்கரங்கேற்றம்
 நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும்.

* * * * *

கலை ஆட்சி

ஒவ்வொருநாளும் கடைசி ஒரு கவிதையாவது உயிர்ப்பிப்பாயாக.
கவிதையை உயிர்ப்பிப்பதென்பது நினது வாழ்கையை உயிர்ப்பிப்பதாகும்.
உயிருள்ள வாழ்கை, நீ நாளாந்தம் புரியும் சடங்குகளின்
இயந்திரச் செயல்பாட்டு இயக்கத்தில் சுயப்பிரக்ஞையற்று
உயிரற்று வீழ்கிறது.
சடங்கு வாழ்க்கையை அகற்றி கருத்துக்கு இடங்கொடு.
கருத்தின் விழிப்பு - வாழ்க்கையின் தீபம், சுயப்பிரக்ஞைச் சுடர்.
சமூகமாக ஒடும் ஆற்றுவீர், பாறைக் குறுக்கீட்டில்
பிறப்பிக்கும் விழிப்பின் கோஷம் நின் வாழ்க்கையில் ஒலிக்குக.
வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கணத்தின் கருத்து விழிப்பும்
ஒரு கவிதை. நித்திய விடுதலை.
நித்திய விடுதலை உணர்வே வாழ்க்கையின் கவிதை.
ஒவ்வொரு கணமும் ஆகவே, ஒரு கவிதையாவது உயிர்ப்பிப்பாயாக.

2

விழித்த வாழ்க்கை என்பதும் விழிப்பென்பதும்
மனச்சாட்சியின் விழிப்புத்தான் = சத்திய எழுச்சிதான்.
விழித்த வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் போது சத்தியத்தின் வருகை
தூ ரக் கேட்கத் தொடங்குகிறது.
அதன் தூ ர வருகையின் அரவம் மனச்சாட்சி ' றோடா ' வில்
அடிக்கடி விழுந்து மின்னெட்டிச் செல்கிறது.
விழித்த வாழ்க்கையின் கொடையே அதுதான்.
நினது வாழ்க்கை விழித்திருக்கிறதா, உயிர்த்திருக்கிறதா,
கவிதையாய் இனித்திருக்கிறதா ? என்பதை உரைத்துப்
பார்க்கும் உரைகல் மனச்சாட்சியின் இப்பதிவுகளே.
வாழ்க்கையின் விழிப்பும் ஜொலிப்பும் இந்த மனச்சாட்சியின்
நெருக்கத்தில்தான் அமைகிறது.
மனச்சாட்சியற்ற வீடு உயிரற்று இருண்டு கிடக்கும்
சடங்கு வீடு.
தூ ரத்தெரியும் மனச்சாட்சியில் குளிர்காய்வனவெல்லாம்
அரைகுறை விழிப்புக்களே.
இருட்டோடும் ஒளியோடும் சமரசம் செய்பவை.
இன்று எவரையும் பகைக்காது, மாற்றம் விளைக்காது.
சமூகத்தோடு ஒத்தோடும் மரியாதைக்குரிய நல்லவைகள் இவை.
பூரண விழிப்புற்ற இடத்தில் மனச்சாட்சியின் பூரண
தீபம் சுடர்விடும் - சத்திய தீபம்.
அங்கு பயந்த சமரசம் இல்லை, ஒத்தோடல் இல்லை
மெய்யின் வீர்ய விகசிப்பே.

விழிப்பு என்பது மனச்சாட்சியே.

மனச்சாட்சியே சத்தியமாகவும் இருக்கிறது, கலையாகவும் இருக்கிறது. அப்படியானால் விழிப்பு அல்லது மனச்சாட்சி அல்லது சத்தியம் அல்லது கலை என்பது என்ன?

நீ என்ன செய்கிறாய்? ஏன் செய்கிறாய்?

உனது வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்ன? என்கிற கேள்விகள் மனச்சாட்சியின் கேள்விகள் தான். சத்தியத்தின் கேள்விகள் தான். கலையின் கேள்விகள் தான்.

'கட்சி வாழ்க்கை என் கலை வாழ்க்கையைக் கெடுத்துவிட்டது' என்பன போன்ற ஒருவனின் சப்புக் கொட்டல்கள் மனச்சாட்சியையும் கலையையும் என்னவென்று புரியாத விழிப்பற்ற வாழ்க்கைக்குரியவை, சடங்கு வாழ்க்கைக்குரியவை. இந்தச் சப்புக்கொட்டல் கலை வாழ்க்கை என்பது கட்சி வாழ்க்கையிலிருந்து விலகி வேறெங்கோ (எழுத்திலும் இயற்றலிலும்) பிரிந்து கிடக்கிறது என்றெண்ணும் விழிப்புக் குறைவின் வெளிப்பாடே.

'பாரதி சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தீவிர பங்கெடுத்திருக்காவிட்டால் அவன் கவிதையில் இன்னும் சாதித்திருப்பான்'

நேரு அரசியலில் இறங்கியிருக்காவிட்டால்

சிறந்த எழுத்தாளராய் இருந்திருப்பார்'

என்பன போன்ற வியாக்கியானங்களும் இத்தகையவைதான்.

ஒரு எழுத்தாளனின் படைப்புகளை மதிப்பிடும்போது

"இவர் கதை எழுதுவதில் சோபிக்கிறார், ஆனால் கவிதையில் சோபிக்க முடிவதில்லை,

விமர்சனம் எழுதியபோதும் அதையும் இவர் வலுவாகக்

கையாள்வதில்லை "

என்று ஒருவனின் எழுத்து வெளிப்பாட்டைப் பிரித்துப் பார்ப்பது பேதமை.

காரணம், இது அவன் பற்றிய பூரண இலக்கிய மதிப்பீட்டுக்குக் குந்தகமானது.

ஆனால் அதைவிடக் கேவலமானதுதான்

ஒருவரைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுதல் :-

"இவரது அரசியல் ஈடுபாடு இலக்கியத் திறமையைப் பாழடித்துவிட்டது"

"இவரது சமூக சீர்திருத்த வேலைகள் இவரது கலை வாழ்க்கையைக் கெடுத்து விட்டது"

என்பன போன்ற குற்றச்சாட்டுகள்.

இவை கலை என்றால் என்ன என்று அறியாத

பார்வையின் வெளிப்பாடுகளே.

இந்தப் பார்வைதான் கலை என்பது எழுத்திலும் இசையிலும் தாரிகையிலும், செதுக்கலிலும் மட்டுமே இருக்கிறது என்று நினைக்க வைக்கிறது.

இந்நினைப்பு கலையை வாழ்க்கையின் ஏனைய இயக்கங்களிலிருந்தும் பிரித்து வைத்துவிடுகிறது.

அதனால்தான் 'கட்சி வாழ்க்கை என் கலை வாழ்க்கையைக் கெடுத்து விட்டது'

என்று இது கூற வைக்கிறது.

நீ இப்படிச் கூறுவாயானால் இதுகாலவரை நீ செய்த

கட்சி வேலைகள் எல்லாம் அரைகுறை வேலைதான்.

அரைகுறை மனதோடுதான் அதில் ஈடுபட்டிருக்கிறாய்.

உனது கட்சி ஈடுபாடும் அரைகுறை ஈடுபாடுதான்.

'கட்சிவேலை எப்போ முடியும் நான் கலையைச் சிருஷ்டிக்க' என்ற மன அவசரத்தோடு

'கலை' என்ற ஒன்றுக்காக இலவம்பழத்தை பார்த்த கிளியாக

வாழ்க்கையைக் கடத்தியிருக்கிறாய் !

அப்படியானால் உனக்கு மனச்சாட்சி விழிக்கவில்லை.

உன் வாழ்க்கையில் விழிப்பேற்படவில்லை.

மனச்சாட்சி விழித்திருந்தால் 'கட்சி வாழ்க்கையால் கலை வாழ்க்கை பாழடிக்கப்படுகிறது'

என்ற அதிருப்தி ஏற்பட்டிருக்க நியாயமில்லை.

மனச்சாட்சி என்ன சொல்கிறது ?

நீ செய்யும் தொழிலுக்கும் நீ பேசும் பேச்சுக்கும்

நீ நினைக்கும் நினைப்புக்கும் நீயே சாட்சியாக நின்று கவனி.

அதுதான் மனச்சாட்சியின் செயல். இந்த மனச்சாட்சியின் விழித்த கவனிப்பு

அநேகருக்கு தாம் விரும்பும் செயல்களில்தான் ஏற்படுகிறது.

ஆனால் அது பூரண விழிப்பல்ல.

பூரண விழிப்பு வாழ்க்கையின் எல்லா இயக்கங்களிலும் ஊறிச் சுவற வேண்டும்.

அதுதான் மனச்சாட்சியின் விழிப்பு, கலையின் விழிப்பு,

சத்தியத்தின் விழிப்பு.

நீயே நீ புரியும் ஒவ்வொன்றையும் சாட்சியாக நின்று கவனி.

அப்போது இதுகாலவரை நீ அதில் புரிந்த அரைகுறைத்தனங்கள்,

கடத்தல்கள், கவலையினங்கள், பொய்மைகள் போன்ற எல்லாம்

மெல்ல மெல்ல அகல நேரும்.

காரணம், மனச்சாட்சியின் விழிப்பு உன் இயக்கம் ஒவ்வொன்றிலும்

பூரண விசாரணையை ஏற்படுத்துகிறது.

அது காலதர்மத்தோடு ஒட்டிய விசாரணையாய் அமைகிறது.

இந்தப் பூரண விசாரணை

உன் இயக்கம் ஒவ்வொன்றிலும் பூரண அக்கறையை ஏற்படுத்துகிறது.

அந்த அக்கறை அதில் பூரண ஈடுபாட்டை அளிக்கிறது.

இந்தப் பூரண ஈடுபாடு, இதுகாலவரை 'கலை' என்ற ஓர் துறையில்

இன்பம் நுகரக் காத்திருத்தல் என்பதையே அழித்து விடுகிறது.

கரணம், இப்போ உனக்கு உன் இயக்கம் எல்லாமே,
கலையாகச் சமைகிறது.

பரவசம் எழுகிறது

காரணம், இந்தக் கலைப் பரவசம் வேறெங்கேயும் இருந்து வருவதல்ல.

உனக்குள்ளேயே இருப்பது, உன் சுயமே அதுதான்

இதுகாலவரை இக்கலைச்சுயத்தை (பரவசத்தை) இசையின் மூலமும்

இலக்கியத்தின் மூலமும்

சிற்பத்தின் மூலமும் ஓவியத்தின் மூலமும் எழுப்பி

தன்னை விழிக்கவைத்து, பரவசப்படுத்தி இயக்கம் செய்தவன்

இப்போ ஒவ்வொரு தொழிலையும் அக்கலைச்சுயத்தை எழுப்பும்

ஊடகமாகப் பாவிக்க

கற்றுக் கொள்கிறான்

அதானல் எல்லாத் தொழிலும் கலையே எல்லாரும் கலைஞர்களே

என்ற பேருண்மை அவனை மெய்சிலிர்க்க வைக்கிறது.

இதற்காக இசையில் மூழ்கவோ எழுத்தில், ஓவியத்தில், சிற்பத்தில்

இலயிக்கவோ தேவையில்லை என்பதல்ல.

கவிதை, இசை , ஓவியம் போன்றவற்றை சுயதர்மமாகக் கொண்டவன்

தன் சுயவிழிப்பைத் துரிதப்படுத்த வாய்ப்புடையவனாகிறான்.

அவன் சத்தியத்தின் அருகே நிற்பவன்.

காரணம், கவிதை, இசை, சிற்பம், ஓவியம் போன்றவை

நுண்ணுணர்வின் ஊடகங்கள். அதனால் அவன் சுயவிழிப்புக்கு

தானாகவே இட்டுச் செல்லப்படுகிறான்.

ஆனால் இனி இவைதரும் பரவசத்துக்கும் ஏனைய தொழில்கள் தரும்

பரவசத்துகுமிடையே இருந்த வேற்றுமை அழிந்து போகிறது.

மனிதன் ஆழமாகிறான்.

ஆகவே மனச்சாட்சி என்பது கலை ஆட்சிதான்.

கலை ஆட்சி என்பது சத்திய ஆட்சிதான்.

இந்தச் சத்திய ஆட்சிதான் உன் சுயாட்சி.

ஏனெனில் உன் சுயமே அதுதான்.

ஆகவே சுயாட்சி என்பது கலை ஆட்சிதான்.

இந்தச் சுயாட்சிக்காரனிடம் ஒத்தோடலில்லை, போலிச் சமரசம்

இல்லை.

அவனோ நித்திய சிருஷ்டியாளன்.

இந்தச் சுயாட்சியில் நிற்பவனுக்குமட்டும்தான் உண்மையில் எல்லாக்

கிராமங்களுக்கும்

எல்லா மாநிலங்களுக்கும் எல்லா நாட்டுக்கும் உரிய சுயாட்சிக்காகப்

போராடும்

திறமை வாய்க்கப் பெறுகிறது.

தோட்டியாய் மாறி தெருக்கூட்டுவதிலும் என்ன சுகம் !

மலவண்டிகளை தள்ளிச் செல்லும் தொழிலிலும்

கலைதான் மணக்கிறது.

பார்வையில் ஆழமேற்பட கலைப்பரப்பின் எல்லைகள் விரிகின்றன.

கலையை மறைத்த காடழிப்பு நேர்கிறது.

புதுப்பயிரின் விளைச்சல், புது அறுவடை, புதுப்பொங்கல்.

அதனால்

ஒவ்வொரு கணமும் உன்னிடம் உயர்வான

சிந்தனை உயிர்ப்பதாக

உயர்வான திந்தனை என்பது உயர்வான கலைதான்.

ஒவ்வொரு உயர் சிந்தனையும் ஒவ்வொரு கவிதை.

சிந்தனை உயர் உயர் இதுவரை மொழி தொடாத பிரதேசங்களின்

புது ஸ்பரிசும், புது மொழி தேடல்,

கன்னிமை கழிதல்.

வாழ்க்கை வாழப்படுகிறது - பூரண வாழ்க்கை.

* * * * *

நாங்கள் மலைநாட்டு மக்கள்

மலைநாட்டவர்கள் நாங்கள்

மலைநாட்டு மக்கள் நாங்கள்

கோப்பிக்கும், தேயிலைக்கும், றபருக்கும்

இங்கு எவ்வளவுவயது ஆகிறதோ,

அவ்வளவு வயது ஆகிறதாம் எங்களுக்கும்.

தேயிலையும் றபரையும் இங்கு விதைத்த

வெள்ளக்காரன் எங்களையும் கூட விதைத்தான்.

நாங்கள் விதைக்கப்பட்டது வளர்வதற்காகவல்ல -

உரமாக உறிஞ்சப்படுவதற்காக !

அட்டைகள் எங்கள் இரத்தத்தை உறிஞ்சின,

மனித அட்டைகளோ, இரத்தத்தோடு எங்கள்

உடல் உயிர் பொருள் உரிமை அனைத்தையுமே உறிஞ்சின .

றபர் மரம் உதாவதபோது வெட்டி வீழ்த்தப்படுகிறது.

நாங்களும் அப்படியே.

ஆனால் ஒரு வித்தியாசம்
விளைச்சல் உள்ளவரையும், மரங்கள்
போசிக்கப்படுகின்றன; பாதுகாக்கப்படுகின்றன.
நாங்களோ விளைச்சல்தரும்போதும்
நாய்களாய் பேய்களாய் வயங்களில்
அடைபட்டுக் கிடக்கிறோம் - தடுப்புப் பண்ணைகளில்
தவித்த யூதர்களைப்போல்
அதனால் நாங்கள் மரங்களும் அல்ல.

இப்போ-

எம்மை உறிஞ்சியவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்,
எங்கள் உழைப்பென்பது நாட்டுக்கு இழிப்பாம்.
எங்கள் விளைச்சல் காலம் முடிந்துவிட்டதாம்
நாங்கள் தேங்காய்சொட்டுக்கும் மாகக்கும்
வந்தவர்களாம்.

எங்களை இங்கிருந்து விரட்டுவதாலேயே
நாடு உருப்படுமாம் !

காரணம்-

சீதோஷண நிலைக்கேற்ப பயிரிடப்படும்
மரங்களைப்போலவே

நாங்கள் இங்கு பயிரிடப்பட்டோம்

இப்போ, எங்களுக்கு சார்பாக வீசிய பருவக்காற்று
மாறி வீசுகிறது.

அதனால் நாங்கள் பிடுங்கி எறியப்படவேண்டிய
களைகளாம் !

எங்களைக் காப்பாற்ற யாருமில்லையா ?

எங்களை காப்பாற்ற நாங்கள் உருவாக்கிய

காங்கிரஸ் கூடாரங்கள்-

எங்களை மேய்த்து, எங்கள் பசளைகளை விற்று
வியாபாரம் நடத்துகிறது.

அந்தக் கூடாரங்கள் இருப்பது

எங்களைக் காப்பாற்றவில்லை, எங்களை மேய்ப்பதற்காக.

இப்போ செங்கொடிக் கூடாரங்கள் வேறு சேர்ந்துள்ளன.

இருந்தும் என்ன ?

நாங்கள் இப்போ நாடற்றவர்கள்.

நாங்கள் அங்குமில்லை இங்குமில்லை.

நடுக்கடலில் வைத்து "பொஸ்டன் தேநீர் விருந்து"

ஆடப்படுகிறோம்.

அதற்காக நாம் பயந்துவிடவில்லை

மாறாக, எங்கள் உடலில் புதுயுக மூச்சேறுகிறது.

"பொஸ்டன் தேநீர் விருந்து" புதுயுக விடுதலை ஒன்றை

உருவாக்கிற்று.

நாங்கள் உருவாக்கபோவது எதையோ ?

நாங்கள் உருவாக்கப் போவதெல்லாம்
தேயிலைத் தோட்டத்தோடும் றபர் தோட்டத்தோடும்
எங்கள் வயதை அளக்கமுயலும்
அறியாமைச் சட்டங்களை தகர்க்கும் சட்டங்களை !
நாங்கள் உருவாக்கப் போவதெல்லாம்
சாதி, இனம், சமயம், வர்க்கம் என்கிற
சீதோஷ்ண நிலைகளால் பாதிக்கப்படாத
புதுமனித பூமியை !
நாங்கள் பிரபஞ்சப் பிரசைகள் !
மனிதகுலத்தின் வம்சாவழிகள் !

அதனால்-

குறிக்கப்பட்ட ஒரு நாட்டுக்குள் அடங்காத
எந்நாட்டுக்குமுரிய எழுச்சிகள் நாங்கள் !

நாங்கள் "பணியக் கணக்கிலி" ருந்து
"மேல் கணக்கு" க்குப் பாயப்போகிறோம்
கொல்லிமலையிலிருந்து நீலமலைக்கு
தாவப்போகிறோம்.

ஆனால் அதை அறியாத இவர்கள்-
"பணியக் கணக்கி" னதும் கொல்லிமலையினதும்
சட்டங்களையும் குணங்களையும் கொண்டுதான்
இன்னும் எங்களை அளக்கப் பார்க்கிறார்கள்.
இவர்களது இந்தக் குணங்கள்-

பணியக் கணக்கு மனங்களுக்குரியவை.

அதனால் இவர்கள் எங்களை விளங்கவில்லை.

நாங்கள் நசுக்கப்பட்டும் தாழ்த்தப்பட்டும்

மறைக்கப்பட்டும் கிடந்தபோதும்

புதுயுக மலையேறிகள் என்பதை இவர்கள் உணரவில்லை.

நாங்கள் எடுக்கும் பால் ஞானப்பால்.

எங்கள் கைகள் பறிப்பவை ஞானக் கொழுந்துகள்.

அவற்றால் இவர் காணும் சாதி, இனம், மதம், வர்க்கம்

எல்லாம் எரியூட்டப்படப் போகின்றன.

ஏனெனில்,

உயர் மனித விடுதலைக்காய் நிற்கின்றோம் நாங்கள்.

நாம் மலைநாட்டு மக்கள்.

உயர் மலையின் மணிகள் !

* * * * *

வரம்

தாயே என் சத்தியா !

நீ எங்கும் நிறைந்திருக்கிறாய், எல்லாமாய் வாழ்கிறாய்

எல்லாவற்றினதும் சொந்தக்காரியாய்த் திரிகிறாய் !

நாங்களோ இங்கே - எந்தப் பொதுநலவாதியாய் இருந்தாலும்

சரி - இங்கே, 'எனது வீடு', 'எனது நிலம்', 'எனது குடும்பம்'

என்று, சிறுசிறு கிணற்று வட்டங்களுக்குள் வாழ்கிறோமே,

இது ஏன் ? நாங்கள் மனிதத் தவளைகளா ?

உன்போன்று எல்லாமாக, எவர்க்கும் பொதுவாய்

இருக்கும் யோக்கியதை இருந்தும்

இந்தச் சில்லறைத் தனித்தனிக் கிணற்று வட்டங்களைத்

தேர்ந்தெடுத்துள்ளோமே, எமது பேதமையைத் தகர்க்காயா ?

இந்த மனிதத் தவளைகளை கிணற்று வட்டங்களிலிருந்து

வெளியெடுத்து விடமாட்டாயா ?

நீயோ பிரபஞ்சகாமி.

நாமோ, எம்மையும், எமது குடும்பத்தையும், சுற்றத்தையும்

காமித்து நிற்கிறோம்.

இந்த அற்ப காமிகளை அழித்து உன்போன்று

நிர்குண காமிகளை எம்மில் உருவேற்ற மாட்டாயா ?

நீ தூயை

நாம் அழுக்கு

நீ பசியற்றவன்

நாம் பசியுடையோம்

நீ உடையவன்

நாம் வறியவர்

நீ நித்யம்

நாம் மூப்பு

நீ பொதுமை

நாம் தனிநலங்கள்

அழுக்கு, பசி, வறுமை, மூப்பு, எல்லாம் எமது தனிநலத்தின்

அடையாளங்கள்.

நீ பொதுமை, அதனால் உன்னிடம் இவை இல்லை

ஆகவே எமது தனிநலங்களை எடுத்துக்கொண்டு

உமது பொதுமையை எம்மிடம்தா !

இது ஒரு பண்டமாற்று விஷயம்.

என்ன, நான் பிஸ்னஸ் பாணியில் கதைக்கிறேனே,

என்று பார்க்கிறாயா ?

இந்த யுகத்திள் பாஷையே அதுதான்.

ஆனால் எம் பாஷைக்குக் கீழே பதுங்கியிருக்கும்

அருட்டல்கள் வேறானவை !

அவை எம்மை அறியாமல் எம் கிணற்று வட்டங்களுக்குள்

புகுந்துவிட்ட உன் செங்காவலர் !
 கிணற்று வட்டங்களைத் தகர்க்க வந்துள்ள
 சம்மட்டிகள் !
 தவளைகள் தரையில் பாயட்டும் ! தாயே சத்தியா,
 புதுயுகப் பாய்ச்சலின் குரல்கள் மீட்டாயோ : !

* * * * *

ப ர தி ய ா ர் ?

இன்று கவிதை எழுதுகின்ற என்னினம் வாரிசுகளே,
 வணக்கம் !
 ஐயா மேதாவிகளே !
 என்னைப்பற்றி நீங்கள் எவ்வளவு
 தெரிந்து வைத்திருக்கின்றீர்கள் !
 எப்படியெல்லாம் என்னை அழைக்கின்றீர்கள் !
 'சிந்துக்குப் புதுமை தந்தோன்' என்று முழங்குது ஒருகுரல்
 'செந்தமிழுக்கு தெளிவு தந்தவன்' என்குது இன்னொரு குரல்
 'யாப்பின் விலங்குடைத்தவன்'
 'வித்துவக் காய்ச்சலுக்கு வெடிவைத்தவன்'
 'மக்கள் கவிஞன்'
 'புரட்சிப்பாவலன்'
 'பொதுவுடைமைக் கவிஞன்'
 'வசன கவிதைக்கும் வித்திட்டவன்'
 அட, அட எத்தனை பட்டங்களை என்மேல் அடுக்குகிறீர்கள்
 இன்னும், நீங்கள் செய்யும் பரிசோதனைகளும் புதுமையும்
 எனது கரையில் வந்துதான் ஒதுங்குகின்றன
 எனது துறையில் வந்துதான்
 தங்கள் புதுமையெல்லாம்
 நங்கூரம் பாய்ச்சி சரக்கேற்ற நிற்கின்றன :
 ஆனால் -
 என்ன இருந்தும் என் வாரிசுகளே,
 நீங்கள் இன்னும் என்னை அறியவில்லை.
 தங்களின் இந்தக் கண்டுபிடிப்புக்குள்
 நான் இருக்கிறேனா ?
 எனது இருப்பும் உங்கள் கண்டுபிடிப்புகளும் ஒன்றா ?
 இங்குதான் எனக்கும் உங்கள் கண்டுபிடிப்புகளுக்கும்
 இடையே திரை விழுகிறது.
 நீங்கள் பிடித்தவையெல்லாம் நானல்ல -
 எதையோ பிடிக்கப்போய் எதுவோவான உங்கள்
 பழங்கதை அது !
 எனது இருப்பின் அடிப்படை தெரியாமல் என்னைத்
 தெரிந்து வைத்திருக்கிறீர்களே , நீங்கள் அபூர்வ

பிறவிகள் தான் !

இந்த லட்சனத்தின்தான், ஐயா மேதாவிகளே,
உங்களை நான் என் வாரிசுகள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேனா ?
தாசன்' என்றும் 'நேசன்' என்றும் பெயர் போட்டுக்
கொண்டால் மட்டும் அல்லது 'இடிபட்ட சுவர்போல்
கலிவிழுந்தான்' என்று அடிக்கடி என்னை மேற்கோள்
காட்டி விட்டால் மட்டும் நீங்கள் என் வாரிசுகள்
ஆகிவிட முடியுமா ? நானும் உங்களவன்
ஆகிவிட முடியுமா ?

நீங்கள் புகழும் எனது சிந்தின் புதுமைக்கும்,
தமிழின் தெளிவுக்கும், பரவலாக்கப்பட்ட பாவுக்கும்
புரட்சிக்கும், பொதுமைக்கும், புதுகவிதைக்கும்
இவற்றால் எனது நித்திய இருப்புக்கும் என் வாரிசுகளே,
அடிகோலித் தந்தது எது எனத் தெரியுமா ?
எனது காளியும் சக்தியும் கண்ணனும்
யாரெனத் தெரியுமா ?

நான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரம்பரையிடம் தீட்சை
பெற்றேனே, அது தெரியுமா ?

அந்தப் புத்தரும் யேசுவும் அல்லாஹுவும்
ஆதி கிருஷ்ணனும் எனது ஆத்மாவின் முழுமையென
என்கவிதைகளில் நிற்பதை நீங்கள் அறிவீரா ?
அதனால் எனக்கு அந்த நான்கு மதங்களும்
வேறானவையல்ல, ஒன்றென்ற ஞானம் இருப்பதை
நீர் அறிவீரா ?

அதனால்தான் -

நான் சித்தனாக, சேவகனாக, சுதந்திரகாமியாய்,
அரசியல்வாதியாய், புரட்சிக்காரனாய்,
கலைஞனாய், கவிஞனாய் யாவுமாய் இருக்கிறேன்
தெரியுமா ?

ஐயா என் மேதைகளே !

நீங்கள் எனது நிலை அறியாது
என்னைப் பிடிப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு
எங்கெல்லாமே அலைகிறீர்கள் !

என் நிழல் கூட உங்களில் விழவில்லை !
என்றிழல் உங்களில் விழவும், உங்கள் நிழலில்
என் உரு எழவும்

நீங்கள் என் இருப்பை அறியவேண்டும்
எனது இருப்பு, என்னருமை வாரிசுகளே,
எதுவென்று தெரியுமா ?

'மெய்மை' தான் ! - இதுதான் என் இருப்பு
'மெய்மை' என்றதும் 'இது உலகம் தழுவிய மெய்யா ?

அல்லது அதற்கப்பாற்பட்டதா ? ' என்று மெய்யியல் பகுக்காதீர்கள் !
ஏனெனில் நீங்கள் வணங்கும் பௌதிக ஈர்ப்புக்குள்
விழாத என் 'கடவுளும், காளியும், கண்ணனும், சத்தியமும்'
பௌதிக ஈர்ப்புக்குள் விழுந்த உங்கள் பூசனைக்குரிய சொற்களை விட
இயக்கம் மிகுந்தவை !

எனது சொற்கள் எதுவும் கம்மா இருப்பதில்லை !
மந்திரமானவை.

அதனால்தான் எனது எழுத்துகளில் நீங்கள் பிரித்துப் பிரித்துப்
பகுக்கும் 'துடக்கு' கள் இருப்பதில்லை.

அதனால்தான் நீங்கள் எத்தனை புரட்சிதத்துவம் போட்டும்
எனது வாழ்க்கையின் பரபரப்புகள், சிருஷ்டியின் உந்து சக்திகள்
உங்களிடம் இருப்பதில்லை.

மாறாக, நீங்கள் மனத்தடைகளோடு நத்தைபோல்

தத்துவ ஓட்டுக்குள் உள்ளிழுத்து வாழ்கிறீர்கள் !

உங்களுக்குத் தத்துவம் நத்தை ஓடு

எனக்கோ தத்துவம் விட்டு விடுதலையாகும்

சிட்டுக் குருவி !

என் வாரிசுகளே,

தமிழ்க்கவிதையைப் பொதுமக்கள் சொத்தாக்கினேன்

என்று புகழ்ந்தீர்களே,

இந்தப் பொதுமைக்கு வித்திட்ட யாப்பு எது தெரியுமா ?

எனது மெய்மைதான் - அந்த ஞானந்தான் !

எல்லா உண்மை இயக்கத்துக்கும் அமைப்புக்கும்

சிருஷ்டிக்கும் மெய்மையே யாப்பு

இந்த மெய்மை வாழ்க்கையின் அடைகாப்பில்

குடேற்றப்படுமாயின் பன்முகப்பட்ட புரட்சிக் கூவல்கள்

ஒலிக்காவோ !

நூறென்ன ஆயிரம் மலர்கள் அக்கூவலில்

உதயத்தை நோக்கி இதழ்கள் விடியாவோ !

இதனால்தான் எனது சிந்தில் இருக்கும் புதுமையும்

புரட்சியும் பரப்பும் ஈர்ப்பும்

எவ்வளவு முயன்றும் உங்கள் சீரியஸ் ஆக்கங்களில்

இருப்பதாய் இல்லை.

சீரும் தளையும் படிமமும் மோனையும் என்று

சில்லறைக்குள் விழுந்து செக்கு வலிக்கின்றீர் !

அதனால் தான் - உங்கள் யாப்பு பற்றிய இந்த

அறியாமை தான் -

எனக்குப்பின் எழவிருக்கும் எனது பிரவாகத்தை

தடுத்து நிறுத்துகிறது.

எனக்குபின் எழவிருக்கும் சிருஷ்டி முழக்கத்தை
 இந்த அறியாமை தான் -
 முறித்து, முரசை உடைத்து, நொண்டிச் சிந்தடிக்குது !
 கழைக் கூத்தாடுது ! குறிஞ்சித் திட்டிசைக்குது !
 அதனால்தான் சொல்கிறேன், நீங்கள் என் வாரிசுகளே
 அல்லவென்று !
 இதைக் கேட்டுவிட்டு நீங்கள் என்னோடு
 வரிந்துக் கட்டிக் கொண்டு வரக்கூடும்
 அதற்காக, உண்மையை ஒளிக்க முடியுமா ?
 அதே நேரத்தில் -
 இனிமேல் உண்மையான வாரிசுகள்
 வராமல் போய்விடுவார்களா ?
 தள்ளி நில்லுங்கள் !
 அதோ - அவர்கள் திக்விஜயப் பேரொலி கணீரிடுகிறது !
 தயவு செய்து தங்கள் யாப்பு மூட்டைகளையும்
 காப்புறுதி தாபனங்களையும் மூட்டை கட்டிக்கொண்டு
 ஒதுங்கி நில்லுங்கள் !
 பூரணர் வருகிறார் !
 ஒதுங்கி நில்லுங்கள் !

வீழ்ச்சியும் எழுச்சியும்.

'அசுரரை அழிக்க வாமன அவதாரன் வருகிறான்,
 அசுரரை அழிக்க வைகுந்தவாசன்
 நந்தகோபாலனாய் வருகிறான் '
 என்ற செய்தி எழுந்தபோது
 எனது ராச்சியப் பிரசைகள் பயந்தனர்
 அவனேன் வரவேண்டும் ?
 சாட்டுக்கா ?

ஆனால் அவன் வரமுன்னரே
 நானே எனக்கு அசுரனாய் வாய்த்தேன்
 தரக்குறைவான செயல்களை வினைப்போர்
 தாமே தம் செயலுக்கு வில்லனாய் நிறற்போல்
 நானே எனக்கு அசுரனாய் வாய்த்தேன் !
 நான்கு திக்கிலும் நானிலமெங்கும்
 எனது ராச்சிய விரிதொடர் எங்கும்
 நானே எனக்கு அசுரனாய் வளர்ந்தேன்
 மாங்களியுள்ளே வண்டு புகுந்ததை
 நான் கண்டேனா ?
 கனியும்போது
 எனது விதையை நானே கிண்டினேன்

என்னை நானே கிண்டியபோது

எழுந்த அதிர்வை

எனது நீண்ட

ராச்சிய விரிவின் தேர்ச்சில் ஓசையாய்

வெற்றிப் படையின் பேரிகை அறைவாய்

கேட்டின்புற்றேன்

கட்டிலின் கீழே நெருப்பு வளர்ந்து

நாக்கை என்மேல் சுழற்றியபோது

அரிவையர் காதல் விரல்கள் என்றெண்ணினேன்

நான் ஒரு மாறாட்ட இன்பக்காரன்.

எனது ராச்சியம் ஆள்மாறாட்ட ராச்சியம்.

நான் யார் ?

அழியமுன் என்னை அலச வேண்டாமா ?

அழியும் காலம் அண்மிக்கையில்தான்

பூர்வகதையும், பாவபுண்ணிய

விருத்திகள் எல்லாம் வெளவாலாய் எழுந்து

மரணதேவனின் நிழலை எறிந்தன.

நிழலில் ஒதுங்கிய நினைவுகள் ஈக்களாய்

மீண்டும் மீண்டும் என்னை மொய்த்தன,

வோர்த்துக் கொட்டியது,

மேலே சுழலும் மின்விசிறியைத் தட்டிவிட்டேன்

ஈக்கள் இன்னும் அகல்வதாய் இல்லை

மீண்டும் மீண்டும் என்னை மொய்த்தன

விஞ்ஞான யுகத்து பேரகரன்

வீழப் போகிறான் - அது நிச்சயம்.

இதற்கு முன்னரும் எத்தனையோ தரம்

பிருந்தாவனத்து நந்தனின் கையால்

தலையறுபட்டும் தழைத்தவன் நானே

இந்தமுறையோ மீட்சியே இல்லை !

சக்ராயுதத்தின் வருகையின் இரைச்சல்

எனது இதய றாடரில் விழுகுது.

அன்ரிமிசையில்ல் அனுப்பலாம் என்கிற

அவசியம் எனக்கு இப்போ இல்லை.

அந்த ஆயுதம் இப்போ பலமற்றது

பலமுள்ளது ஒன்றே ஒன்றுதான்

அதுதான்

என்னைப்பற்றி, எனது தோற்றுவாய்பற்றி

நானே என்னை அறியும் ஆயுதம்.

உள்ளொளிபோல் இது ஒடிவந்தது.

நான் யார் ?

முன்னொருகாலம் தேவரும் நானும்

முனிவன் ஒருவனை இறைஞ்சி வணங்கி
ஆத்மஞானம் அடையும் வழியைக்
கேட்டு நின்றோம்

அதற்கந்த முனிவன்

உங்கள் உருவைக் கண்ணாடியில் காண்க.
அங்கே உண்மை தெரியும் என்றோதினான்
கண்ணாடியைப் பார்த்த எனக்கு
கட்டேறிய எனது உடல் தெரிந்தது
உண்மையைக் கண்டுவிட்ட எக்களிப்பு
உச்சிக்கேறியது

முனிவன் கூறிய உண்மை இதுவே.

முகத்தில் அறைந்தாற்போல் தெரியும் அந்த உண்மை.

எனது உடல் என்று நினைத்து

எழுந்த சந்தேகம் எல்லாவற்றையும்

உடலின் வெளிப்படை உறைப்பில் மறந்தேன்.

என்னோடு வந்த தேவர் கூட்டம்

உடலைக் கண்டு திருப்தியுறாமல்

மீண்டும் மீண்டும் ரிஷியிடம் சென்றாராம்

அழியும் உடலை அவர்கள் நம்பவில்லை.

உயிரையும் அவர் அவ்வாறே நினைத்தனர்.

மனதையுங்கூட மாறும் பொருளென

தூக்கி எறிந்தனர் - ஈற்றில் ஒருநாள்

மனதையும் கடந்த பேர்நிலை ஒன்று

இருப்பதைக் கண்டு தெளிவு பெற்றார்களாம் !

இந்தச் செய்திகள் எனக்கு எட்டியபோது

நான் பெரிதாய் சிரித்தேன்.

பைத்தியக்காரத் தேவர்கள் இவர்கள் !

பிரத்தியட்சமாய் தெரிகிற உடலை

மறந்துபோய் எங்கோ மனதைக் கடந்த

சுற்பனை உலகில் கிடக்கிறார்களே !

குலுங்கக் குலுங்க நான் சிரித்தேன்.

எனது சதையின் குலுக்கங்களெல்லாம்

ஜடத்தை அழுத்தும் பேச்சாய் ஒலித்தன.

ஒலித்த பேச்சுக்கு உருவம் வரைந்தேன்

அதனால் -

திரிபுரம் எழுந்தது

பாண்டவரை விரட்டி

நூற்றொருவனாய் நின்றேன் !

பத்துத் தலையோடு சீதையைக் கவர்ந்தேன் !

தக்கனாய் நின்று வேள்விகள் வேட்டேன் !

சூரனாய் இரண்யனாய் நரகாசுரனாய்

என்னையே வணங்கக் கட்டளையிட்டேன் !

பஞ்சபூதங்கள் யாவையும் ஒடுக்கி
 என்னை அவற்றில் ஏற்றியிருந்த
 இந்தக்காலத்தில் - தேவர்கள் எல்லாம்
 சித்மயமான உலகில் இருந்து
 அற்புதமாய் வாழ்வதாய் அறிந்தேன்.
 அவர்கள் உலகில் காற்றுக் கதைத்ததாம்
 நீரும் நெருப்பும் ஓடிவினையாடிற்றாம்.
 விண்ணும் மண்ணும் சல்லாபித்தனவாம்
 எல்லாப் பொருளும் தம்மையுணர்ந்த
 சொந்த நிலையில் வாழ்வதாய் அறிந்தேன்.
 என்னை உதறிய சொந்த நிலையா ?
 எனது ஆதிக்கத்தில் அவர்களுக்கேது
 அந்த நிலை ?
 எனக்குக் கோபம் ஊழிபோல் மூண்டது
 அடுத்தவினாடி போர் தொடங்கிற்று
 எனக்கும் தேவருக்கும் !
 அப்பொழுதுதான் எனது இயலாமையை
 உணர்ந்தேன்
 சித்மயமான உலகத்தவருக்கு
 இத்தனை வலுவா ?
 நான் படைத்த திரிபுரம்
 ஒரு சிறு நகையால் சாம்பலாவதா ?
 குருஷேத்திரத்தில் எனது குரல்வளை நெரிக்கப்பட்டது
 இலங்காபுரியில் பத்துதலையும் மண்ணில் சரிந்தன
 தக்கனாய், குரனாய், இரணியனாய் நின்ற
 என்னிலை நொடிக்குள் நொறுங்கி விழுந்தது
 நவயுகத்தில் என் நாஸி ராச்சியத்துக்கு
 என்ன நடந்தது ?
 எனது பாஸிச பெருங்கோட்டை
 எப்படிச் சிதறிற்று ?
 இருந்தும் இருந்தும் நான் இருக்கவே செய்தேன்.
 திரிபுரம் எரிந்தபோதும் அங்கு தப்பிய
 ஒருசிறு முடியில் நான் மீண்டும் மூண்டேன்
 சிதறிவிழுந்த பத்துதலையுள்
 ஒருதலையுள் நான் இருக்கவே செய்தேன்
 குருஷேத்திர இரத்தக்குளியலில்
 சிறுதுளி இரத்தம் என்னை வளர்க்கவே செய்தது
 பேர்லினுக்குள் ரஷ்யப்படை புகுந்தபோது
 நான் ஸ்ரலினின் மீசையில்
 போய் அமர்ந்து கொண்டேன்
 ஹிட்லரின் மீசையிலிருந்து
 இடம்மாறிக் கொண்டேன்

இப்படியாக ஒன்றுதிரண்ட நான் -
புதிய பிறப்பெடுத்தேன்
நவயுகத்தில் கால்வைக்கிறேன்.

2

தேவர்கள் உலகில் அனைத்தும் சித்மயம்
என்ற உண்மையை என்ஜட வளர்ச்சியால்
மீண்டும் மறந்தேன்
என்னை நிறுவ எல்லாவற்றையும்
ஜடமயமாக்கும் தொழில்கள் புரிந்தேன்.
ஜடமுதல் கொண்ட எனது ஆட்சியில்
எனது சொற்கள் வேதமாய் முழங்கின.
உடலை வழத்தியவன் நான்
உயிரிலும் அதையே ஏறவைத்தேன்
உணர்வுகள் ஜடமாயின
ஜட ஞானத்தில் மயங்கிய எனக்கு
உண்மை அபினி ஆயிற்று.
புலன்களே எனது கோட்டையின் காவலர்
புலன்களைக் கடந்த புலேந்திரன் ஒருவன்
இருக்கிறான் என்றபோது
நான் மீண்டும் சிரித்தேன்
முன்னர் சிரித்த அதே சிரிப்பு
புலன்களுக்கப்பால் புலேந்திரன் இருப்பதா ?
புலன்களுள் இருந்து புலன்களைக் கடப்பதா ?
இது,
தர்க்க வழுவென்று சாத்திரம் செப்பினேன்
எனது சாத்திரம் இந்தயுகத்தில்
வேதமாய் எடுத்து வாழ்த்தப்பட்டது.
ஆனால் அந்தோ,
எனது சாத்திரத்தையே வாகனமாக்கி
அசுரரை அழிக்க நந்தகோபாலன்
வருவான் என்று நான் கண்டேனா ?
எனது சாத்திரத்தால் என்னை வலுப்படுத்த
வல்லுனரைக் கூட்டி ஆய்வு நடத்தினேன்.
மரத்திலிருந்து வீழும் கனிமுதல்
எல்லாப் பொருளும் எனது ஈர்ப்புள்
இயங்கின என்றதும் எனக்கோ பெருமிதம்
ஆனால் அதையே தொடர்ந்து வளர்த்த
இன்னொரு வல்லுநன், ஐயா பெரியோய்
உனது ஈர்ப்புக்கப்பால்பட்ட
இடங்களும் வெளிகளும் உள்ளன என்று

புதுப்பரிமாணம் நிறுவியபோது
 எனது நாடி விழுந்தேவிட்டது
 அவனே மீண்டும் -
 பிரத்தியட்சமாய் தெரிகிற ஜடத்தின்
 உண்மைத் தோற்றம் சக்தி என்றோதினான் !
 என்ன சக்தியா ? அது புலன்களால்
 காணக்கூடியதா ?
 நான்கேட்டேன்,
 இல்லை என்றான் அவன்
 நான் திடுக்கிட்டேன்
 புலன்களில் நிறுவிய எனது சாத்திரமே
 புலன்களுக்கப்பால் போகமுயலுதா ?
 ஆப்பிழுத்த குரங்கின் வாலாய்
 எனது ராச்சியம் ஊசலாடிற்று
 சக்ராயுதத்தின் வருகையின் இரைச்சல்
 எனது இதய நாடரில் விழுகுது
 எனது சாத்திரத்தையே வாகனமாக்கி
 என்னை அழிக்க நந்தன் வருகிறான் !
 முன்பு நான் தேவரைப் பொருதிய
 பழைய நினைவுகள் -
 இப்போ மின்னலாய் வெளித்தன.

3

அசுரன் வீழ்ந்தேன் ! அசுரன் வீழ்ந்தேன் !
 முற்றாக நான் அழிபட்டபோதுதான்
 அழியாத உண்மையுள் இருப்பதை உணர்ந்தேன்.
 என்னை எதிலும் திணித்தபோது,
 உண்மையை மறைத்து தன்னலம் நாட்டினேன்.
 தன்னலம் நாட்டப்பட்டபோது
 அது அசுரக்கிணைகள் ஆயிரம் விழுத்திற்று.
 வறுமை வளர்ந்து களவு மலிந்தது.
 சுதந்திரம் சமத்துவம் துண்டிக்கப்பட்டது.
 நான் சுரண்டல் காரனாய் தொடர்ந்து வளர்ந்தேன்
 சுரண்டும் என்னை மறைப்பதற்காக
 பொய்யை எனது மெய்யில் போர்த்தேன்
 பொய்யுள் வாழ்ந்த நான் வீழ்ந்து போனேன்.
 இப்போ மெய்யுள் உலகம் வாழ்த்தொடங்கிற்று
 உலகம், சமூகம், செய்தொழில் யாவும்
 விரைவாய் மெய்யுள் இயங்கத்தொடக்கினேன்
 நான் மெய்யுள் வாழ்கிறேன்
 அது எனது புதிய உருவம்

இனிவரும் உலகின் உருவமும் அதுவே
ஏனெனில்
அகரனை அழித்த நந்தகோபாலன்
உலகம் அனைத்தும் உணர்பொருளானான்.

* * * * *

விஸ்வரூபமும் அதன் பிரச்சனைகளும்.

நீண்ட நாட்களாய் என்னைத் தொடர்ந்தொரு
நினைவு வந்து சிரித்து மிதப்பதும்
ஊன்றி நோக்குமுன் ஆழப் புதைவதும்
உள்ளி ருந்துபின் கயிற்றில் நடப்பதும்
சோர்ந்தி ருக்கையில் தொட்டுயாழ் மீட்டலும்
தொலைவில் சென்றெங்கோ பேர்வெளி ஓய்வதும்
நீண்ட நாட்களாய் என்னைத் தொடர்ந்தொரு
நினைவு இப்படிச் கண்பொத்தி ஆடிடும் !

'என்னவாம் இது ? என்று நிமிர்கையில்
எண்ணி றந்தமா காலப் பிரிவுகள்
கையெறித் தாழ்கட லிலே ஆழ்த்திற்று !
காற்று தைக்குமோர் தூசென வீசிற்று !
வைய கங்கள் அழிந்தன ஆயின !
வான மண்டல வீதியில் இக்கணம்
என்ன நேருதோ ' எத்தனை கலாச்சாரம்
"ஈப்ப நோவாச்" சிதறல்கள் ஆகுதோ !

உள்ளிருந்து முடுக்கிய அப்பொறி
உணர்வு, என்னை எடுத்தது கையிலே !
புள்ளி போன்று கிடந்ததும், மாலையின்
பூக்கள் போன்று மலர்ந்ததும், கைகிளைத்
தொல்லை போன்றெனுள் நொந்ததும் இப்படிச்
சுருக்க விழந்து புறப்பட லாயிற்றே !
கொஞ்சம் நில்லென்றால் நிற்கவா போகுது ?
குலைவு எங்களைக் கேட்டா தொடங்கிற்று ?

அலையெ றித்திடும் ஆழ்கடல் ஓரத்தில்
அலடின முன்னெழும் பூதமாய்க் குலைந்ததா ?
சிலையை ஏந்திய பார்த்தனின் முன்னன்று
தேரை ஓட்டியோன் நின்றபோல் குலைந்ததா ?
குலைவு என்பது எப்படி வந்தது ?
குலைவு நேர்வது என்னுளா ? வெளியிலா ?

அலடின் முன்னெழும் பூதமா ? கண்ணனின்
அண்ட மண்டலத் தோற்றமா ? குலைவெது ?

குலையும் வேகத்தில் காதல் ஒருகணம்
குமிழி விட்டு மறைந்து மடிந்தது !
குடும்பம் பின்னர் குழிந்தொருக் கால்சிறு
குட்டி வட்டம் போட்டு மரித்தது !
சற்றம், சூழல், சமூகம் உலகென
தொடர்ந்து வந்தன பேர்வட்டம் ! நீரிலே
தடங்கள் போட்டு மறைந்தன, ஈற்றிலோர்
சர்வ வட்டம் விரிகையில் நானெங்கே ?

குலைவு என்பது நான்குலை கின்றதே !
குலையும் போதுபின் நான்கொழுக் கின்றனே !
கொழுப்ப தென்பது விளக்கெழும் பூதமா ?
குவல யத்தை விழுங்கியோன் ரூபமா ?
விளக்கெழுந்தது விளக்கங்கள் கோரிற்று
மனித புத்தியின் விளக்கச் சிறுத்தது
கொழுத்து நிற்கும் என்மன கோசமோ
குவல யத்தினிப் புத்தியை மிஞ்சிற்று !

பூமி கண்டவோர் புத்தியைக் கொண்டவன்
பூத நீட்சியை வென்று சுருக்கினான்
பூமி மேலிய புத்தியை எப்படி
பூமி மீளச் சுருக்கிடப் போகிறேன் ?
குலைத்து நிற்கிற என்மன கோசத்தை
குறுக்க வாழ்க்கையில் எப்படிப் பாய்ச்சுவேன் ?
மலைத்து நிற்கிறேன் பார்த்தனாய், இன்றைய
மனித வெற்றியே என்கையைப் பார்த்தது !

II

"போதும் ! " என்று பணிந்தனன் அர்ச்சுனன்
கிருஷ்ண புத்தி புகுந்ததும் ! அக்கணம்
"சூது" என்று வெகுண்டனும் மாமனும்
பழைய காய்கள் புரள மறுத்ததும்
"தேவ பாலன் ! " என்கிறாள் கன்னித்தாய்
துருவதாரதை விண்ணில் சுடர்ந்தது !
"யுறெக்கா !" என்றான் புதுயுக விஞ்ஞானி
வெளியில் வந்துநிர்வாணமாய் ஓடினான் !

"ஓடு றானே நிர்வாணமாய் !" என்றங்கு
 ஓரம் நின்ற ஜனங்கள் சிரிக்கிறார் !
 ஓடி அஞ்சிய திரௌபதை ஆடையை
 உரிய நின்றவர் இப்போ சிரிக்கிறார் !
 ஓடு கின்றவன் - விஞ்ஞான - நிர்வாணி
 "உரியப் போகிறேன் உங்களை" என்கிறான்
 "ஆடு கின்ற சிதம்பரக் கூத்திலே
 ஆடையில்லையே, நிர்வாணம் ! " என்கிறான்.

ஒழுக்க சீலம் எழுந்து குதிக்குது !
 உருக்கொடுத்ததை நாவலர் பொழிகிறார் !
 விளக்கை ஏந்திய சோக்ரட்டீஸ் நிற்கிறார்
 விஷத்தை உண்டமுன் சங்கரன் ஆர்க்கிறான் !
 குருக்கள் சன்னதம் கொள்கிறார் கோவிலில் !
 குருட்டு வேடன் இறைச்சி படைக்கிறான் !
 சுட்டு விழ்ந்தது அமெரிக்கக் கப்பலே !
 "சோவி யத்திலும் புரட்சி " என்றோதினார் !

ஆக்கிமி டிஸ்தன் ஆய்வறை செல்கிறான்
 அவனுள் ஓங்கிய பேரொளிக் கோசத்தை
 எங்கும் பாய்ச்சிடும் ஆய்விலே மூழ்கிறான்
 எதிர் எழப்போம் எழுச்சியைக் கணிக்கிறான்
 "லக்ஸ் பானாவை" எங்கெங்கு பாய்ச்சலாம் ?
 இருட்டுக் காட்டிலெவ் வாரொளி ஏற்றலாம் ?
 கங்கை மாவலி - எப்படித் திருப்பலாம் ?
 வரண்ட திக்கையெவ் வாறுயிர்ப் பிக்கலாம் ?
 சிந்தை ஓங்கிய அப்பெரும் விஞ்ஞானி
 செயலுக் கானவோர் மையத்தை ஆய்கிறான்.

* * * * *

த ரி ச ன ம்

கிருஷ்ணனைப் பார்க்க ஆவல் எழுந்தது
 பொன்னாலைச் சந்தியில் பஸ்ஸை விட்டிறங்கி
 வடக்காய் கிடக்கும் ரோட்டில் திரும்பி
 கிருஷ்ணன் கோயிலை நோக்கி நடந்தேன்
 ரோட்டின் மேற்கால் - காரைதீவைப்
 பிரிக்கும் கடலின் இரைச்சல் கேட்டது
 இடைக்கிடை தெரிந்த பனைவளவுள்ளே
 கடற்கரை காற்று புகுந்து பறைந்தது
 கடலை நோக்கி வலைகளைக் காவி
 செல்லும் வலைஞர் சிலர் எதிரானார்

நண்டுக் காரப் பெண்டுகள் சென்றார்.

தெருவின் ஓரமாய் இருந்தது கோவில்
செல்ல முன்னமே மரங்களின் இடையே
கோபுரம் நின்று வாவென அழைத்தது
எனது நரம்பில் ஏதோ அதிர்ந்தது.

கோவில் இருந்த தெருவின் ஓரம்
ஆலும் வேம்பும் அழகிய அரசும்
திசுதிசு வென்று நின்றன, அவற்றின்
நிழல்விழுந் தேனோ நெஞ்சில் படர்ந்தது
திடீரென உணர்வின் திக்குக் ளெல்லாம்
காற்றால் உதைத்த கதவுகள் போன்று
சாத்தித் திறந்து சமிக்ஞைகள் விழுத்த
கோவில் முன்றலில் கால்பதிக் கின்றேன்
ஆரும் இல்லை ஐயரைத் தவிர.

குப்பென அமைதி, குழைதழை யெல்லாம்
நிற்பன போன்ற ஓர்நிலை, நின்றேன்
துவாரகை பாலன் சுவடுகள் எங்கோ
பதிவன போன்ற நெரிவுகள், மணலில்
எனைத்தொடர்ந் தவனா வருகிறான் பின்னால் ?

களிப்பெழத் திரும்பிப் பார்க்கையில் மேலால்
விசுக்கெனச் சிட்டுக் குருவிதான் விரையும் !
கோயிலை ஐயர் திறக்கையில் தெரிந்த
திரையிலே காற்றின் விரல்விழும் போது
ஒளிவதங் சுவனா ? உள்ளறை நடுவே
மின்னிய கடரின் புன்னகை எனையே
கண்ணிமைக்காது . . . . . ஆயினும் என்ன ?
அவன் எனைக் காண வருவதாய் இல்லை
சமிக்ஞைகள் அரவம் சந்தடி அன்றி
ஆளின்னும் வெளியே வருவதாய் இல்லை.

கோயிலைச் சுற்றிக் கும்பிட்ட பின்னர்
வாயிலில் நின்று தெருவினை வெறித்தேன்
ஆலும் வேம்பும் அழகிய அரசும்
திசுதிசுவென்று நின்றன அவற்றின்
நிழல்விழுந் தேனோ நெஞ்சில் படர்ந்தது.

பாரத யுத்தம், பார்த்த சாரதி . . . .
சக்கரம் சுழன்று சிதறிய தேர்கள்

களிறுகள் காலால் துவைபடும் உடல்கள்
 அறுபடும் தலைகள், கூக்குரல் ஓலம்
 ஆசைகள் பாசம் . . . . அவற்றிடை தர்மச்
 சக்கரம் சுழலும் ! சுழற்சியில் உலகப்
 குப்பைகள் பற்றிக் குபீரென எரியும் !
 நினைவிலே தோய்ந்து நிற்கிறேன் பழைய
 கதைசில வந்து சென்றன ஆயின்
 அவன் வரவில்லை! ஆதவன் வந்து
 உச்சியில் உருண்டான் ! ஒவெனத் தூரக்
 சுத்திய கடலும் ஓய்ந்தது, அப்போ
 தெருவில் யாரோ வருகிறஓசை
 படபடப் போடு விழிகளைப் பதித்தேன்.

குறுக்குக் கட்டு, கூனியதோற்றம்
 இடுப்பிலே தொங்கிய பறியசை வுண்ண
 நண்டுக் காரப் பெண்ணவள் - வந்தாள்
 வந்தவள் நின்று கோயிலைப் பார்த்து
 "மாயவா"! என்றாள் அவ்வளவே அக்குரல்
 வீதிபோல் என்னுள் விரிந்தது, வந்த
 தேவைகள் எல்லாம் தீர்ந்திட நின்றேன் !
 கோயில் திறந்து மணி குலங்கிற்று
 பூஜை நேரம் . . . . .

* * * * *

ஆற்று நீரைத் தழுவிய கிளைகள்.

ஆற்று நீரைத் தழுவிய கிளைகள்,
 ஆற்று நீரைத் தழுவியே காதல்
 ஊற்றில் தோய்ந்து மூழ்கிய கிளைகள்
 உமக்கு என்ன நேர்ந்ததோ இன்று ?
 இன்றிவ் வேளை -

ஆறு வரண்டு ஓடிய தாலே
 ஏக்கமுற்றுக் கிடந்ததோ நெஞ்சம் ?
 எட்டாத் தொலைவில் இருந்ததோ காதல் ?
 எட்டாத் தொலைவில்
 இடை மெலிந்தாறு
 அருவி நிலையில் உருகியபோது,
 உருகி உருகி உள்மெலிந்தன்னாள்
 தனியளாகி தளர் நடைபயின்ற
 இந்தக் காலங்கள் -

நெஞ்சம் துயரால் நீர் முட்டிற்றோ !
 அலைகள் நெஞ்சுள் கரை கடந்ததோ !
 நீண்டவள் நெளிந்த தனிமைப் பாதையில்
 இதயம் வரண்ட என் பெருமூச்சுகள்
 சருகாய் உதிர்ந்து அவன் உடல் தழுவின
 தழுவிய சருகில் என் உயிர் மிதந்ததோ !

குனிந்த தலை நிமிராதது
 கொடி போல் மெலிந்து
 போகிற கங்கையே,
 கோடையிற் பிரிந்த எம்நிலை கொடிதே !
 முன்னர், மாரியில் முறுவல் நுரைக்க,
 குழிவிழக் கன்னம் சுழியுடல் சிலிர்க்க
 பொன்னிறப் பூக்கள் அள்ளிய பொலிவாய்
 சென்றகாலை -
 உன்னைத் தொட்டுத் தழுவியும் விட்டும்
 விட்டு விட்டுத் தழுவியும் தொட்டும்
 முத்தப் பெருக்குள் மூழ்கியபோது
 முள்ளத் தண்டில் மணித்திரளாக
 கிளு கிளுத் தேறிய எங்கள் காதல்
 இனித் திரளாதோ ?
 காத்துக் காத்து கைகளை நீட்டி
 கரையில் காதல் தபசிகளாக
 உருவம் அழிந்து, உணர்வே கிளைக்க
 உயிர் வாழ்கின்ற கிளைகளே,
 காதல் மின் கிளைகளே !

பிறையொரு காலம் முழு நிலவாகும் :

(1)

எத்தனை எத்தனை புதுப்புது ஆண்டுகள்,
 இத்தனை நாளும் தோன்றி மறைந்தன
 அத்தனை ஆண்டின் பிரசவ வெளியும்
 புத்துல கென்னும் பிறையெழுக் கண்டன
 முழுநில வொருநாள் ஒழுகிற போது
 அளியென மொய்த்து நிலவொழுக் குண்ண
 அத்தனை ஆண்டும் ஆவல் விழைத்தன.

புத்துடை அணிகள், புதுத்தொழில் நுட்ப
 வித்தைகள் என்று விதம்விதமாக
 காலப் பொலிவுக் கேற்ற விதத்தில்
 கோலம் புனைந்து நீள நடந்தும்

கட கட வென்ற இசை வளத்தோடு
நடைபயில் மாட்டு வண்டியில் வந்தும்
விசுக்கென விரையும் மோட்டாரில் ஏறி
தனக்கு மினுக்கு குலுக்கொடு வந்தும்
பொதிகள் சுமந்த ரயிலதன் மேலும்
பட்டென விரையும் ஜெட்டுகள் மேலும்
பறக்கும் தட்டு, சற்றலைற் அப்பலோ
இப்படி எத்தனை ஊர்திகள், உந்துகள்
அத்தனைமேலும் வந்தன ஏறி.

வந்தவை எல்லாம் வான்வெளி நோக்கி
விநாயக தந்தம் போல மிதந்த
பிறைமுக ஒளியில் குறியை வரித்தன
பிறையொரு காலம் முழுநில வாகும்
முழுநில வொருநாள் ஒழுகிற் போது
"நாங்கள் இருந்து தேன்வதை உண்போம்"
என்றொரு யதார்த்தமுன்விதி போட்டு
காத்துக் கிடந்தன ஆண்டுகள் . . . . .
ஆனால் -

போர்த்த நிலையில் நிலவு மிதந்தது !
திரை ஒரு நாளும் விலகிட வில்லை
குறைமதி ஒன்றே இன்றும் தொடர்ந்தது.

பிறையினி எப்போ முழுநில வாகும் ?
குறைமதி எப்போ நிறைவினிக் கொள்ளும் ?
பார்த்துப் பார்த்து விழிகள் அலுத்தன
கேட்டுக் கேட்டுக் குரல்கள் மரத்தன
அப்பொழுதெல்லாம் அடிக்கடி சிலபேர்
முழுநில வொன்றைக் கண்டதாய்ச் சொன்னார்

அன்றொரு நாளாம், அரச நிழலில்
முழுநில வொன்று தோன்றிய தென்றார்

பின்னொரு நாளாம் மாட்டுக் கொட்டிலில்
முட்டித் தயிர்போல் முளைத்தது என்றார்
இன்னொரு நாளாம் "இஹிறா" மலையின்
இருட்குகை யுள்ளே வெளித்தது என்றார்
அண்ணா மலையில் எழுந்தது என்றார்
புதுச் சேரிக்குள் பொலிந்தது என்றார்.
தக்ணைஸ்வரத்தில் நிமர்ந்தது என்றார்.

ஆயினும் இவையோ அவ்விடம் விரைந்து
போயதைப் பார்க்க விரும்பிய தில்லை

தூ ர வெளியில் மின்னிய பிறையின்
ஓரங்களையே பார்த்துக் கிடந்தன.

பார்த்துப் பார்த்துக் கிடந்தவை ஈற்றில்
ஆத்திர முற்றோ ஆவல் முதிர்ந்தோ
கீற்று நிலவுக் கேறநினைத்தன
கிளரா மதியின் முழுநில வுண்ண
கீற்று நிலவுக் கேற நினைத்தன
ஏறுதற் கான எழுச்சிகள் நடந்தன
ஆறி அமர்ந்து அளவுகள் வைத்து
கூட்டிக் கழித்துராட்டினம் செய்து
வாய்த்த முகூர்த்த வேளையில் ஒருநாள்
ஏறி மதியில் வாகை புனைந்தன !
வாகைபுனைந்தன ! வாகை புனைந்தன !
வாகை புனைந்தன !

ஆயினும் அங்கே -

மனதில் வரித்த முழுநில வெங்கே ?
எண்ணி யதார்த்த முன்விதி போட்ட
முழுநில வங்கே ஒழுகிய துண்டா ?
மேடும் பள்ளமும், மிகப் பெரும் வானப்
பாறைகள் விழுந்த போறைகள் ! ஏதோ
கதிர்ச் சுழியோடிய குழிகளாய் ! எந்த
உயிர்களுக்கான கவடுமே இல்லை !

ஏறி அமர்ந்த ஆண்டுகள் எல்லாம்
ஊறிய வெறுமை நெஞ்சை உறுத்த
தூ ரத் தெரிந்த வாளை விளித்தன
வாளை விளித்த வேளையில்
அங்கே -

பூமிப் பிறையின் புன்னகை கண்டன !
முழுநிலா மீதில் ஏறிய போதும்
கிளரா மதியின் கீற்றுத் தொடர்ந்தது !
குறைநில மென்றோ நிறைவினிக் கொள்ளும்
பார்த்துப் பார்த்து விளித்தன ஆண்டுகள் ?
பார்த்துப் பார்த்து விளித்த
ஆண்டுகள் -
பூமியை நோக்கி மீண்டும் இறங்கின !

(2)

இறங்கிய ஆண்டுகள் என்ன நிகழ்த்தின ?
உறங்கிய மதியை முழுநில வாக

உலகம் எங்கும் எழுப்ப நினைத்தன
 தூ ரத் தெரிந்த வான வெளியில்
 அரைக்கண் திறந்து தூங்கிய மதியை
 முழுப்பொலி வோடு காண விழைத்தன
 ஆழக்கிணற்றில் சிற்றலை நடுவே
 துண்டுகள் விழுத்தித் துவமும் மதியை
 பூரண நிலையில் காண விரும்பின
 எனவே -

அரச நிழலிலும் அண்ணா மலையிலும்
 மாட்டுக் கொட்டில் - மலைக்குகை யுள்ளும்
 தக்ணை ஸ்வரத்திலும் புதுச் சேரியிலும்
 தோன்றிய பொலிவின் காரணம் அறிய
 ஆண்டுகள் எல்லாம் கூடி முயன்றன

கேள்வி நியாயக் கிளர்வு முளைத்தன
 அவைபல ஈன்ற முடிவின் பலனாய்
 அகமுறை அறிவியல் நிறுவப் பட்டது
 அகமுறை அறிவியல் தனக்கே யுரிய
 விதிகள் இயற்றி நெறிகள் வகுத்தது.

புறவெளி மேய்ந்து திரிகிற பூதம்
 ஐந்தை அடக்கும் அறிவியலோடு
 அகவெளி யுள்ளே அலைந்து திரியும்
 ஐந்தை அடக்கும் வழிகள் பிறந்தன
 காலம் இடங்கள் என்று பிணித்த
 நூ ல்வலை முன்னே முட்டிய அறிவின்
 கேவல நிலையை மோதி அறுத்தன
 சார்பு நிலைக்குள் சிக்கிய மனதை
 பேர் நிலைக்குள்ளே பாய்ச்சத் தொடங்கின
 இரைந்து திரியும் கறங்கை மடக்கி
 பாயை விரித்து தோணி எழுந்தது
 கறங்கை அடக்கக் கற்றன ஆண்டுகள்
 கறங்கை அடக்க, கற்றதும் மனமாம்
 குரங்கு விழுந்து குளறி இறந்தது !
 குரங்கு விழுந்தது, குரங்கு விழுந்ததும்
 குரங்கிலிருந்து தோன்றிய மனிதப்
 பழங்கதை யெல்லாம் பாறி விழுந்தன !
 பழங்கதையோடு பற்றி வளர்த்த
 கிளைக்கதை தத்துவம் வழக்கொழிந்தோடின !
 புதுக்கதை ஒன்று பூக்கத் தொடங்கிற்று.

அகம் புறம் என்னும் பிரிவுகள் மருவ
இடம் வலம் நடுவு என்பவை தேய
காலம் இடங்கள் யாவும் கரைய
பாழ்வெளி யாமப் பேர்நிலைக் குள்ளே
வாழ்வொளி யாமப் பூரணி நின்றாள் !
பூரணி ! தாயே ! பூவுலகாளும்
காரணி ! நிலவே ! கதிரொழுக் காளே !
குழந்தாய் கோதாய் குமரே உலகின்
அமரே நிறைவே அமுதே விடமே !
ஹர ஹர தேவ, ஹரஹர வென்று
பரவின வாழ்த்து பரவின இந்தப்
பதியினை ஆண்ட விதியினி மாற !

(3)

ஆண்டுகள் புன்னகை தோன்ற வளர்ந்தன.

பிரபஞ்சக் கும்மி. (1)

அண்ட வெளியில் அடர்ந்து படர்ந்து
கிடந்தன தூசத் தொகுதிகள் கோடி
கிடந்தவை தம்முள் திணிந்து கனன்று
சுழன்று பருத்து சுருங்கின - கோடி
சுருங்கிய மையம் சுடரொளி மீன்கள்
ஒதுங்கிய சொச்சம் கோள்களின் உலகம்.

அண்ட வெளியில் அரக்கியர் போன்று
தொங்கின கோளத் தொகுதிகள் கோடி
தொங்கிய யாவும் பம்பரமாக
சுழன்று விரைந்து சுதந்திர வாக்கில்
அலைந்து திரிந்து - அவை சில இடையே
குல் விசையுற்று மேனி விறைத்து
முற்றிய சோளம் பொத்திகள் போல
சிதறி வெடித்துப் பரல்கள் விதைத்து
பால்வழி யாற்றில் தூச நுரைத்து . . . . .

தூசுகள் மீண்டும் தொகுதிகள் ஆகி
சுழன்று பருத்துச் சுருங்கி ஒடுங்கி . . . . .
சுருங்கிய மையம் சுடரொளி மீன்கள்
ஒதுங்கிய சொச்சம் கோள்களின் உலகம்
மீனினைமெல்லாம் ஞாயிறுக் கூட்டம்

நாயிறைச் சுற்றித் தோழிகள் போன்று
கும்மி அடிக்கும் கோள்களின் ஆட்டம்.

II

விரிந்து கிடக்குது அண்ட வெளியே
விரிந்து கிடக்கும் அண்டவெளியில்
அரங்கு நிகழ்த்தி இருவர் திரிந்தார்
காலி சிரித்துக் காலை அசைத்தாள்
காளையோ ஒற்றைக் காலை உயர்த்தி
ஊழி நிகழ்த்தக் கூவியழைத்தான்
நாரதர் ஓங்கி வீணை முறுக்க
நர்த்தன மேளம் விஷ்ணு முழங்க
மத்தளம் கூததன் கைத்தலம் ஓங்க
மொய்த்து நிறைந்த பூத கணங்கள்
சுற்றி வளைத்து கும்மியடித்தார்.

ஒடுங்கி அடங்கிற்று அண்ட வெளியே
ஊழி நிகழ்த்திய நீறு தரித்தோன்
பாழில் இருந்து யோகம் விளைத்தான்
பரந்து கிடந்த இயக்கமனைத்தும்
ஊதி இழுத்துக் கும்பகமானான்
உருத்திர காலியோ அவனுள் அயர்த்தான் . . . . .

III

பிளந்தது அணுவின் மூடிய கபாடம்
பிறந்தது அண்டப் பெருவெளிக் கோலம்
துணுக்குகள் அணுவுள் சுழன்றன, காதுக்
குணுக்குகள் பரலாய் கும்மியடித்து !
"பால்வழி" யரங்கின் கும்மி யெழுச்சி
ஆல்விதை யுள்ளும் செங்கை வளைக்கும்
அணுக்குலம் அண்டப் பெருக்கினுள் முழ்க
பெருக்குகள் அணுவின் கருக்களில் ஆழ
தனத்தன தனத்தன தனத்தன தனத்தன
திமுத்திமு திமுத்திமு திமுத்திமு திமுது
கோள நிரையின் கீத லயங்கள்
நாத சமுத்திரம் "ஓம்" மில் முயங்கும்.

IV

கண்ணனின் முன்னால் அர்ச்சனன் நின்றான்
விழுந்தது கண்ணன் போர்த்திய மாயை
எழுந்தது அண்ட சராசரத் தோற்றம்
கருஞ் சிறு மாலுள் கண்டங்கள் யாவும்
சுழன்றன நாதச் சுழல் குடைபோல !
சொர்க்கம், நரகம், சூட்சும, ஸ்தூல
அத்தனை உலகும் அவனுள் கிறுங்கும் !
"அண்டங்கள் என்னுள், அண்டங்கள் நானே"
கொண்டல் நிறத்தோன், குந்தியின் மைந்தன்
நெஞ்ச மலரில் குந்தி ஒலித்தான்,
"என்னுளே நீயே, உன்னுளே நானே"

V

"சடப்பொருளே மெய்" சாற்றினன் கால்மாக்கஸ்
சடப்பொருள் மெய்யா ? ஆய்விது சரியா ?
"சடப்பொருள் என்று சாற்றிய தெல்லாம்
சக்தியின் தோற்றம் ! " - சிரிக்கிறான் ஜன்ஸ்டன்
"சடப்பொருள் சக்தி" - இரண்டையும் மேவி
சித்தென நின்றான் ஓம் பராசக்தி ! "
சித்தர்கள் கூடி "தூனி" வளர்த்து
சுற்றி எழுந்து கொட்டினர் கோஷம்
ஓம் பராசக்தி ஓம் மகாசக்தி !
ஓம் மகாசக்தி ஓம் பராசக்தி !

கொட்டிய கோஷம் எங்கும் அதிரும்
அனாதி அனாதி யாக அதிரும்
சடத்தள ஆய்வின் தடிப்புகள் அதிர்ந்து
வெடிப்புகள் நேரும், புதுவிதி ஏறும் !
அகப் பொருள் ஆய்வை இழுக்கென்றிருந்தோர்
அகப்பொருள் ஆய்வில் அமைவது கண்டார்
தொலைதெரி காட்சி
தொலைவொலி கேட்டல்
மறுப்பிறப்பாய்வு
பரா மனோ அலசல்
தியானச் கடரின் நூல்வழி இறங்கி
மூச்சை நிறுத்திய முத்துக்குளியல்
முத்துக்குளியல் முத்துக்குளியல்
இச்சை அறுந்த முத்துக்குளியல்.

கூத்து நிகழ்த்தக் காலி எழுந்தாள்
 குதித்தவள் ஒருபடி ஏறிச் சிலிர்த்தாள் !
 குதித்தவள் ஒருபடி ஏறிச் சிலிர்த்து
 குவிமுலை யார்த்துக் கும்மி ஒலித்தாள்
 குவிமுலை யார்ப்பில், கும்மியொலிப்பில்
 கூத்தனோ, இப்போ அவளுள் அயர்ந்தான்.

இந்தியப் புரட்சி.

1

புரட்சி ஒங்குக, புரட்சி ஒங்குக
 மானிடம் போற்றும் புரட்சி ஒங்குக
 மானிடத் தேக்கம் புரட்சியில் தகரும்
 இன்றையப் புரட்சி நாளையத் தேக்கம்
 ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொரு அணுவும்
 புரட்சியின் கீற்றுப் பொறிகளாய் சுழலும்.

புரட்சி ஒங்குக, புரட்சி ஒங்குக
 புரட்சியில் மானிடம் எழுச்சி கொள்ளுக
 புரட்சியில் மானிடம் குணநிலை மாறும்
 குணநிலை மாறி புதுதளம் உயரும்
 குணநிலை மாற்றா புரட்சிகள் புரட்சியா ?
 அவை -
 புரட்சியை நோக்கிய திருப்புமுனைகளா ?

11

அமெரிக்கப் புரட்சி
 அந்நிய ஆதிக்கத்தை எதிர்தெழுந்த
 ஆயுதம் தாங்கிய சுதந்திரப் புரட்சி
 பிரெஞ்சுப் புரட்சி -
 முன்னதைப் போலவே மான்ய முறைகளை
 அழித்த மக்களின் ஆயுதம் தாங்கிய
 இன்னோர் எழுச்சி !
 ரஷ்யியப் புரட்சி -
 பொருளாதரப் பொதுமைக்காக
 ஆளும் வர்க்கத்தை வீழ்த்தி எழுந்த
 அடக்கப்பட்ட மக்களின்
 ஆயுதம் தாங்கிய பொதுமைப் புரட்சி.

இந்தியப் புரட்சியோ -
 ஆயுதம் ஏந்திடா மானிடப் புரட்சி.
 எதிரியை நேசிக்கும் புதுமுறை யுத்தம்
 மனிதனை மனித நிலைக்கு நிமிர்த்திய
 புதுமுறை போர்முறை - ஓர் ஆத்மப் புரட்சி !

III

மரத்திலிருந்து முதன்முதலாக
 ஒரு மனிதக் குரங்கு இறங்குகிறது
 அது குரங்கா ?
 இல்லை, அதுதான் முதல்மனிதன் - நியன்டதல் மனிதன்
 ஏன் அவன் இறங்குகிறான் ?
 தன் எதிரே நிற்கும் "எதிரி" யை தாக்க !
 உணவுக்காக தனக்கு எதிரே நிற்கும் எதிரியை தாக்க
 அவன் இறங்குகிறான் !
 அருகே கிடந்த கற்பாறையைத் தூக்கி
 அந்த "எதிரி" யை அடித்துக் கொல்கிறான்
 அன்று நீண்ட அந்த மனிதனின் ஆயுதக்கரம்
 இன்றுவரை நீளும் - ஓர் பெரும் நீட்சி
 யுகம் யுகமாக
 காலம் காலமாய்
 துளைத்துத் துளைத்து
 நீளும் குரூரம்
 காசக் கிருமிபோல்
 மனித கலாச்சாரத்தை
 மனித நாகரிகங்களை
 துளைத்துத் துளைத்து நீளும் குரூரம்
 இந்த நீட்சிக் கெதிராய்
 எந்த மனிதப் பண்பாடும்
 எந்த மனித நாகரிகமும்
 போரிடவில்லை
 மனித நாகரிகத்தின் கடைசிச் சாதனையான
 சோஷலிச மனிதனிடமும்
 அதே கரத்தின் ஆயுத நீட்சி.
 ஆயுதங்கள் மாறியிருக்கலாம்
 ஆனால் எதிரியை தாக்கையில் அதே குரூரம் !
 'விரிந்த' மனதில் குரூரம் எரிந்தது.
 குணநிலை மாற்றா புரட்சிகள் புரட்சியா ?
 குணநிலை மாறா விரிவுகள் விரிவா ?

* * * *

ஆனால் -
 முந்திய மனிதனிடமிருந்த

இந்த ஆயுத புழக்கமும்
 அதன் குரூர நீட்சியும்
 ஓர் இந்திய மனிதனிடம்
 முதன்முதலாக விடைபெறுகிறது
 முதன்முதலாக குணநிலை மாற்றம்.
 காந்தி வருகிறார் சுதந்திரப் புரட்சித் தளபதியாக !
 கையில் ஆயுதம் இல்லை
 ஆயுதம் தூக்கிய அனைவரும் அவர்முன்
 சந்திரபோஸ் போல் செத்துக் கிடந்தனர் !
 காந்தியார் களத்தில் !
 ராமபஜனை பின்னணி கூட்டும்
 சத்தியமே அவர் கவசம்
 அன்பே அவர் ஆயுதம்
 எதிரியை நேசித்தலும் உண்மையாய் இருத்தலும்
 அவர் போர்த்தந்திரங்கள் !
 அவருக்குப் போரணி ஜனங்களல்ல
 ஹரிஜன் அவருக்கு முன்னணியானான்
 பரிணாமம் முதன்முதலாக
 மிருகநிலையிலிருந்து மனத்தளத்துக்கு
 கால்களை உயர்த்தும்.

* * * *

ஐசக் நியூட்டன் -
 நெஞ்சக் கவசங்களோடு
 புவியீர்ப்பு வலயத்துள் துப்பாக்கி ஏந்தி
 சுடுவதற்கு வருகிறான்.
 அவனை நிராயுதனாய் எதிர்கொள்ளும்
 ஜன்ஸ்டன் !
 பிரபஞ்சவெளியில் மகுடிகொட்டும்
 நாதமழையில் மெய்மறந்தவனாய் அதே ஜன்ஸ்டன் !
 புவியீர்ப்புள் சிக்கி ஆயுதம் ஏந்திநிற்கும் நியூட்டன் !
 புவியீர்ப்பைக் கடந்த, நிராயுத ஜன்ஸ்டன் !
 திடரென புவியீர்ப்பின் பிறழ்வில்
 பிரபஞ்ச நாதசரீர்ப்புள் அள்ளப்படும் நியூட்டன்
 ஆயுதம் வீழ ஜன்ஸ்டன்முன் அடிபணிகிறான்
 நியூட்டனின் மனப்பெட்டிக்குள் ஆடிய பாம்பு
 ஜன்ஸ்டனால் பேர்வெளியில் பாய்கிறது.

ஆள்பலம் இருந்தும்
 ஆயுதம் தூக்கும் குழலிருந்தும்
 இந்தியச் சுதந்திரம் அகிம்சையால் வென்றது.

முதன்முதலாக ஆயுதபூஜை கைவிடப்பட்டு
மனித நேய இயல்பு மூர்த்தமாயிற்று.
மனிதன் தோன்றிய நாள்முதல் ஊன்றியிருந்த
மிருக சபாவம் விழுந்தது கண்டு
உலகு வியந்தது.
குணநிலை மாற்றம் கொண்டது கூர்ப்பு !
இந்தியப் புரட்சிப் பேரொளி முன்னே
ஏனைய புரட்சிகள்
நேடியப் பூச்சில் காலங்காட்டும்
சுழற்சிகளாயின.

IV

தாயே சுதந்திரா, புரட்சியின் ஊற்றே,
நின்னை நான் எவ்வளவு போற்றினும்
நின்நிலை புதிதே.
சுகிக்கச் சுகிக்க புதுச்சுவையடைந்து
அணைக்க அணைக்க பேர்நிலை விரிந்து
அநுபவ ஈர்ப்புள் அள்ளி மொத்தியும் பொத்தியும்
நின்சுவை கோடி
வெளிவழிந்தோடி
புதுப்புது எல்லைகள் புத்தொளி காட்டுமே !

தாயே சுதந்திரா, புரட்சியின் இருப்பே
ஒவ்வொரு உயிர்ப்பின்
இருப்பும் நீயே
ஒவ்வொரு உயிர்ப்பின்
உள்ளம்சமும் நீயே
அதனால்
ஒவ்வொரு உயிரின் குழைவும் அசைவும்
புணர்வும் உணர்வும் குரலும் முரள்வும்
எல்லாம் -
நின்னை நோக்கிய தொனிகளே !
அதனால்தான் ஒவ்வொரு உயிரின் தண்டனையும்
நின்னை பறிக்கும் சிறையாய் முடிகிறது
சிறையில்லா மனிதனே எழுச,
நின் மேலோங்கலில் நின்
சுதந்திர இறக்கையே எங்கும்
நிழல் எறிக !
புரட்சிக் கழல் ஒலிக்க !

* * * * *

மழையும் ஏவள்ளமும்.

1

கோடையில் தீ குளித்தது பூமியே
குளங்கள் வற்றின, கானல் நெளிந்தது
வானை நோக்கி முகங்கள் நிமிர்கையில்
வயல்களோடு வயிறும் எரிந்தது.

முகத்தில் பொறுமை கொஞ்சம் இருந்தது
எரியும் கோடையோ இன்னுமோர் மாதந்தான்
கால ஓட்டக் கணிப்பின் முறைப்படி
முடிவில் மாரி முழங்கிப் பொழியுமே !

கால ஓட்டக் கணிப்பு நெருங்கியும்
எரிந்து தள்ளுமல் வெயில்தான் இன்னுமே !
பெய்யும் மாரியும் எங்கு பெயர்ந்ததோ ?
புயங்கள் மீண்டும் சோர்வுள் புதைந்தன.

நோக்கு நூறு விசம்பில் குவிந்தன
சிவந்த வானம் சிவந்தே இருந்தது
இருண்டு சும்மா இடைக்கிடை காட்டிற்று
எறிந்த குண்டுபோல் தொலைவில் முழங்கிற்று.

கால ஓட்டக் கணிப்பும் பிழைத்தது
மழைக்கும் என்ற தினங்கள் வெளுத்தன
விதைப்பு காலம் விழுந்து படுத்தது
எழுந்த நோக்கம் தன்னுள் மழுங்கிற்று

11

பெய்யும் நாட்கள் பிழைத்தவோர் காலத்தில்
கீழை வானில் இருட்டுப் படர்ந்தது
இருட்டா ? என்னுமன் இறைக்கத் தொடங்கிற்று
இடையில் மின்னல் மகிழ்ச்சி சுழித்தது.

பத்து நாட்கள் தொடர்ந்து பொழிந்தது
குளங்கள் குட்டை நிரம்பி வழிந்தன
வரம்பை மீறி அவைகள் கடந்தன
கடந்து பாய்கையில் கட்டுகள் விட்டன.

வெள்ளம் ஓங்கியவ் ஊரை வளைத்தது
கூரை கொட்டில்கள் மிதக்கத் தொடங்கின
கனத்து நெஞ்சள் இதயம் அமிழ்ந்தன
கால ஓட்டப் பிறழ்வின் அனர்த்தமோ ?

நீட்டிக் கொஞ்சம் இருக்க விழியில்லை
நெருப்பை மூட்டிச் சமைக்க இடமில்லை
தடித்த வெள்ளக் கரங்கள் நெருங்கின
சனத்தை அள்ளியே செல்லத் திரிந்தன.

தொடர்பு எங்குமே துண்டிக்கப்பட்டது
அண்டை ஊரவர்க் கானதும் என்னவோ ?
பொந்தில் தங்கிய தேரைகள் கத்தின
எங்கும் வெள்ள இருட்டடிப்பானது.

கூரை மீதினில் குந்தி நடுங்கியோர்
மேலே வானில் பறந்த விமானிகள்
திட்ட மிட்டங்கு போட்டதைத் தின்றனர்
தேவை யாவையும் சுருக்கியே கொண்டனர்.

"வேற என்னவோய் வேண்டிக் கிடக்குது ?
ஆண்டவன் போல் அவர்கள் தருகிறார்
தேறி உண்ணுமோம்" என்றனர் ஓர்சிலர்
"தேநீர் தந்தால் ? விக்குதே - " வேறு பேர்.

"என்ன வெள்ளமோய், இப்படிக் கொல்லுதே
தப்பிப் போய்விட்டால் ? " என்கிறார் இன்னோரான்
"தப்பிப் போவதா ? தாழ்வோ ? " - மற்றவர்
"அப்போ என்னதான் செய்யலாம் ? " - அடுத்தவர்

"மாரி பெய்யக் கொடும்பாவி செய்தோமே ? "
"மாரி வெள்ளமாய் மாறும் என்றார் கண்டார் ? "
"மழையில் வெள்ளம் இருப்பது தெரியாதோ ? "
"தெரிந்த நீரென்ன செய்து கிழித்திறீர் ? "

"தப்பு எல்லோர் தலையிலும். அது சரி
இப்போ என்னதான் செய்யலாம் சொல்லுமேன் ? "
"ஒத்து வெள்ளத்தோடு ஓடு வோம் - ஓடுமுன்
ஊருக்காயினும் உபதேசம் பண்ணுவோம் ".

"மாரி தேவையே, ஆயினும் மாரியே
வெள்ள மாகவும் மாறலாம். ஆதலால்
மாரி வேண்டிடும் மக்களே, நாடெலாம்
மாரிக் காலக் குழுக்கள் நிறுவுவீர் !

"வெள்ளம் பாய்கையில் வாய்க்கால்கள் வெட்டவும் !
வழிமறித்தவை கடலினிற் பாய்ச்சவும்
வள்ளம் செய்து நீரினைத் தாண்டவும்
மாரிக் காலக் குழுக்கள் நிறுவுவீர் !

"மாரிக் காலக் குழுக்கள் நிறுவியே
மக்கள் யாவரும் பங்கதில் கொள்ளுவீர் !
ஏரி ஒன்றில் வெள்ளம் நிறைந்தது
இடித்துப் பாய்ந்துங்கள் ஊரை விழுங்குமுன்

"தக்க பக்கத்தால் உடைத்துத் திறவுங்கள் !
தேக்கம் தீது, நிரந்தர ஓட்டமே
ஏற்ற தென்பதை எங்கும் பரப்புங்கள்
விழிப்பினோடு இயங்கப் பழகுங்கள் !

* * * * *

ஒரு படகின் பாடல்

நேற்றுவரை ஆற்றின் நீரைக்கிழித்தபடி
ஏற்றி
இறக்கி இருகரைக்கும்
இம்மனிதர்
போக்கு வரத்துப் புரிய உழைத்த, மரக்
கீற்றுச் சிறுபடகே,
கேட்பார் அற்று இன்றங்கே
ஏன் கிடந்தாய் மெய்யை எரிக்கும்
சுடுமணலில்,
கூன் விழுந்த யாரோ குடிகாரன்
குப்புறப் போய்
தூங்குகிறான் போல ?
தூரத்தே நின்றபெருமை
எல்லாம் அழித்தே, எழுந்தங்கே ஓர்பெரிய
அகரன் போல் நிற்கிறதே, அந்தப் பெரு ம் பாலம் !
என் இங்கே வந்தினிமேல்
உன்னைக் கவனிப்பார் ?
இடையின்றி உனை மொய்த்த
இந்தச் சனம் இப்போ
தடைபோடும் பாலத்தால் !

நன்று ! எவரேனும்

நின்று உனக்காக நெஞ்சருகக் கண்டாயோ ?

ஆற்றுப் பெருக்காய் அவிழ்கின்ற நிகழ்வுகளில்

அள்ளுண்டு செல்லுமவர்,

'இங்கே பார் எமைச் சுமந்த

வள்ளம் இது ' என்றே உள்ளம் கசிந்தாரோ ?

ஊற்றுவரண்ட உள்ளங்கள், உந்நிலையை

கேட்டுருகும் நுண்ணுணர்வுக் கிளர்ச்சி இவைக்குண்டோ ?

ஆற்று மணலில் அனாதரவாய்

நீ கிடக்க,

ஆறு கலகலத்து அலையெறிந்து செல்கிறது.

வேலையிழந்தவனை

விட்டோடும் காதலிப்போல் !

ஆரை இனிநோவாய் ?

ஆறியிரு, ஆனாலும்

பாடல் உனக்காக குயிலொன்று

பண்ணிசைக்கும்

அருகே நெடுமரங்கள்

அன்போடு பூச்சொரியும்.

ஓரம் கிளைத்துள்ள மூங்கில்

குனிந்துனக்கு

ஈரநிழல் பரப்பும்

போதாவோ இவை உனக்கு ?

ஆறியிரு; வாழ்க்கை அடைபடுமோ

ஓர்நிகழ்வால் ?

ஆயிரம் கண் ஊற்றெடுக்கும்

ஆற்றுப் படுகையிலே

வேர் கொண்ட என்படகே,

விழித்தெழுவாய், அங்கே பார்

ஓர் மனிதன் தூ ண்டிலுடன் உனைத்தேடி வருகின்றான் !

தோணி இதைக்கேட்டுத் துன்பம் கலைந்ததுவோ ?

ஹோ வென்று வாடையதன்

உள்மூச்சாய் வீசியெழும்

ஆறு பெருங்கர்வம் கைவிட்டு, அலைமொழியும்.

அகவெளிச் சயிக்குஞ்கள்.

1

அகநோக்கென்பது -
மனதின் பேச்சொழிந்த
முழுவிழிப்பின்
உட்பொழிவு.

விவகாரத்தில் வெளிநீட்டிய மனத்தைலகள் !
உள்ளொளித்துக் கொள்ள, உடல் ஏறிய வைராக்கிய
அனல் பரம்பலில்
எண்ணிறந்த நாளங்களில்
பொன்னின்ப உட்சொரிவு.

தூ ண்டில் இரையோடு
ஆழ ஆழ உள்ளிறங்கும் மீனென மனம்
ஓர் உந்தல்
மனம் வெளியே தூ க்கி எறியப்பட்டதா ?
மனம் வாழ்ந்த துளிப் பொட்டலில்
சமுத்திரத்தின் பேர் நுழைவு.
நுழைவின் உக்கிரத்தில்
அங்கிருந்து மேலெழுந்த வெண்குமிழாய்
மொழியழிந்த ஒளிக் குரல் நான் -
பிரபஞ்ச உள்விரிவு.

11

தர்க்கிக்காதே,
தரவுகள் கேட்டு நிற்காதே
அவை பழைய யுகத்தவை
உள்நோக்கும் உள்ளொளிர்ப்பும்
அவ்விடத்தில் வந்தமர்க்.
எக்ஸ் கதிர்போல நீ இயங்குக.

கொலைகள் புரிந்தவர் யாரோ
சாட்சி வலையில் விழுந்த அப்பாவி எவனோ,
சாட்சி வலையில் விழுந்த அப்பாவி " உண்மைகளை"
தர்க்கங்களும் விஞ்ஞானமும் தந்துகொண்டிருக்கட்டும்
ஆனால் இவற்றால் கைதியாக்கப்பட்டுள்ள
கடவுளின் மைந்தர்களை விடுவியுங்கள்
தியான ஊடறுப்பின் வெள்ளிநீக்கல்களால்
அவர்கள் வெளிவரட்டும் !

கயாட்சி

நிழல் விழுத்தாத தென்னகக் கோயில்
உயர்ந்து நிற்கிறது
தனது நிழலைத் தன்னிலே பெய்து உள்ளழித்து
தென்னகக் கோயில் உயர்ந்து நிற்கிறது
மனிதவாழ்க்கை கலைநிழல் விழுத்தி நீண்டு கிடக்கிறது
கலைநிழலில் ரசிப்பு, கலைநிழலில் தஞ்சம்
வாழ்க்கையில்லல்.
வாழ்க்கையில் கலை இல்லை, ரசிப்பில்லை.
கலையில்தான் வாழ்க்கை, ரசிப்பு.
தன்னைவிட்டுத் தன்னைக் காண, தன்னை மகிழ்வூட்ட
நிழலிடம் ஓடும் மனிதன்.

மனிதச் செயல்கள் குணநிழல் விழுத்தாது
தென்னகக் கோபுரமாய் எழுந்து நிற்கும் போது
மனித வாழ்க்கையின் இன்னுற்றாய் முன்னீழும் கலைநிழல்
உள்ளழித்து வாழ்க்கையிலேயே பெய்யப்படுகிறது.
இப்போ -
மனித இருப்பே கலை
கலை எனப்பட்ட நிழல்
இன்மையாக, மெய்யொளி உன்னையாள்கிறது.
கலைப்பேரேடாய் வாழ்க்கை விரிந்து உலகையாள்கிறது.

நடை

நண்பனோடு நடக்கின்றேன்
ஞாயிறு நைந்த மாலை
முன்னே இருளின் மூச்சை
காற்றெடுத்துத் தும்மிச் சிதற
இருளின் தூ வானம் எங்கும் பரவ
நண்பனோடு நடக்கின்றேன்

வேய் திரண்ட காட்டுவழி
எனினும்
மனித
வாய் தவறும் பேச்சொலிகள் -
ஓர் குக்கிராமம், மலையின்
கோபுரங்கள் அக்கம் பக்கம்
அவற்றைக் குடைந்து

கால் மிதந்து செல்கிறது, அந்தக்
கண்கவறாப் பாதைவழியே.

ஹோவென்ற இரைச்சல்
பாலம் ஒன்று, அதன்கீழ் உருவிக்
காடெடுத்த ஆற்றின் சிறிய
கைபிரிந்து செல்லும் கதறல் -
கையொடிந்த காதல் நினைவா ?
மெய்குலுங்கத் தளிரைத் தடவி
மெய்யழிந்த காற்றின் உருளல் !

பாதை இன்னும் வளர்கிறதா ?
பாதை இருளில் புதைகிறது
ஆனால் -
பிரிந்த கிளையின்
பாட்டோ இன்னும் கேட்கிறது.

பல்லில் தெறித்த தண்ணீர்.

தாகத்தால் திறந்த வாயுள்
அண்ணாந்து ஊற்றினாள் நீரை
முத்துப் பற்களிலும் நீர்மோதி
இன்னோர் முத்தாகச் சிதறிற்று.
பேரலைகள் பாறையில் மோதித் தெறிக்கையில்
தனித்து விழுந்த
ஓர் ஒற்றைத் துளிமுத்தின் உக்கிரம் !
நெஞ்சப் பாறை தகர்ந்து
நீர் கண்டது.

நெஞ்சப் பாறையின் தகர்வில் கண்டநீர்
கவிதையாய் ஒடிற்று
சிதறிய ஓர் துளிமுத்தில்
ஓர் கங்கையே புரண்டது.
ஒடிப் பெருகிய பிரவாகத்தில்
எதிர் நீச்சலடிக்காது
எதிர்பார்த்தே உள்ளாழ்ந்தேன்
அடியில்,
ஆழ மணலின் நீர்வீச்சுத் தாலாட்டில்
மின்னிய பொன்னும் மணியும் -
மெய்குளித்து மெய்குளித்து
பொய்யழிந்தேன்.

* * * * *

ஒரு சுடர்

எங்கோ தொலைவில் ஒரு சுடர்
என் நெஞ்சில் தணல் உமிழும்
பொங்கி வரும் அதன் வெக்கை
என் முகத்தில் சுவடெறியும்
இரவில் அதன் தணல் மூச்சு
இரட்டித்து பிசிறுவதும்
பகலில் அது இருண்ட
பகலவனாய் உள்ளாழ்ந்து கனலுவதும் -
இது புதிய எரிநிலையம்

ஒ சுடரே
இரவில் உன் இருப்பை
என் மூச்சு தேடிஎழும்
பகலில் அவை கானல்
பாதையென முன் நெளியும்.

ஒ சுடரே
இரவில் ஒளிக்கீற்றாய்
ஒற்றை வழி காட்டுகிறாய்
பகலில் அலை அலையாய்
பரவி அனல் விழுத்தி
பாலை வழி காட்டுகிறாய்
ஒ சுடரே என் சுடரே !

விழிப்பு

அன்று சிவராத்திரி
சைவர்கள் அனேகர்
விழிப்பு விரதம் பூணுவராயினர்
எப்படியாவது விழித்திருப்பதற்காய்
எல்லாரிடமும் சிவ வைராக்கியம்
சித்தம் ஏற்றிற்று.

சிவ வைராக்கியம் செயல்பட
இரவிரவாக தியேட்டர்கள் நிறைந்தன
சினிமாக்கள் காட்சிகள் விடியும்வரை நீண்டன
நாடக அரங்குக்கும் நல்ல கிராக்கி
நாவலர் பலருக்கும் நல்ல வேட்டை
நாடகம் தொடங்குமுன் அவர் பேசினார்

'அரசியல் கலவாத' பேச்சுக்கள் கன்னற்றன
சிவசிந்தனை அதிலும் செயல்பட்டது.

சிவவிழிப்பு செய்வதென நானும் முயன்றேன்
வீட்டிலே தனித்திருந்து -(எனது வீட்டார்
'சிவபக்தி' பார்ப்பதற்காய் தியேட்டருக்குப் போய்விட்டார்கள்)
- விழித்து விழித்து பார்த்தேன்
என் கண்களால் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை
அவை என்னைக் கேட்காமலே மூடிக்கொண்டன.

விடிந்தெழுந்தபோது எனது வீட்டார் திரும்பியிருந்தனர்
கனவிலே எனக்குச் சிவபெருமான்
காட்சி தந்த உண்மையை அவர்களுக்குச் சொன்னேன்
அவர்கள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர்
'சிவபக்தியில்' சிவாஜியின் நடிப்பு
திறமையை அவர்கள் கூடி ரசித்தனர்

* * * * *

96 அட்டி

1980 – 1990

விடுதலையும் புதிய
எல்லைகளும்

விழிப்பு

தமிழ் ஈழ மக்கள்

நாங்கள் கோயில் கட்டுவோம்,
கும்பிடுவோம்.
ஒழுக்கவேலிகள் சுற்றி அடைப்போம்
சாதிவரவு பார்த்த பின்னரே
தண்ணீர் செம்பு சபையில் எடுப்போம்
உழைப்பிலும் நாங்கள் கெட்டிக்காரர்
உழைப்புக்கென்றால் புத்தியும் அதிகம்.
ஒடியாடி ஏறும்புகள் போல
அவனைச் சுரண்டி இவனைச் சுரண்டி
உழைக்கச் சலியோம்
இந்த விஷயத்தில் -
சாதிவரவுகள், தண்ணீர் செம்புகள்
எல்லாம் கடந்த உழைப்பாளிகள் நாங்கள்.

உழைத்த பணத்தை வட்டிக்கு கொடுப்போம்.
பின்னர், மகளுக்கு மாப்பிள்ளை தேடி
சீதனப் பேய்க்கு அவற்றை இறைப்போம்.
காப்பு, சங்கிலி, அட்டியல் செய்து
மனைவிமாருக்கு மாட்டி மகிழ்வோம்.
எல்லாம் சரிதான், ஆனால் ஆனால்
ஏழை ஒருவன் இரந்துவந்தால்
எச்சில் கையால் காகமும் கலையோம்.
இங்குதான் நமக்கு எல்லாம் இருண்டது.
இந்த இருட்டில்
எமது ஒழுக்கம்
எமது பண்பு
எமது கடவுள்
எமது விடுதலை
எல்லாம் புழுங்கி அவிந்து நாறுதே,
எங்கள் விடுதலைச் சக்தியும் இதனால் -
கயமை யுற்றுத் தன் கற்பழிந்ததே !

இயற்கையுள் விழுந்த இயந்திர உறுமல்

கடற்கரை அருகே ஓர் தென்னைமரம்.
பரந்த கடலின் வடக்கு எல்லையாய் தொடுவானம் நிற்க,
தெற்குக் கரையின் எல்லையில் இந்தத் தென்னை.
தெற்கிலிருந்து சோளகம் எழுகிறது.
தென்னை தன் கைகளை எல்லாம் கடலை நோக்கி நீட்டி,
எதையோ யாசிப்பது போலவும், எல்லையற்ற

பரம்பொருளின் முன்னே கைகளை பரப்பி
இறைஞ்சும் பக்தனைப் போலவும் மாறுகிறது.

வடக்கிலிருந்து வாயையெழும்போது, தென்னையில்
விழுந்த சிறுகுனிவு, குளித்துவிட்டு
கூந்தலை உலர்த்தும் பெண்போல் - அதுவும்
தன்னைக் காழுற்று நிற்கும் காதலன் முன்னே-
தலையை சிறிது ஓரம் சாய்த்து, கைகள் இரண்டையும்
உயர்த்திக் கூந்தலை நீவிவிடும்
பெண்ணின் பராமுபகப் பெருமிதத்தோடு
தென்னை.

இப்போ வாயையும் இல்லை, சோளாகமும் இல்லை.
மழைவருமுன் எற்படும் காற்றுவிழுந்த திடீர் அமைதி.
தென்னை ஆரவாரம் களைந்து, அசையாது
கரையில் "இருத்தல்" செய்கிறது, நெய்தலுக்குரிய
இரங்கலோடு.

யாருக்காக காத்திருக்கிறது ? இரங்குகிறது ?
கடலின் நடுவே சிறுகட்டுமரம்.
அலைகளின் வீழ்ச்சிக்கும் எழுச்சிக்கும் ஏற்ப
இடைக்கிடை அதன் இருபக்க முனைகளின்
முன்னீட்டல், அவ்வளவே.
அதற்கப்பால் நேவிகப்பல் ஒன்றின் உறுமல்.
தென்னை, கட்டுமரம் பத்திரமாய் கரைசேர
வேண்டும் என்பதுபோல் தியானித்து நிற்கிறது.

காற்றில் கனமேறுகிறது.
அந்தக் கனம் குளிரின் சுமை.
மழைக்கால மாலை வந்துகொண்டிருக்கிறது.
கடலின் வெண்ணுரை கக்கிய தூ ரப்பிரதேசம்
கருமை படர, கட்டுமரத்தின் கருமுனைகள்
அழுத்தம் அழிந்து கரைவனபோல் . . . . .
தூர அடிவானப் பரப்பில் ஊமை வெள்ளிகள்
கண்ணைக் கசக்குவதுபோல் சில சிமிட்டல்கள்
நிலவை விரும்பாத மழைமேகங்கள் ஊத்தை
சீலைகளை இழுத்துக்கொண்டு திரிவோர் போல்
வானமெங்கும் சிதறலாய்ப் படரல் . . .

நேவிக்கப்பலின் இரைச்சல் இப்போ மிக
அருகில் கேட்கிறது.
தென்னை ஒருதரம் பெருமூச்செறிந்ததுபோல்
உடல் சிலிர்த்துக் கொள்கிறது.

* * * * *

சடங்குகள் நீத்த துகனங்கள்

கடற்கரையில் அனாதரவாகக் கிடக்கிறது, ஓர் பிணம்
வந்து வந்து மோதும் அலைகளின் சளார் வீச்சில் உருளும் அது
மீன்கள் அரித்து, ஊதிப்பருத்து, உருக்குலைந்து
வெகு கோரமாய் காட்சியளிக்கும் அந்தப் பிணடம்.

ஒரு கிழமைக்குமுன் ஓர் இளைஞனின் ஜீவக்கொழுந்து
இப்போ நூர்ந்து தண்ணீரில் சிதம்பிய திரித்துண்டு.
வந்து வந்து குளிப்பாட்டும் அலைகளைத் தவிர
அதற்குச் சடங்குகள் செய்ய யாருமில்லை.
தனித்துக் கிடக்கிறது சடலம்,
மீண்டும் சளார் என்னும் ஓசை.

# # #

யாருடையது அந்த உடல் ?
விடுதலைப் போரின் பக்க உதைப்பால்
இந்தியாவுக்கு தப்பியோடிய ஓர் அகதி ?
அல்லது,
நேவிக்காரரால் சுடப்பட்டிறந்த ஒரு விடுதலைப் போராளி ?
அல்லது
உயிரைத் தக்க வைக்க மீன்பிடிக்கப் போய்
நேவிப்படகால் வேட்டையாடப்பட்டு உயிரையே பலிகொடுத்த
ஒரு மீனவன் ?
யாராகவும் இருக்கலாம்,

ஆனால் எம்கண்முன் -
நீரில் சிதம்பும் அந்த இளைஞனின் பெற்றோரின்
நிர்கதித் தோற்றம். !
அவனையே நம்பி உயிர் வாழும் அந்தத்தாய் ?
எங்கோ தன் மகன் சுகமாய் இருக்கிறான்
என்ற நினைவில்-
ஓர் குடிசையில் அரிசி புடைத்துக் கொண்டோ
அல்லது அரைவயிற்றுச் சோற்றுக்காய்
சம்பல் அரைத்துக் கொண்டோ அவள் இருக்கலாம்,
அவளைப்போல் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ தாய்மார்
உலகெங்கும் -
பாலஸ்தீன் மேற்குக் கரையில், ஜெரிக்கோ பிரதேசத்தில்,
காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கில், ஆப்கான் மலைச்சாரலில்
துருக்கியிலுள்ள குர்தீஸ் பகுதியில்

இத்தகைய எண்ணிறந்த தாய்மார் -
 தமது பிள்ளைகள் எங்கெல்லாமோ
 சுகமாய் இருக்கிறார்கள் என்ற தம் கண்ணிறைந்த கனவில்
 வாழ்க்கைப் பிரச்சனையோடு புகைந்து கொண்டிருக்க,
 அவர்கள் கனவுக்கு மாறாய் அவர்கள் பிள்ளைகள்
 தெருவிலும் வயலிலும் கடலிலும் காட்டிலும்
 கொலையுண்டு குருதி கக்கிச் செத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்

அவர்கள் முன்னர் மீன்பிடிக்கப் பாயிழுத்த கடலும்
 'குடலை' இழுத்துச் சப்பிய நெல்வயல்களும்
 கம்பி வளைபுங்கள் கருக்கு மட்டையால்
 தள்ளிக் கொண்டோடிய தெருக்களும்
 இப்போ அபாயம் தரும் அந்நியப் பிரதேசங்கள்
 எல்லோர் தலைகளிலும் இந்த அவலம்
 எந்நேரமும் இறங்கலாம் என்னும் குறியீட்டாய்
 அங்கே கிடக்கும் அவ்வுடல் !
 மீண்டும் 'சளார்' என்னும் பேரோசையுடன்
 அவ்வுடலைத் தாலாட்டும் அலைகளின் ஒப்பாரி.

ஓர் இளைஞன் அவ்வுடலருகே வருகிறான்
 அவனைத் தொடர்ந்து இன்னும் பலர்.
 வந்தவர்கள் அந்தப் பிணத்தைக் காவிக்கொண்டுபோய்
 கடற்கரையின் ஓர் மேட்டில் கிடத்த
 சனம் கூடுகிறது.
 அங்கோர் கிழவியின் கன்னங்களில்
 கண்ணீர் வழிகிறது
 மேற்கே மறையும் மாலைச் சூரியன்
 எறிகதிர் கொள்ளி செருகியதுபோல்
 அந்தச் சடலத்தைச் சுற்றி தகனத் தீ எழுகிறது.

# # #

(2)

எங்கள் ஊரில் ஒருவன் இறந்தால்
 உறவினருக்கு ஆள் அனுப்பி
 குடிமக்களைக் கூப்பிட்டு
 பறை முழங்க,
 ஒப்புக்கழுது,
 பாடைகட்டி,
 கடலைக்குக் காவிச்சென்று
 வாய்க்கரிசி போட்டு,

கொள்ளி வைத்து - இத்தியாதி இத்தியாதி
சடங்குகளிடையே தகனம் செய்யப்பட்ட உடல்கள்
இன்று -

ரோட்டிலும் காட்டிலும்
வயலிலும் கடற்கரையிலும்
எந்தவித சடங்குகளுமற்று
ரயர்கள் போட்டு தகனம் செய்யப்படும் காட்சி -
சடங்குகள் நீத்த தகனங்கள்.

ஆனால் வாழ்க்கை ?

இத்தனைக்குள்ளும் பாதிப்புறாது
இன்னும் இன்னும் ஒதுங்கிய நிலையில்
வயிற்றுப் பிரச்சினை என்னும் ஒருசாண் வட்டத்துள்
மக்கள் சுமக்கும் இன்னோர் சடங்கு -
வாழ்க்கைச் சடங்கு.

இதன் அடுத்த நீடிப்பில்
விடுதலையும் ஓர் சடங்காய் வீழும் அபாயம் -
ஆயுதம் தூக்கும் விடுதலைச் சடங்கு.

எங்கோ பிழைத்த ஒன்று என் பற்களிடையே புருந்து
துருத்திக்கொண்டு நிற்பதுபோல் அராவும்.

மக்களில் சுவறாது

மக்களை வெறுமனே பார்க்க வைத்த

விடுதலைப்போரும்

விடுதலைக்காய் போராடும் மக்கள் முதலில்

விடுதலையுற்றிருக்க வேண்டும் என்பதை

அறியாத விடுதலைப்போரும்-

இந்த இடைவெளிப் பாலையில்

உயிர்ப்பனவெல்லாம் சடங்குகளாய் உயிரற்றுக் கருகி வீழும்.

எங்கோ ஓடி ஒளிந்த விடுதலை

எம்மை நோக்கி எள்ளுதல்போல்

காவோலைகளின் கலகலத்த நகைப்பு.

* * * * *

தியாகம் எனும் புதுயோகம்

தியாகம் என்னும் ஓர் யோகம் பயிலுவோம்

தெய்வசக்தி நம் நாட்டில் விளையும்

விடுதலை பற்றிய விசாரணை புரிவோம்

விடுதலை மீதுயர் ஞானம் வளரும்

விடுதலை அவாவி காதல் புரிவோம்

விடுதலை மீதுயர் பக்தி கனியும்

விடுதலை ஞானம்
விடுதலை பக்தி

இவ்விரு இயல்பின் உந்து சக்தியில்
தியாகம் என்னும் புதுயோகம் உருக்கொளும்
தெய்வ விளைச்சலாய் விடுதலை விரியும்.

(2)

தியாகம் புரிந்து இப் பூமியில் (நாம்)
தெய்வத்தை அழைப்போம்
தியாக வழியில் இப் பூமியில்
தெய்வத்தை இறக்குவோம்

அடிமைக்கு இல்லை தெய்வ எழுச்சி
ஆக்கிரமிப்புக்கு இல்லை தெய்வ அறிவு,
ஆக்கிரமிப்பும், அநியாயமும்
அறிந்தது எல்லாம் தெய்வத்தை அல்ல
ஆணவச் செறிவே !
ஆணவச் செறிவை தியாகத்தில் எரிப்போம்
விடுதலை தெய்வம் இப் பூமியில் எழுவே !

(3)

தியாகநீர் வார்த்து
விடுதலை வளர்ப்போம்
எழுக மக்களே எழுக
எம் மக்கள் சிந்திய
செந்நீர் ஏந்தி,
எதிரிகள் தீண்டிய
துடக்கைக் கழிப்போம்

எழுக மக்களே எழுக
இது ஒரு யோகம்
எதிரிகள் சிரக
அறுபட நாங்கள்
இயற்றுவோம் யோகம்

எழுக மக்களே எழுக
எமது கை விலங்குகள் அறுபடுகின்றன
விடுதலை எம்மை அணைத்து வருகிறாள்
எதிரிகள் எம்மகம் விட்டழியவே
எழுக மக்களே எழுக!

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

விடுதலை - சகலதின் விரீதளம்

நாற்பரிமாண உலகில்

விடுதலை இன்னோர் பரிமாணமா ?

அல்லது அவற்றின் ஊடகமா ?

காலம் இடம் என்பவற்றின் உத்திணிவா விடுதலை ?

அல்லது விடுதலையில் காலம் இடம் என்பவை

உத்திணிவுறுகின்றனவா ?

விடுதலை எதனுள்ளும் உத்திணிவுறுவதில்லை.

உத்திணிவுறின் அது விடுதலையாகா.

அதனால் விடுதலையே பிரபஞ்சத்தின் விரிதளம்,

பிரபஞ்சத்தின் விரிதலும் ஒடுங்கலும், அது விழையும் விடுதலையைப்
பொறுத்தது.

விடுதலை எமது மக்களின் ஆத்மா

விடுதலை எங்கள் இல்லங்களின் விளக்கு.

விடுதலை சகல மக்களினதும் சுயப்பிரக்ஞையின் சுதந்திர ஓட்டம்.

ஆத்மா அற்ற மனிதன் செத்த சவம்.

விளக்கற்ற வீடு பாழ்வீடு

சுயப்பிரக்ஞை முறிந்தவன் அடிமை. சுவத்தைவிட அடிமை

கேவலமானவன்

சுயப்பிரக்ஞையின் ஒளிப்பெருக்குள் சகலவற்றினதும் இயக்கம்.

காற்று விடுதலை.

நெருப்பு விடுதலை.

பூமி விடுதலை.

அங்கு காணும் மரங்கொடி செடி உயிர்ப்பு

வெளி, ஒளி யாவும் விடுதலையின் வெளிக்காட்டலாய்

தழைப்பன,

நான் கண்ணை மூடியும்

காட்சிகள் காண்கிறேன்

நான் வாய் பொத்தியும்.

இன்னிசை பொழிகிறேன்

நான் காண்த அடைத்தும்

சகலதும் செவிமடுக்கிறேன்.

என் நாசிகள் மூடுண்டும்

நான் சுவாசிக்கின்றேன்.

எப்படி ?

விடுதலை என்னும் பேர் புலன் மூலம்.

* * * * *

விடுதலையும் புதிய எல்லைகளும்

எல்லையின்மையே உண்மையின் லீலை

எல்லை நாட்டுதல் மனிதனின் மாயை

ஒவ்வொரு எல்லை நாட்டலும்

எல்லையின்மையின் மையம்.

ஒவ்வொரு எல்லைக் கல் தரிப்பிலும்

எல்லையின்மையின் வியாபிப்பு.

அதோ அதோ நீரென

கானலை நம்பி ஓடும் மான்கள்

இதோ இதோ எல்லையென

உண்மையின் பின்னோடும் நாங்கள்.

ஒவ்வொரு மனித எல்லைப் புள்ளிகளும்

எல்லையற்ற பிரக்கை விழிப்பின்

நெற்றிக் கண்ணே.

எங்கள் இருப்பில் விரியும் எல்லையின்மை

இயக்கத்தில் எல்லைகள் நாட்டும்

வீட்டெல்லை

கிராம எல்லை

நகர எல்லை

நாட்டெல்லை

ஒவ்வொரு எல்லையும் எல்லையின்மையின் மையம்

என்றால் -

ஒவ்வொரு எல்லையும் விடுதலை

எல்லைகள் என்பன விடுதலை வெளிகள்

வீடு - விடுதலை

நகர விடுதலை

கிராம விடுதலை

நாடு விடுதலை

எல்லையுள் இயங்கி

எல்லையின் மையைக் காண்

ஒவ்வொரு எல்லையும் ஒவ்வொரு ஒளி

வண்ணம் பூசும் விடுதலை

ஒவ்வொரு தனிக் கலை இயற்றும் விடுதலை

ஒவ்வொரு தனிக் கலாச்சாரம் நிகழ்த்தும் விடுதலை

எல்லைகள் ஆயிரம் எழுந்து மலர்க்.

ஆயிரம் எல்லைகள் நாட்டுக்
ஆயிரம் கலாச்சாரங்கள் நிகழ்த்துக
பின்

எல்லையற்ற பிரக்ஞையில் ஏறிக்குந்தி
எங்கும் எல்லாம் தழுவி வா
எங்கும் எல்லாம் தழுவி அணை.

தலைமை

எங்கள் விடுதலை
குறைப் பிரசவமா ?
பிறக்க முன்னரே வயிற்றில் மரித்த
அரைவேக்காடா ?
நமது வட்சியம்
அடைய முன்னரே அணைந்த விளக்கா ?
நமது வட்சியம்
குழுக்களாய் சிதைந்து
கருத்தினில் மெலிந்து
பலத்தினில் நைந்து
ஈற்றில் -
விடுதலை என்ற இலக்கையே உண்ணும்
பிறழ்வு பிறவியா ?
இனி இதற்கு வைத்தியம் இல்லை ?
பைத்தியமா நம் முயற்சி ?
மக்கள் மனதில் நம்பிக்கை முறிவு.

(2)

காலம் சுழல்கிறது.
ஆணவப் பிடிகள் அலுத்துத் தளரும்
ஐக்கியம் என்னும் கருத்து மினுங்கும்
விடுதலை நோக்கில் கனதி ஏறும்
ஆடிய குரனின் வெற்றுத் தலையை
முருகன் சூடினான் . . . . .

இது கனவல்ல.

அன்ப,

என் இனிய நண்பனே,

எல்லாம் ஓர் கனவுபோல் ஆயிற்று.

அப்படியா ?

கடைசியாக நான் உன்னை அந்தக்கடையில் சந்தித்தபோது

நாங்கள் ஏதும் கனவு கண்டோமா ?

நம் நினைவுகளைச் சோடிக்க கனவுகளை அழைத்தோமா ?

மொத்தத்தில் நாங்கள் கனவுகாணும் பேர்வழிகளா ?

அல்லவே.

அப்படியிருக்க அன்ப, நம் உறவை நீ எப்படிக் கனவாக்கினாய் ?

அதுதான் வேடிக்கை. அதுதான் வாழ்க்கை.

பட்டப்பகலில் நிற்கும்போது இரவென்ற ஒன்று

இருப்பதாக நினைக்கிறோமா ?

இரவு கவிகிறது. மறைவிலிருந்து எதிரிகள் நம்மைநோக்கி வருகிறார்கள்.

வாழ்க்கையின் யதார்த்த மதர்ப்பில் மரணம் என்ற ஒன்றின் இருப்பை நாம் பொருட்படுத்துவதே இல்லை.

ஆனால் திடீரென்று வாழ்க்கை நிகழ்வுகளின் நெருக்கடிப் பணிப்புகளில்

தூணைக் கிழித்துக்கொண்டு தோன்றும் நரசிங்கம்போல்

மரணம் எம்முன் வருகிறது.

நாம் வாழ்க்கையின்மேல் கொள்ளும் உக்ர ஆக்கிரமிப்பை,

மறைந்திருந்து

தாக்கும் மரணத்தின் கெரில்லாத் தாக்குதல் நிலைகுலைக்கிறது.

எனக்கு அதுதான் நேர்ந்தது. நின் மறைவு எனது வாழ்க்கைப் பிடிப்பை

தகர்த்துவிட்டது. வாழ்க்கை கனவோடு கைகோர்க்கிறது.

வாழ்க்கை மதர்ப்பு ஓர் நொடிக்குள் வியர்த்தமாய்

கனவுள் மிதக்கிறது.

வாழ்கையென்பது மரணம் வரும்வரை மனிதன் காணும் கனவா ?

நான் உன்னைக் கண்டு வந்தபின்னர் நீ களம் சென்றாய், திரும்பவே இல்லை.

* * * * *

கனவு காணல் கூடாது.

எதுவும் கனவாகக் கூடாது.

நாம் சிருஷ்டியாளர்கள்.

அதனால் ஒவ்வொரு கனவும் எம்மால் உயிர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும்.

நீ சிறியவனாக இருந்தபோதே சிந்தித்தாய்.

இயக்கத்தில் சேரமுன்பே எழுதினாய்.

சிந்திப்பவரிடம் கனவுகள் அடைகொள்ளவதில்லை.

அவன் ஜீவ உயிர்ப்புக்களின் அடைகாப்பாளன்.

நிலம்பாவாது மிதக்கும் பிறரின் கனவுகளும் இவன் காற்றின்

தீண்டுதலில்

உயிர்த்து யதார்த்தமுறுகின்றன.

* * * * *

நண்ப,

அன்று நான் உன்னைக் கடைசியாகக் கண்டபோது

நீ 'மூக்கும் முழியுமாக' நின்றாய்

என் மெலிவுகண்டு துயருற்றாய்.

பல ஆக்கங்கள் பற்றி என்னோடு உரையாடினாய்.

இவையெல்லாம் கனவா ?

மொழு மொழு என்றிருந்த நின் மூக்கும் முழியும் இன்றில்லை.

அது கனவாயிற்று.

என் மெலிவுக்காய் இரங்கும் உன்சிந்தை இன்றில்லை.

அதுவும் கனவாயிற்று.

இலட்சியம் நோக்கிய மனம் - அதுவும் இன்றில்லையா ?

அதுவும் கனவாயிற்றா ?

அப்படியா அன்ப,

அல்ல,

உடம்போடு வாழ்க்கை அழிகிறதா -

உடம்பை அழிக்கும் மரணத்தால் மனித இருப்பின்

பன்முக உயிர்ப்புகளை அழிக்க முடிவதில்லை.

நீ தொடக்கிவைத்த எத்தனை தமிழ்ப்பணி

இன்று மூக்கும் முழியும் பெற்று

உயிர்த்து நடமாடுகின்றன.

நின் இரங்கும் சிந்தை இன்று

எத்தனை பேருள் இறங்கி

இயங்கத் தொடங்குகிறது.

நின் ஆக்கநோக்கங்கள் -

என்னிடம் திட்டமிடுகிறது, அவனைப் பற்றிக் கொள்கிறது.

இவனுள் வேகம் கொள்கிறது.

நின் உடல் விழுத்திய நிழல் தெறித்த இடமெல்லாம்

ஆயிரம் யதார்த்தங்களின் உயிர்ப்பு,

நின் மறைவு கனவல்ல.

நிஜமாக்கும் இலட்சியத்தின் ஆரம்ப நிகழ்வு.

இந்த என் எழுத்தும் சிந்தனையும்கூட அதுவே.

இரவில் ஒரு குரல்

"எழுக்" என்றது ஓர் குரல்.

எழுந்தேன், திடுக்கிட்டு.

நள்ளிரவு . . . .

"யாரது ?" என்றவனாய் நான் வெளியே வந்தேன்.

மரங்கள் அடராத முற்றத்தில் நின்று,

நட்சத்திரங்கள் திரிந்து மேயாத வான்மூலையை

நான் பார்த்தபோது மீண்டும் அதே குரல்.

"எழு, இன்னுமா தூக்கம் ?"

என்னுள் திகில். நான் மௌனமாய் நின்றேன்.

"எழு, அடிமை விலங்கை அறுத்தெறி"

யாரது ? இருளா பேசுகிறது ? இல்லை.

இருளுக்கு எழுச்சி பிடிக்காதே. அது அடிமைகளின் தோழன். அப்போ?

"இன்னுமா விளங்கவில்லை ? அடிமைத்தனத்தை அகற்று.

அந்நியருக்கு எதிராகப் போராடுமுன் விடுதலையை உன் அகத்தே வென்றெடு "

அது தொடர்ந்து குரல்கொடுத்தது.

நான் தொடர்ந்து மௌனம்,

நான் வந்ததே இந்த செய்தி சொல்லத்தான்,

"சீக்கிரம் தயார்ப்படு, சீக்கிரம், சீக்கிரம் !"

யாரது ?

ஏதோ சமிக்ஞை தெரிந்தது. மீண்டும் நான் பார்த்தேன்.

நான் பார்த்து நின்ற நட்சத்திரங்கள் மேயாத வான்மூலையில்

வெள்ளருவிபோல் ஒரு சிறு நீட்சி மிதந்தது.

அது என்ன ?

ஹேலியின் வால் நட்சத்திரமா ?

அல்லது அரக்கரை அழித்த அருமவாலின் தீச்சுடரா ?

நான் சிறிது மௌனித்து செவிமடுத்தேன்.

இப்போ தெளிவாகக் கேட்டது.

சில்வண்டின் பின்னணியில் அது இன்னும் தெளிவாகக் கேட்டது.

"விடுதலைக்காகப் போராடும் இனம்,

முதலில் விடுதையுடையதாய் இருக்க வேண்டும்"

இயற்கையின் குரலா ?

"இன்னுமா தூக்கம் ? எழுந்து நில் ! உன் விலங்கு, விளக்கேற்று !"

மூலை வானிலிருந்து கீழிறங்கி வருவதுபோல் அந்த

வெண்ணிறக் குரல் என் நெஞ்சுள் மோதிற்று.

ஆனால் அது என்னுள் விடுதலைக் கெதிரான எல்லா அரக்கரையும் அழிக்க கனல் ஏற்றிற்று.

அதனால் அது என்னளவில் கனவல்ல.

* * * * *

ஒருத்தி

தலைவிரி கோலமாய் ஒருத்தி
தமிழீழமெங்கும் தெருத்தெருவாகத் திரிகிறாள்,
விதவையின் வெறுமை,
கண்களில் கண்ணீர்,
நிலம்கூட்டும் கிழிந்த தாவணித் தலைப்பு,
மேனியெங்கும் கிழிபட்டோடும் பச்சை இரத்தம்.
அவள் தமிழீழமெங்கும்
தெருத்தெருவாகத் திரிகிறாள்.

தம் இனிய மைந்தரை இழந்த
ஆயிரமாயிரம் தமிழீழத் தாய்மாரின் அலறல்
அவள் நெஞ்சில்.
தம் இனிய கணவரைப் பறிகொடுத்த
ஆயிரமாயிரம் தமிழீழப் பெண்களின் அவலம்
அவள் முகத்தில்.
அவள் தெருத்தெருவாகத் திரிகிறாள்.

சுற்பழிக்கப்பட்ட கன்னியர்,
ஷெல் அடிபட்டுச் சிதறிய சிசுக்கள்,
முடமாக்கப் பட்ட அப்பாவிகள்,
எரியூட்டப்பட்ட இல்லங்கள்,
ராணுவ யானைகள் வீட்டுள் புகுந்திட
காட்டில் பதுங்கி, பசியால் காயும் கிராமத்தவர்
அகதி முகாம்களில் அழுக்கும் பிணியுமாய் அந்தரிக்கும் ஆயிரமாயிரம்
மக்கள்,
அத்தனைபேரின் வேதனையும் கண்களில் வழிய
அந்த ஒருத்தி திரிகிறாள்.

குமுதினிப் படகில் கொலையுண்ட அத்தனை பிணத்தையும்
தன் மடியில் கிடத்திப் பார்த்தவள்.
குருநகர் மீனவர் கொலைபட்ட காட்சியில்
பல் நறநறத்து நின்றவோர் விறலி.
வயல்களில், தெருக்களில், கடல்களில், வனங்களில் கிடக்கும்
ஆயிரமாயிரம் பிணங்களில்
தட்டுண்டும் இடறியும் தடவியும்
அவள் திரிகிறாள்.

இப்போ அவள் மிக மெலிந்தனள்
பலம் குன்றினள்

ஒற்றுமையற்றுத் தனித்தனள்
அதனால் இன்னும் தெருத்தெருவாகத்
திரிகிறாள்.

ஆனால் -

ஓர் காலம் வரும்

அப்போ அவள் பொறுமை கடந்த எல்லையில் நின்றா

தட்டத் தனிமையில் எழும் அக்கினிச் சிரிப்போடு

தன் இடத்தனம் திருதி எறியவே செய்வாள்.

அந்த எறிகணை சிதறையில்

அவளை இந்நிலைக்காளாக்கிய

அத்தனை அசுர கணங்களும்

அழிபட்டொழியுமே.

* * * * *

ஜூலை 1983

ஜூலை 1983- பெரியது, இனியது,

போற்றுதற்குரியது.

கொழும்பு மாநகரைக் கொளுத்திய இந்நாள்

தமிழர் விடுதலைத் தீயையும் வளர்த்ததாள் அன்றோ.

அதனால்-

அது பெரியது, இனியது அதைப் போற்றுவும்

இந்நாள்-

நம் உடைமைகள் பல வெந்தன.

நம் உயிர்களும் வெந்தன.

ஆயினும் ஆயினும்

வெந்த இந்நாளில்-

நம் உந்தியில் பூத்ததே விடுதலைச் சிருஷ்டியே.

அது பெரியது, அதனால் ஜூலையைப் போற்றுவும்.

இந்நாள்-

கிழ்மையில் மிதந்தநாள்

கிழ்மையில் ஆழ்ந்து அதன் எல்லையைக் கண்டநாள்

கிழ்மைகள் கொடியன, வெறுப்புக்குரியன.

ஆயினும் ஆயினும்

கிழ்மையில் பூத்ததே விடுதலைத்தாமரை.

கிழ்மைப் பசளையில் விளைவதோ விடுதலை ?

அந்தக்கிழ்மையும் பெரியது, இனியது அதைப் போற்றுவும்.

இந்நாள்-

நம் பிழைப்புகள் போயின.

செல்வங்கள் சிதைந்தன.

குளுமையூட்டும் சொசுகம் போயிற்று.

எல்லாம் இழந்த இத்துயர் நாளில்

எழுந்ததே விடுதலைக் கொழுந்துகள் சுயத்திலே,

அந்தத்துயர் பெரியது அதைப் போற்றுதும் போற்றுதும்.

இந்நாள் -

உழைப்பு, உண்ணல், சுகிப்பு என்னும்

போதையில் கிடந்த நாம்

போதையில் கிடந்த நாம்

அறிவு, ஆண்மை, அமைதி செயல்படும்

வீட்டை நினைந்தனம்

வீட்டை நினைந்தனம்

விடுதலை என்பது வீடெனக் கண்டோம்

அது இனியது அதைப் போற்றுதும் போற்றுதும்.

இருப்பின் அதிகரிப்பு

வரையறுக்கப்பட்ட என் வாழ்க்கை வட்டத்துள்

உன்னைத் திருப்திப்படுத்தலே என் லட்சியம்

விலைகள் விஷக்கடுப்பாய் ஏற ஏற

அத்தியாவசியங்கள் எல்லாம் அந்நியமான சூழ்நிலையில்-

உன் திருப்தியில் என் நெருக்கம்.

கேள்வி - நிரம்பல் பொருளாதாரத்தில்

வயிறு நிரம்பவில்லை.

எம் தேவைகள் நிறைவுறவில்லை,

நிரம்பியதெல்லாம் வறுமையே.

ஷோறூம்களில் இருக்கும் பொருட்கள்-

அவைமுன்னே விழியேந்தும் பிச்சைக்காரரென நாம் நிற்க,

காரில் வரும் கனவான்களோடு அவை

கைகோத்துக் கொண்டோடும் விபச்சாரம்.

இந்த வியாபார இரைச்சலில் நாம் எதிர்நீச்சலிடும்போதும்

நம் ஜனநாயக

நம் ஆழ நம்பிக்கைகள் இன்னும் இன்னும்

எதிர்காலம் கண்டு இறுகும்.

நாம் ஜனநாயக வாதிகள்.

நம் ஜனநாயகப் பொருளாதாரம்

எல்லோரும் பங்கெடுக்கும் திறந்தவெளி விளையாட்டரங்கு,

ஏற்றுமதி இறக்குமதி எவரும் பங்கெடுக்கலாம்.
 எதையும் வாங்கலாம், விற்கலாம்,
 இங்கு எல்லாம் உண்டு. எல்லாம் தாராளம்.
 ஆனால் ஒன்று-
 எல்லாம் தரும் பொருளாதாரம்
 எமக்கு பணத்தை மட்டும் தருவதாய் இல்லை.

எங்கள் வாழ்க்கை வட்டத்துள்
 நாம் உழைத்து உழைத்து ஓடாய்ப் போக
 காகமட்டும் நம் பி டிக்குள் அடங்காது
 வீங்கி வீங்கி மேலே போகிறதே.
 பணம் வீங்க வீங்க,
 பொருட்களின் விலைகளும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு
 ஏறி ஏறி அதன் மூக்கின் நுனியில் குந்த
 மூக்கை நாக்கால் தொடமுயலும் வாழ்க்கை !
 நாக்குளைந்து சாக்களை தொட நாம்
 வாழும் இவ்வேளையிலும்
 நம் இருப்பு அதிகரித்து,
 ஒருமையுறுகின்றோம்.

பொருள்விலையையும் பணவீக்கத்தையும்
 குறைக்க முடியாதவர்கள் ஜனநாயகம் என்கிறார்கள்.
 தன்னிறைவு என்கிறார்கள்.
 இந்த ஜனநாயகத்துள்ளும் தன்னிறைவுள்ளும்
 எத்தனை இளம் ஜோடிகள் தற்கொலை,
 எத்தனை விவாகப் பிளவுகள்,
 எத்தனை மனமுறிவுகள், பிரிவுகள், துயரங்கள் -
 அத்தனை கர்மங்களையும் தன் தலையில்
 கட்டிக்கொள்ளும் இந்த ஜனநாயகம்,
 எமது இருவரின் இருப்பின் அதிகரிப்புக்கும்
 ஒருமையின் உக்கிரத்துக்கும் காரணமாய் இருப்பதால் -
 அது தன் கர்மத்தைத் தணித்துக் கொள்கிறதோ ?
 ஆனால் ஒன்று.
 இந்த அமைப்பே, பிரியா எம்முறவின் உரைகல்.
 நாங்களே இந்த அமைப்பை பிளந்தெறியப்போகும் திரிகள்.

வீரத்தைத் தூக்கு

துப்பாக்கி தூக்கியவனைக் கண்டதும்

தொடை நடுங்காதே

நீ பிறந்தது என்றைக்கோ ஓர்நாள்

சாகாத்தான்.

அது நிச்சயம்

அந்த இடைவெளியில் ஆடும் ஆசைகளுக்காய்

இன்னும் வாழ ஆசைப்பட்டு -

துப்பாக்கி ஏந்தியவனைக் கண்டதும் - அவன்

விடுதலை பதரானாலும் சரி ராணுவ காட்டுமிராண்டியானாலும் சரி -

தொடை நடுங்காதே.

துவக்கினால் தான் உனக்குச் சாவு வரும் என்பது

என்ன நிச்சயம் ?

கொலைஞரின் கையில் இருக்கும் துப்பாக்கி

அவனுக்கெதிராய் மாறாதென்பது என்ன

நிச்சயம் ?

துவக்கையும் ஒரு பொருளாய் பார்.

உனக்குப் பழக்கப்பட்ட கத்தி, பொல்லு

போலவே அவையும் குணமற்றிருக்கும்

பொருட்கள், நிர்குணிகள்.

அவற்றிக்குக் குணமேற்புபவன் மனிதன்.

கொலைஞரின் கையில் இருக்கும் துவக்கு

மின்வெட்டுத் தாக்குதலில் உன்கைக்கு மாறாதா ?

கொலைஞரின் துவக்குகள் விடுதலைக்காய்

வேட்டு வைக்காதா ?

குணமேற்புபவன் நீ.

ஆகவே, துப்பாக்கி தூக்கியவனைக் கண்டதும்

தொடை நடுங்காதே.

நீ உன் வீரத்தைத் தூக்கு.

உன் வீரத்தூக்கலில் எதிரிவெடவெடக்கட்டும்.

ஐந்து துப்பாக்கிக் கொலைஞர் ஐம்பதுபேரைக்

கொல்ல, சுழத்தைக் கொடுத்து நிற்கும்

பலிக்கடாவா மனிதர் ?

நீ உன் வீரத்தைத்தூக்கு.

உன்னில் ஒருவன் விழலாம், இருவர்

விழலாம் மூவர் அல்லது நால்வர் பலியாகலாம்.

ஆனால் நீ தூக்கிய வீரத்திரட்சியில்

கொலைஞரின் கை தொடர்ந்து நீளாமல்

அவர்கள் அனைவரும் பந்தாடப்படலாம்.

உன்னைக் கொல்வது துப்பாக்கியல்ல

வாழும் ஆசையில் கிடந்தாடும் கோழமை

ஆகவே,
 வீரத்தைத் தூக்கு
 விடுதலையின் எத்தன்மையைச் சுரண்டவரும்
 எத்தகைய துப்பாக்கிப் பதர்களும்
 வெட வெடக்கட்டும்
 வெட வெடக்கட்டும் ;

* * * * *

அம்புலி மாமா

" உன்னுடைய பெயர் என்ன ?" என்றேன் நான்.
 " என்னுடைய பெயரா ? சந்திரவதனி " என்றாள் அவள்.
 " சந்திரவதனியா ?" நான் இழுத்தேன்.
 " ஏன் கூடாதா ?" - அவள்.
 " இல்லை, அமெரிக்கரும் ரஷ்யரும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு
 கால் மிதிக்கும் இடமா உன்னுடைய மென்முகம் ?
 இன்னுமா இந்தப் பெயர்களும் கற்பனைகளும் ?"

* * * * *

நிலவுள் இருந்து பாக்குரல் இடிக்கும்
 ஓளவைக்கிழவி என்கிற பழைய
 புராணக் கௌவல்கள் வீழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.
 கிழவி வாழ்ந்த இடங்கள், கதிர்கழி ஓடிய குழிகளென
 செய்மதிப் பதிவுகள் கீழ்வந்து கொண்டிருக்கின்றன.
 அம்புலி ஆய்வில் வானக இருட்புலங்கள் ஒளிபெறும் காலம்
 கற்பனைக் குகைகளில் தற்கைதியான மனிதன்
 புதிய கண்டுபிடிப்புகளில் விடுதலை பெறுகிறான்.
 புலிகள் வெளிவந்து குணங்களை உதறி
 சூரிய நமஸ்காரம் செய்கின்றன.
 ஆய்வின் முதிர்வில் அண்மிக்கப்பட்ட பார்வைப் பரப்பில்
 புதிய நெருங்கிய பார்வைப் பரிமாணம்.
 விண்ணகம் மனிதக் கைதடவும் யதார்த்தம்.
 இராமனின் விரல் கோடுகள் ஏந்திய அணில்களென
 பிரபஞ்சக் கோளங்கள் ஒவ்வொன்றிலும்
 மனித அறிவின் எறியங்கள்.

மேலே மேலே போன ஆய்வின் முதிர்ச்சி
 கீழே கீழே அவனை நோக்கி வந்தது.
 மேலே எறியப்பட்ட ஏவுகணைகள், திடீரென
 புவியீர்ப்புள் சிக்குண்டு,
 எய்த பூமிக்கே திரும்பி விரைந்தனபோல்

புறம்போன ஆய்வுகள்,
எய்தவனிடமே திரும்பிவந்து அகம் கிழித்து
புதுக் கேள்விகள் கேட்கவைக்கும், வாலி பிடுங்கிய
ராமபாணங்கள்.

"நீ யார் ?"

"மரணத்துக்குப்பின் என்ன ?"

வாலி கேட்கிறான்.

"நான் மனிதன்"

"மரணத்துக்குப்பின் ஒன்றுமில்லை"

ராமனை மறைத்து ராவணன் பதில் சொல்கிறான்.

வாலி சிரிக்கிறான்.

"மரணத்துக்குப்பின் ஒன்றுமில்லை.

வெறும் சூனியம்.

அப்படியானால் -

அந்தர வெளியில்,

எல்லாத் தொடர்புச் சாதனங்களும் கெட்டுப்போய்

இலக்கற்று மிதந்து கொண்டிருக்கும்

நான் விட்டெறிந்த திரிசங்கு சொர்க்கம்

போலவா மனிதனும் ?"

ஓர் விஸ்வாமித்திரக் குரல்.

"என்ன தெரிந்ததென்ன -

என்ன கண்டுபிடித்தென்ன -

தன்னைப்பற்றி தனக்கே தெரியாத

தனக்கேதான் அந்நியமாக மிதக்கும்

ஜந்துவா மனிதன் ?

இதுதான் உண்மையா ?"

உபநிஷதகால நசிகேதன் கேட்கும் புதுக்கேள்விகள்.

"மனிதன் சூன்யம்.

இந்த சூன்யங்களா அன்பில் இணைகின்றன ?

காதலில் கரைகின்றன ?

பாசத்தால் பிணைகின்றன ?

சூன்யங்களில் இவ்வளவு ஈர்ப்பும் சுவையுமா ?

எனக்குள் இருந்து இனிப்பது என்ன ?

எனக்குள் இருந்து பெருகும் உணர்வுகளின் எல்லை எங்கே ?"

நசிகேதன் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டு இருக்கிறான்.

அவனுக்கு அவை நேர்த்தியாகவே தெரிந்தன.

எங்கோ ஒரு குழந்தை வீரிட்டழுதால் இவன் நெஞ்சில் ஓர்

இரக்கத்தின் அதிர்வோட்டம்.

களங்கமற்ற பலர் முகங்களில் விளக்கேற்றும்

அன்புத் தூண்டுதலில்

இவன் தன்னிழல் அழிதல்.
 ரோட்டில் செல்லும் பிச்சைக்காரனைக்
 கூர்ந்து கவனித்து விட்டால்
 இவன் அவனாகிவிடும் கரைவு.
 இனந்தெரியாத முகங்களில் ஆடும் தோழமை.
 அநியாயம் செய்தவனை அல்லது
 வீண்வம்புக்கிழுத்தவனை அடித்து வெருட்டி
 அடக்கிவிட்டு வீடு சேர்ந்தால்
 அந்த அநியாயக்காரனின் முகத்தோற்றத்தில்
 அங்க அசைவில் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒட்டிக்கொண்டு
 கிடந்த ஏதோ ஒன்றில்
 இவன் தன்னை இனங்கண்டு
 அவனுக்காய் உள்நெகிழ்ந்து, நெகிழ்ந்து ஓடவிட்ட
 துயர்ப்படுகை.
 கொக்கொன்றை ஒருவன் வேட்டையாடி
 அதைத் தலைசீழாய்த் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு போனபோது,
 ஊர்ந்து கொண்டிருந்த ஏறம்பு வரிசை
 இவன் கால்களால் சிதையுண்டபோது -
 பஸ்ஸால் மோதுண்டு குடல் கக்கிய நாய்
 சாகுமுன் போட்ட தீனக்குரலின்போது -
 அப்போதெல்லாம் இவனிடம் புகுந்துகொள்ளும்
 அவற்றின் உள்நாள சமிக்ஞைகள் -

மனிதன் மனிதனிடம் மட்டுமல்ல, எல்லா உயிர்களிடத்தும்
 அன்பு கொள்ள, நேயம் பூணத் தூண்டும் சக்தி என்ன ?
 அதன் அடிப்படை எது ?
 ஏன் இந்த உள்தூண்டல் ?
 எல்லாம் ஒரே உணர்வு வார்ப்புகள்.
 ஒரே பிரக்ஞைக் கடல்.
 அது பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளாய் மிதக்கும் உயிர்க் குமிழ்கள்.
 இந்நிலையில் இங்கே,
 இறப்பும் பிறப்பும் எங்கே வருகின்றன ?
 யார் பிறக்கிறான் ? யார் இறக்கிறான் ?
 பிறக்க முன்னும் இருக்கிறோம்.
 இறந்த பின்னும் வாழ்கிறோம்.
 ஒரே இருப்பு.
 பிரக்ஞையில் சவாரிவிடும் மனிதன்.
 ஐன்ஸ்டீன் சிரிக்கிறார். அவர் போடும் புதுக்கேள்விகள்.

"மரணத்தின் பின் என்ன ?"
 என்ற கேள்வியின் யதார்த்தப் பாறையில்
 குந்தியிருந்த விஞ்ஞானக் குழு, தவிர்க்கமுடியாத வகையில்

அகவெளிப் படுகை நோக்கி சிறகடிக்கிறது.
 உள்ளுணர்வுக் கோட்டில் அதன் செங்குத்தான விரைவு.
 அது அகவெளி நோக்கி விரைய விரைய
 அதன் தோற்றம் மாறுகிறது.
 அமைதிப் புறா.
 இசைக்குயில்.
 ஆனந்த மயில்.
 அது உள்ளுணர்வுத் தளங்களில் மாறி மாறி அமர்கிறது.
 பறவையின் உள்ளொளிச் சொண்டில்
 விஞ்ஞானி குந்தியிருக்கிறான்.
 நான் யார் ?
 நான் யார் ?
 பரிமாணச் சுவர்களில் மோதி மோதி விழும் கேள்வி.

யுகமாற்றம் என்பது அகமாற்றமா ?
 புறச்சூழல் பாறையில் குந்தியிருந்த
 விஞ்ஞானக் கழுகின் இடம்
 வெற்றிடமாக இருக்கிறது.
 முன்னர் கற்பனை மனிதன் கழற்றி வீசிய
 கைவிலங்குகள் விஞ்ஞானத் தடங்களில்
 கிடந்து அவன் சென்ற திக்கைக் காட்டின.
 இன்று விஞ்ஞான மனிதன்
 கழற்றி எறியும் புறச்சூழல் விலங்குகள்
 கழுகிருந்த பாறையில் மோதி
 மோதி அதைத் தகர்க்கின்றன.
 "மரணவெள்ளி" வெடித்துச் சிதறுகிறது.
 பிரபஞ்சத்தைப் போர்த்திருந்த மரணமும் சூன்யமும்
 கரைந்து இன்மைப் பொருளாகின்றன.

புறச்சூழல் என்னும் யதார்த்தத்தில் பிணிக்கப்பட்டிருந்த
 மனிதன் விடுதலை பெறுகிறான்.
 விண்வெளிக்கனுப்பத் தயாரிக்கப்படும்
 விண்வெளி வீரர்கள்போல்
 அகவெளிப் பாய்ச்சலுக்குத் தயாராகும் புதிய அணிகளாய்,
 விண்வெளிச் சமிக்ஞைகள் பதியும்
 சூட்சும உலகின் செய்திகள் வாங்கும்
 புதுயுக தியான வீரர்கள்.
 தியானக் கூடங்களிலிருந்து அடிக்கடி
 ஏவுகணைகளின் வெளிக்கிளம்பல்.
 தியான வீரர்களின் மூல இருப்பை மேலிழுத்துக் கொண்டு
 மேலே மேலே பாயும் ஏவுகணைகள்.
 கீழ்நோக்கி எண்ணால் (Counting Down)

ஐந்து
நான்கு
மூன்று
இரண்டு
ஒன்று
-பாழ்.

மேலே மேலே அந்தரவெளியில் மிதக்கும்

ஆயிரம் இதழ் தாமரை தங்கு நிலையம்.

அதை நோக்கிய யாத்திரை.

புவியீர்ப்புக்கப்பால் அது.

சர்வகோளங்களினதும் தொடர்பு சாதனங்களாய்

அகநிலையங்களைத் தடவிச் செல்லும் தியானிகள்.

சுழலின் மையம் அவர்கள்.

அவர்களிடமிருந்து பரவிய ஒளிவட்டச் சமிக்கைகள்
எங்கும் பரவின.

கீழ் இறங்கின.

இந்நிலத்தின் மண், காற்று, நீர், ஒளி யாவும்

பேரியல்புற்று பேசலுற்றன.

* * * * *

"உன் பெயர் என்ன?"

"உள்ளொளி வதனி"

"உன் பெயர்?"

"சித்தக் கமலி"

"உன் பெயர்?"

"ஒளிவளர் கோன்"

"உன் பெயர்?"

"அகக் கொழுந்து"

"தொழில்?"

"யார்க்கும் தியானத் தீ கொடுக்கிறேன்"

"அவள்...?"

"குட்சுமா அவள் பெயர்"

குட்சுமா உலகின் செய்திகள் வாங்கும் நிருபர்"

"அவர்?"

"அகப்புற வாழ்க்கை இணைப்பதிகாரி. பெயர் சங்கமன்"

வீடுகளும் கூடுகளும்

நானும் எனது குடும்பமும் என்கிற ஒரு கூடு

அவனும் அவனது குடும்பமும் என்கிற இன்னொரு கூடு.

அவர்களும் அவர்களது குடும்பமும் என்று

இப்படியே சமூகக்கிளைகளில் தொங்கும்
கூட்டு வரிசைகள்,
அந்தரக் கூடுகள்போல் தொங்கும் எமது
அந்தர வாழ்க்கை.
என் பிள்ளைகள் என் மனைவியைப் பேணல்,
அவர்களுக்கு இரைதேடல் என்கின்ற
இயக்கத்துள் என் கூடு.
அவனும் அவன் மனைவியை, பிள்ளைகளைப்
பேணல் இரைதேடல் என்கின்ற கூட்டுக்குள்.
அவர்களும் மற்றவர்களும் அப்படியே.
அப்படியே.

சிலவேளை அடுத்தவர் கூடுகளுக்கு
ஆபத்து, அந்தரம் நேர்வதுண்டு.
அவ்வேளைகளில்—
நானும் அவனும் சந்தியில் நின்று,
அரைமணித்தியாலமாக
அந்த அநியாயம் பற்றி
ஆயிரம் முகபாவங்களை வரவழைத்து,
குணசித்திரங்களைக் கூப்பிட்டு,
பேசித் தீர்த்ததோடு—இறங்கிற்று பாரம்,
அப்பாடா . . . நிம்மதி.

மீண்டும் கூட்டுக்குள் தலைபுகுத்தியாயிற்று
சிலவேளை எனக்கும் அவனுக்கும்
நேரடியாகவே ஆபத்தும் அநியாயமும்
நேரும்போது,
செய்வதறியாது நாம் வாய் பிளந்துநிற்க
இன்னொரு நானும் அவனும்
எமது சமூகக் கிளையிலிருந்து சந்தியில்
தோன்றி,
நாம் முன்பு செய்த முகச்சித்திரங்களையே
திருப்பிப் போட்டதோடு, அப்பாடா, விட்டது,
தொல்லை,
இப்படியே மற்றவர்களும் அவர்களைத்
தொடர்ந்து அடுத்தவர்களும்—
மனிதனின்இரக்க இயல்புக்கங்களை
சந்தியில் உரத்து மேடையேற்றலும்
பின்னர் கூட்டுள் தலையிழுத்து
திரைமறைதலுமாய் தொங்கும் எமது
அந்தர வாழ்க்கை.

ஒருநாளாவது பொது எதிரியை,
 பொது ஆபத்தைக் கண்டு
 கூடித்திரண்டெழும் குருவிகள் போல்
 நானோ அவனோ மற்றவர்களோ அடுத்தவர்களோ-
 இருந்ததில்லை.
 குருவிளுக்கு கூடுகள் ஒன்று கூடலின்
 சின்னம்.
 அவற்றின் கூடுகள் அந்தரத்தில்
 தொங்குவன அல்ல.
 அவைகள் விடுதலையின் ஊஞ்சலாட்டம்.
 நமது வீடுகளோ சுயநல அடைப்புள் இருந்து
 'திரு திரு' வென முழித்து,
 அந்தரத்தில் தொங்கும் ஆந்தை 'முழிசல்' கள்.
 நாம் வீடிருந்தும் குடும்பக் கூட்டுள் சிறைப்பட்டோம்.
 அவை கூடுகளில் வாழ்ந்தும் வீடு பெற்றன.

* * * * *

வெள்ளமும் பள்ளமும்.

வரண்டு காய்ந்து வெடிப்புற்று
 நீருக்காய் ஏங்கிக் கிடக்கிறது பள்ளம்.
 திடீரென வெள்ளம் புகுகிறது, நீரின் வேஷத்தில்.
 காழகனை காதலென ஏமாறும் பெண்போல்
 வெள்ளத்தின் நீர்மையில்
 ஏமாறும் பள்ளம்
 காதல் வேகத்தில், ஆசை வேட்கையில்
 பள்ளம் தன்னை இழந்து இழந்து
 வெள்ளத்தை உள்வாங்குகிறது.
 வெள்ளம் அள்ளித் தந்த குளுமையில்
 பள்ளம் முற்றாகத் தன்னை இழக்கிறது.
 தன்நலம்,
 தன்சுகம்,
 தன் அன்றையத் தேவை என்ற பிரவகிப்பில்
 நீர் எது, வெள்ளம் எது ? என்று இனம் பிரிக்க முடியவில்லை
 பள்ளத்தால்.
 இப்போ பள்ளம் அங்கே இல்லை.
 பள்ளமும் வெள்ளமாயிற்று.
 பள்ளத்தை ஆலிங்கனித்த வெள்ளம்
 அதன் வெற்றி மதர்ப்பில்
 மேட்டு நிலங்களையும் தீண்டத் தொடங்கிற்று.
 பள்ளம் மேடு என்ற வித்தியாசம் அற்று

அதன் பாய்ச்சல், வேட்டை, ஆக்கிமிப்பு.
ஓலைக் குடிசைகளோடு ஓட்டு வீடுகளும்
சேர்ந்து வீழ்ந்தன.

ஆக்கிரமிப்பாளன் அணிந்துவிட்டுத்
தூக்கியெறிந்த குல்லாய்கள் போல்
ஓட்டுக் கூரைகளும் ஓலைக் கூரைகளும்
வெள்ளத்தில் மிதந்தன.

மரங்கள் சரிந்தன, தந்திக் கம்பங்கள் பாறின.
குருவிகள் குந்த இடமின்றி அங்கும் இங்கும்
மேலும் கீழும் அந்தரித்துப் பறந்தன.
வெள்ள அதிகாரத்தின் ஒன்று குவிப்பில்
விளைந்த அனர்த்தங்கள்.

பள்ளத்தின் முன்யோசனையற்ற வெற்றுணர்வுக் காதலும்
காதல் என்ற போர்வையில் வெள்ளம் ஆடும் வெறியும்
விளைவித்த அனர்த்தங்கள்
எங்கும் வெள்ளக்காடு.
மூச்சுமுட்டி எல்லாம் அமுங்கும் நிலை.
வெள்ளத்தை அகற்ற வழி ?
அதிக காலம் இல்லை-
திடீரென நாற்புறமும் இருந்தும்
மண்வெட்டிகளும் அலவாங்குகளும் எழுகின்றன.
வெள்ளத்தை தேக்கும் அடைப்புகள் உடைக்கப்படும் ஓசை,
தகர்க்கப்படும் அதிர்வு.
வெள்ளம் சோ எனும் பீதியுடன்
நாற்புறமும் வடிந்தோடும் அவறல்.
அவ்வேளை-
எழுந்துவரும் ஞாயிற்றின் கதிர்வீச்சு வேறு.

புரட்சி மூலம்

கொம்றேட்,

கடவுளோடு கதைக்கலாம் வாரும்

புரட்சிக்கு அடுக்குப் பண்ணும் ஓயாத வேலை உனக்கு.

அதனால் கடவுளைப்பற்றி அக்கறைப்பட உனக்கு நேரமில்லை

அதனால் கடவுள் உனக்கு

ஊமையாய் இருக்கிறார் இல்லையா ?

சந்தை இரைச்சலில் சங்கீதம் கேட்பதில்லை

ஆனால் இனிமேல் கடவுளோடு கொஞ்சம்

கதைக்கலாம் வாரும்

இரவுச் சாப்பாடுமுடிந்து சற்றுச் சாய்ந்திருக்கப்போகிறீரா? நல்லது. !
அப்போ இப்படிக் கொஞ்சம் கணக்கெடுத்துப் பாரும்
இன்றைக்கு நான் எவ்வளவு தூரம்
வீண்பெருமையில்லாமல்,
அடுத்தவனை அனாவசியமாகத் தூற்றாமல்,
கட்சியின் பெயரில் என் சொந்த வயிற்றெறிச்சலை
பிறரில் வஞ்சம் தீர்க்காமல்,
பொய்யின்றி, களவின்றி, போலி நடிப்பின்றி,
பதவி அந்தஸ்துகளால் உலைக்கப் படாமல்,
உண்மை விடுதலைக்கு, பொதுமைக்கு விட்டுக்கொடுப்பவனாய்
நடந்திருக்கிறேன் என்று
உனது மனச்சாட்சியைக் கேளும்.

மனச்சாட்சியின் நிமிர்வுதான் கடவுளின்
ஆரம்பச் செருமல்
உனது கேள்வியால் உனது மனம் சுருங்குகிறதா ?
சுருங்கினால் அது கடவுளைச் சந்திக்க விரும்பாத
உனது தனிநலக் குணத்தின் சுருக்கம்
தொடர்ந்து நாளும் இப்படிக் கேளும்
மனதின் சுருக்கம் குறையக் குறைய
கடவுளின் குரல் நெருங்கிக் கொண்டே இருக்கும்
ஒருநாள் உனது மனம் எந்தச் சுருக்கமுமற்று
விரியும் போது கடவுள் உன்னோடு
நேரடியாய் உரையாடுவார்.
ஏன், கடைசியில் உன்குரலே கடவுளின் குரலாய் இருக்கும்.
உன்வாயிலிருந்து உதிரும் ஒவ்வொரு சொல்லிலும்
கடவுள் இறங்கி துப்பாக்கி ஏந்தி நடந்து கொண்டிருப்பார்.
அப்போ நீ எங்கு சென்றாலும், எங்கு வாழ்ந்தாலும்
எல்லாவித தர்மப் புரட்சியினதும் மூலமாய்
வாழும் கெரில்லாப் பாசறையாய் இருப்பாய்.

சொற்களும் கம்மா இருத்தலும்.

சொற்கள் வானிலிருந்து மழைபோல் சொரிந்து
கொண்டிருக்கின்றனவா ?
ஓசைகளின் பலவர்ண நெளிவுகளின் ஊடே
சொற்களின் சொரிவு.
சொற்களே ஓசை, ஓசையே சொற்கள்.
ஓசை சொற்களின் உருவம், கருத்து அதன் உள்ளடக்கம்
ஓசை ஜாலங்களே, வர்ணங்களே
அதன் உள்ளடக்கமும் உருவமும்.

இசையின் கருத்தற்ற ஓசை ஜாலங்களில்
மகத்தான கருத்தறிந்து மெய்யழியும் உலகம்
கடவுள் என்ற 'கருத்த' ற்ற ஓசையில் திடீரென
கருத்தொளிர மெய்யுணரும் மனங்கள்.

ஓசையே சொற்கள், சொற்களே ஓசை
கிளியின் சொற்கள், குருவியின் மிழற்றல்,
விலங்குகளின் அலறல், காற்றால் உதைபடும்
தென்னைகளின் கூப்பாடு, மரங்களின் ஓலம்
இயற்கையின் மின்னிடி அதிர்வுகள்,
மனிதமொழிகள் எல்லாமே சொற்கள் தான்,
ஓசைகள்தான்.

விடுபட்ட ஓர்நிலையில் இந்த ஓசைகள், இந்தச்
சொற்கள் எல்லாமே ஒன்றோடொன்று மோதி
இணைந்து, ஒன்றாகி பெரும் "ம்" ..... "ஓம்"
என்ற ஓசையே, நாதவெள்ளமே மிஞ்சுகின்ற உண்மை
- அந்த ஒன்றே பலவாகி, பின்னர் அதுவே ஒன்றாகி
தொனிப்புற - சொற்கள்.

இந்தப் பிரபஞ்சமே "ஓம்" என்ற இந்த ஓசையின்
திணிவில் புடைத்தெழுந்து அல்லது

இந்த ஓசையை உள்ளிழுத்து

புடைத்து உருண்டுகொண்டிருக்கும் கும்பக சொருபமா ?
யோகமா ?

உண்மைக் கலைஞன், ஜெபமாலையின் ஒவ்வொரு மணியாக
வருடிக்கொண்டிருக்கும் யோகிபோல் ஒவ்வொரு சொல்லாகக் கையில்
எடுத்து வருடிப்பார்த்து தனது தேவைக்குகந்தவற்றை எடுத்தும்
அல்லாதவற்றைத் தள்ளியும் தனது கலாமாலையைக்
கோர்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

தள்ளப்பட்ட சொற்கள் பின்னோர் சமயத்தில்

கொள்ளப்படுகின்றன.

கொள்ளப்பட்டவை வேறோர் நிலையில் தள்ளப்படுகின்றன,

தேவைகளைப் பொறுத்து.

இரத்தினக்கல் வியாபாரிபோல் கலைஞன் சொற்களைப்

புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்து அவற்றின் சுடர்களை அறிகிறான்.

ஓசையின் உள்ளொளி காண்கிறான்.

அவன் தரிசனக் கலைஞன், வாழ்க்கையின் வழிக்காட்டி.

மனிதன் என்பவன் சொற்களின் கூட்டு

அதாவது ஒவ்வொரு மனிதனும்

ஒவ்வொரு எண்ணத் தொகுப்பு.

அவனவன் வட்டத்து எண்ணங்கள்.

எண்ணங்களைப் பொறுத்து வட்டங்களின் விரிவு, விடுதலை.

அதே எண்ணங்களைப் பொறுத்தே

அவரவர் வட்டங்களைச் சுற்றிச் சுழலும்

ஒளிவட்டங்களின் தன்மைகளும் நிறங்களும் வாடைகளும் !

எரியுந் தீக்குச்சித் தலைகள்போல் ஓசைக்கடலில் மிதக்கும்

மனிதரெனும் வார்த்தைக் கூட்டங்கள்.

தம்நிலையில் நிர்குண ஓசைகளாய் மிதக்கும் வார்த்தைகள்,

ஒவ்வொரு மனித இருப்புக்குள்ளும் சிந்தனைகளாக

உட்புக பலவர்ண ஒளியேறி

நிறமாலைகளாக அவனைச்சுற்றியே கவிகின்றன.

உணவு தேடல், உட்கொள்ளல், இனவிருத்தி - எனும்

தீங்கற்ற எளிமைக்குள் வாழும்

அணைந்தனைந்து வீழும் அற்ப பொறிகள்.

அநேகமாக சிந்தனை மினுங்காது, சொற்களின் குழுவற்று,

இரண்டொரு சொற்களின் சலிப்புறும் மீட்டலோடு

நடைபெறும் சும்மா வாழ்க்கை இது.

இதுவும் சொற்களின்றி சும்மா இருக்கும்

ஒரு வாழ்க்கைதான்.

சதா தீய நினைவுகளையே வெளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கும்

கரும்பொறிகள் இன்னொரு வகை.

சிலர் நாக்கில் ஏறிய கரும்புள்ளிகள்போல் இவர்கள்

ஒளிவட்டங்களைச் சுற்றி எண்ணிறந்த கரும்புள்ளிகள்.

நித்திய போர்க்குணமும் அகோரமும் தெறிக்கும்

இன்னேர் வகை.

செவ்வொளி வட்டங்களிடையே தகதகக்கும் எண்ணற்ற

கடுஞ்செம்புள்ளிகள்.

அன்பும் சாந்தமும் ஆண்மையும் நன்னீர் ஊற்றாய் கசிவுற

அருகிருக்க இருக்க இன்பூட்டும், கிளர்வேற்றும், குளுமையூட்டும்

சந்தன ஒளிவட்டங்கள் இன்னொரு வகை.

அதுவே மனித இனத்தின் முதன்மைபெறும் அணி.

சொற்களால் வேயப்பட்ட மனிதன்.

ஒவ்வொரு சொற்களும் அவனைச் சுற்றி மொய்த்து

மினுக்கங்காட்டிய வண்ணம்

படங்களைச் சுற்றி மின்குமிழ்களை

மாலை வடிவில் மொய்க்கவிட்டதுபோல்

மனிதனைச் சுற்றி மினுக்கங்காட்டும் சொற்களின் வண்ணம்.

சொற்களின் சோதியுள்

மனிதனின் ஆதிஅந்தங்கள் அடக்கம்.

சும்மா இரு.

சும்மா இருத்தல் விடுதலை பயப்பது.

சும்மா இருத்தல் என்பது விடுதலையில் இருத்தலாகும்.

சும்மா இரு என்றால் சொற்களைவிட்டு பிரிந்திருப்பதா ?

சும்மா இருத்தல் -

சொற்களை விட்டு பிரிந்திருத்தல் அல்ல.

சொற்களில் புகுந்திருத்தல்.

சொற்களுள் புகுதல் என்பது

ஒவ்வொரு சொல்லின் மூலத்துள் புகுதல்.

மூலம் எது ?

ஓம் ஓம் என்னும் நிர்குண நாதக்கடல்.

சும்மா இருத்தலை அறிய நான் அவாவியபோது என்காதுள்

ஒருவர் சில வார்த்தைகளை உபநிஷித்தார்.

நான் அவற்றைப் பற்றி ஏறி அவற்றுள் புகுந்தேன்.

ஏவுகணை எடுத்துச் சென்ற மனிதன் அந்தரவெளித்

தங்குநிலையத்தில் இறங்கியது போல் நான் அந்த ஓம்

என்னும் மந்திரவெளியில்.

அது நிர்குண நாதவெளி

ஒன்று வெளித்தது.

சொற்கள் எல்லாமே மந்திரங்கள்.

நல்லவை கெட்டவை என்று அவற்றில் இல்லை.

நம்மை நாதபூமிக்கு எடுத்துச் செல்லும்

மந்திரங்கள் அவை.

எவனும் எதையும் சொல்லாம்.

சதா பூமியில் சொரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சொற்கள்.

அவை கேட்பவனைப் பொறுத்தே கிளர்வேற்றும் மந்திரங்கள்.

அவை ஏந்தும் பாத்திரங்களைப் பொறுத்தே

இயக்கமுறும் இயந்திரங்கள்.

சொற்களால் சொல்லமுடியாதது என்ற ஒன்றில்லை.

சொல்லமுடியாது என்பவன்

சொற்களின் சுருதியை அறியாதவனே.

# # # # #

15, 16 வயதிருக்கும் ரமணருக்கு.

இரு மாணிக்கச் சுடர்களாய் ஒளிவிடும் கண்கள்.

துடியியடித்தனமாய் திரியும் காலம் அது.

அப்போது ரமணர் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு மனிதரை

வழியில் சந்திக்கிறார்.

"நீங்கள் எங்கேயிருந்து வருகிறீர்கள் ? " ரமணர் கேட்கிறார்.
"அண்ணாமலையிலிருந்து" மற்றவரின் பதில்.

அண்ணாமலை !

ரமணரின் இதயநாளமெங்கும் ஓர் அதிர்வு.

"அண்ணாமலை" என்ற அந்தச் சொல் அடிவானத்திலிருந்து
திடீரென ஆரம்பித்து வான்முழுவதும் கிளைவிழுத்திச் செல்லும்
மின்தெறிப்புப்போல் அவர் உடலெங்கும் மின்னேற்றிச் செல்கிறது.
"அண்ணாமலை ! "-ரமணரின் மனம் அசைபோடுகிறது.

இத்தனைக்கும் ரமணருக்கு

அண்ணாமலை பற்றி எதுவுமே தெரியாது.

அவர் அதைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டதே இல்லை,

அண்ணாமலை என்றால் என்ன ? அது எங்கே இருக்கிறது ?

இதுகாலவரை கேள்விப்படாத அந்தச் சொல்

அவரை ஏன் அப்படி உலுக்கிற்று ?

அண்ணாமலை பற்றி அறியவேண்டும் என்ற ஆவல்

அவரை உத்வேகம் கொள்ளச் செய்கிறது.

அந்தச் சொற்களை உச்சரிக்க உச்சரிக்க மத்தாப்புச் சிதறல்கள்போல்

ஆயிரம் அர்த்தங்கள், ரகசியங்கள், விளக்கங்கள் ரமணருக்கு

படைபடையாய் கிளறப்

பட்டனபோல் விரிந்தது. அவற்றின் மூலத்தை அறியவேண்டுமென்ற

வேட்கை

அவரை முன்தள்ளிற்று.

அவ்வளவுதான்,

உடனேயே ரமணர் அண்ணாமலையைத் தேடத் தொடங்கிவிட்டார்.

# # # # #

ஓ காற்று வருகிறது.

ஓ காற்று வருகிறது.

பனைமரங்கள் ஒவென அலற,

தென்னைகள் தலையில் கைவைத்துக் கூப்பாடுபோட,

காவவோலைகள் கலகலத்து வீழ,

என் ஒலைவீட்டுக் கூரையை அள்ளிக்கொண்டு

போவதுதான் சோளகமா ?

போகிற போக்கில் ஒருக்கால் பெரும்பருந்துபோல்

சளார் என என் முற்றத்தில் கீழிறங்கி

குவிந்துகிடந்த வேப்பஞ் சருகுகளை

ஓர் சுழற்று சுழற்றி கோலி எடுத்து

உள்ளங்கையில் வைத்துப்பார்த்துவிட்டு

மீண்டும் "பூ" என ஊதி சிதறிவிட்டு

எக்காளமிட்டுக் கொண்டோடும்

அந்த சோளகம் . . . . .

ஓ காற்று வருகிறது.

கடலிலிருந்து பெயர்ந்து காற்று வருகிறது.

பாட்டம் பாட்டமாய் பெயர்ந்து வருகிறது.

ஒவ்வொரு பெயர்ச்சியிலும் அதன் அருபத்துக்கு

இயற்கைப் பொருட்கள்மூலம் ரூபமேற்றி

அது வருகிறது.

அதன் தூரவருகையை மோப்பம் பிடிப்பனபோல்

செவியுதறும் இலைதழைகள், ஜடப்பொருட்கள்-

முற்றத்தில் என் சிறுசுகள்

விளையாடிவிட்டுக் கிடந்த வெற்றுத் தகரம்

கடகடத்து உருள்கிறது.

தொங்கும் காவோலைகளின் சளார் சளார் உராய்வு

முற்றத்து மண் அள்ளப்பட்டு எங்கும் விசிறப்படுவதால்

ஒரேநேரத்தில் தட்டி, பெட்டி, குடிசெங்கும் விழும்

எண்ணற்ற ஒலித்துணுக்கைகளின் சரமாரி.

வெற்றுப் போத்தலை உருட்டி உள்நுழைய

பூம் பூம் என குழல்மீட்டும் ஓசை.

எல்லா ஜடப்பொருட்களுக்கும் ஒலியேற்றி, மொழியேற்றி

பேச்சிறந்த ஒவ்வொரு பொருட்களின்

பொதுப் பாஷையாய் வரும் காற்று . . . .

பின்னர் எல்லா ஒலிகளையும் மொழிகளையும்

குழைத்துத் திரட்டி.

"ஓம்" எனும் ஒற்றை ஒலியில் புகுத்தி

எங்கோ விரைந்து புதையுண்ணும்.

மீண்டும் புதைவு நீங்கி தனித்தனி

மொழி மிழற்றி வரும்-

போக்கும் வரவும்-

"ஓம் " மின் வாகனமாய் வரும் காற்றே

கடவுள்போல் உருத்தெரியாவிட்டாலும்

அனைத்துக்கும் உயிர்ப்பேற்றி, உணர்வேற்றி

சிரித்தும், சினந்தும், ஆக்கியும், அழித்தும்-

ஓ காற்று வருகிறது . . ம் . . ம் . . ம் . . ஓம்..

* * * * *

அதிகாரம் புரியாத சமன்பாடு

ஜீப் வண்டிகள் உறும,

சப்பாத்துக்கள் ஒலிக்க

மக்கள் மத்தியில்

ஏந்திய ஆயுதங்களுடன்

காக்கி உடை ராட்சதர்கள் போல்
அவர்கள்.

அவர்கள் ஏந்தும் ஆயுதமுனைகளின் மோப்பங்களுக்கு
முகம் கொடுக்காது,
மௌனமாய் மக்களோடு மக்களாய் இவர்கள்
நீட்டிய ஆயுதங்களில் பீதியின் நிழல்
மௌன ஊடாட்டத்தில் விடுதலை விரிக்கக்
கூத்திருக்கும் உள்வாங்கல்
வீரியத்தின் ஒளிச்சிதறல்.
அந்த ஒளிச்சிதறலில் கண்ணிமைப்புருவங்கள் போல்
பேச்சற்று உள்நடுங்கும் ஆயுதப் பரிவாரங்கள்.

அவர்களின் காக்கி முகாம்கள் கூடக்கூட
இவர்களின் விடுதலைக்குகைகள் பெருகிக்கொண்டே இருக்கின்றன.
அவர்களின் ஆயுதம் சுக்கிய சன்னங்களில்
இருவர் கொலையுண்ண
நால்வர் புதிதாக ஜனித்தெழும்
இவர்களின்விடுதலை இனவிருத்தி பற்றி அறியாத அதிகாரம்.

சர்வாதிகாரம் என்பது விடுதலையை
ஒடுக்குவதாகக் கூறிக்கொண்டு,
தன்னை அறியாமலேயே அதைப் பிறப்பிக்க
யோனி வாயிலில் காத்திருக்கும் மருத்துவிச்சி.
சர்வாதிகாரம் சமன் விடுதலை.
எத்தனை தரம் சரித்திரம் இதைக் கற்பித்துக் கொடுத்தாலும்
அதிகார அமர்வுகளுக்கு புரியமுடியாது போய்விட்ட,
மர்மச் சமன்பாடு.

* * * * *

முன்னிரவின் மோகனம்

முன்னிரவு
மேற்கில் வீழும் பிறை
வீழும் பிறையோடு சிலந்திவலை போல்
இழுபட்டுக் கொண்டோடும் ஒளித்திரள்
ஒடுங்கும் ஒளித்திரளின் ஓரக் கசிவில்
மஞ்சள் அப்பி முகத்தைக் துடைத்துக் கொண்ட
கருமோகினிபோல் மயலூட்டும் புறஉலகு.

இயற்கையின் மோகனம்
 ஏதோ அதன்பின் இழுபடும் அரவம்
 யார் மோகினியைத் தொடர்வது ?
 யார் வருகிறார் ?
 எந்த அரக்கன் ?
 எங்கும் ஓர் இனந்தெரியாத துயரின்
 எதிர்பார்ப்பு
 எல்லாத் திசையும் அதன் வாடையின்
 அடைவு.

இடைக்கிடை உயிர்த்தெழும் காற்றில்
 தலையாட்டும் இருள்பூசிய மரக்கிளைகள்
 திடீரென வடக்கிலிருந்து மேழுந்து
 வந்துகொண்டிருக்கும் கடலைக் குருவிகளின்
 விட்டுவிட்டுக் கேட்கும் அலறல்
 நாயொன்றின் தூரத்து ஊளை
 எல்லாம் அதே துயரை உள்ளொலிக்கும் பின்னணி
 இயற்கை எடுத்த மோகனம்
 யாரைக் கொல்லும் ஆயத்தம் ?
 தொட்டதெல்லாம் நெருப்பாக்க நினைக்கும்
 பஸ்மாசுரர்கள் இன்னும் இருக்கிறார்களா
 அழிய ?

அப்படியானால் ?
 மேற்கில் வீழும் பிறை ?
 இன்று கூத்தன் தலைதவறி வீழினும்
 நாளை
 மோகினியாய் பொங்கியெழும்
 கூர்ப்புடைய எரிகோள்.

குழந்தைகளே, உங்கள் இழந்த ராச்சியத்தை மீட்டுங்கள்

என் அருமைக் குழந்தைகளே வாருங்கள்.
 நேசிப்புக்கெனவே பிறந்த
 என் அருமைக் குழந்தைகளே இப்படி வாருங்கள்
 புதுயுகன் வா,
 உமையாள் வா,
 கிருபா வா,
 கேசவன் வா,
 ரட்சகி வா,

யசோதா வா,

ஓடிவர முடியாதவர்கள் தவழ்ந்தும் வாருங்கள்
தவழ்ந்தும் வரமுடியாதவர்கள் ஊர்ந்து வாருங்கள்.

ஊர்வதும் தவழ்வதும் ஒரு குறையல்ல.

குறையெல்லாம் உங்கள் திறனை மறந்ததே.

வளர்ந்து பெரியவர்களானால்தான் உங்களுக்கு

உலகுபற்றிய அறிவு புரியுமோ ?

தவழ்ந்துவரும் போதே தத்துவங்கள் தெரியாதா ?

தெரியக்கூடாதா ?

ஊர்ந்துவரும் போதே உயர் லட்சியங்கள் நோக்கி

மனம் எழுச்சி கொள்ளாதோ ?

வெண்ணெய் உண்ட கண்ணன் வாயினுள்

பிரபஞ்சம் திரண்டதே, தெரியுமா ?

இதழ்வழியே பால்வடிய தேவாரம் பாடிற்றே

ஓர் சிறிசு, அறிவீரா ?

பாலுண்ணும் போதே ஆல்விதையுள் ஆலமரம்

இருக்கின்ற நுட்பங்கள் தேரீரோ ?

மழலை பேசிக்கொண்டே உலகளந்தான் கண்ணன்

அவன்தான் உங்கள் லட்சியம்.

அவன்தான் உங்கள் ராச்சியம்.

சின்னஞ்சிறிய உங்கள் உருவங்கள் ஒவ்வொன்றிடமும்

உலகங்கள் உருளட்டும்.

நீங்கள் வளர்ந்துவரும் வரை காலமில்லை.

பொறுத்திருக்க நேரமில்லை.

மீட்டெடுங்கள் ! மீட்டெடுங்கள் !

இழந்த உங்கள் ராச்சியத்தை மீட்டெடுங்கள் !

குழந்தையாய் இருக்கும்போதே, மீட்டெடுங்கள் !

குறுஞ்சிரிப்பும், மழலையும், களங்கமின்மையும் இருக்கும் போதே

பெருந்திறனும் பேரறிவும் உமக்காகுக.

ஆயர்பாடியை மீட்டெடுங்கள்.

வளரமட்டும் காத்திருக்கும்

கொடுமையைக் கொல்லுங்கள்.

உருவில் லீலி புற்றன்ஸ்.

ஆனால் செயலில், திறனில், அறிவில்

அண்டங்கள் பெயரட்டும்

அணுவைப் பிளந்தால் அண்டகோளங்களின்

உட்செறிவு.

என் கண்ணன்களே நீங்கள் வாயவீழ்ந்தால்

அண்டசராசரங்கள் உத்திரள்வு.

* * * * *

விடுதலைத் தாயை வேண்டுகல்.

விடுதலைத் தாயே
நம்மிடம் வருக,
நம் நாட்டிடம் வருக.
எதிர்ப்பவர் எவரையும் விழ்த்தி நீ வருக.
பழுத்து நீஎம்முள் கனிந்து வருக
எமது பாவம் தொலைய வருகவே.

விடுதலைத் தாயே நின்னை வழத்தும்
எங்கள் மூச்சில் கனல் என நிற்க,
தீமையை அழிக்கும் ஊழியாய் திரிக.
எங்கள் உயிர்காக்கும் கவசமாய் அமைக.

விடுதலைத் தாயே விடுதலைத் தாயே,
கொடுவினை அனைத்தும் கூறுபட்டொழிய
தலைநிமிர்ந்து அறவோர் அரசியல் நிகழ்த்த
நீயெழுந்தெங்கும் நிறைக, நிறைகவே.

இன்னும் வருக விடுதலை அம்மையே,
மேலும் மேலும் பொங்கி வருக,
அலைஅலையாய் இருளை அழித்து வருக,
அடிமை விலங்கை அறுத்து வருக.
வருக சக்தியாய்,
வருக வீரமாய்,
வருக, வருக வெற்றிக் கொற்றமாய்,
வருக தீயென, வருக காற்றென
வருக ஒலியென வருக புலியென
வருகவே.
தீயெனக், காற்றென, மழையெனக், கதிரென
வருக வருக அதர்மம் உதிரவே.

* * * * *

அடிமை நோயின் மருந்தே,
விடுதலைப் பாவாய்,
நின் வருகை வீசும் வாடையில்
எம் நோய்தீரும் சிலிர்ப்பு, நீ வருக.
வறுமை தீர்க்கும் செல்வமே,
விடுதலைப் பாவாய்,
எம் தேசப் பெட்டகத்துள் வந்தமர்ந்து

இன்னொளி சேர்க்க.

துக்கத்தை சங்கரிக்கும் ஆனந்தமே

விடுதலைப் பாவாய்,

எமது அகம் வந்து குடியமர்க.

எமது சகல மலர்ச்சிக்கும் வழிகாட்டும் நாயகியே,

விடுதலைப் பாவாய்,

எமது பகைவரை நீறாக்கும் மோகினியாய்

எம் உள்ளும் புறமும் நின்றொளிர்க.

* * * * *

முதுமை ஒரு குறையல்ல.

நான் ஒரு கிழவன்

என் கூனை நிமிர்த்த எனக்கு வலுவில்லை.

என் முஷ்டியை முறுக்கிய காலங்கள் போய்விட்டன

இன்றைய கால இளமையின் நிமிர்வில்

கிளர்ந்தெழும் புரட்சிகள் கண்டு

நான் பிந்திப் பிறந்தருக்கக் கூடாதா

என்ற மனத்தாங்கல் எனக்கில்லை.

காரணம்,

என்னிடம் இளமையின் முன்னே, முதுமையைக் கௌரவித்து

முறுக்கேற்றும்

அதன் முதிசங்கள் அனேகம் உண்டு.

அவற்றை நான் நேரத்திற்கேற்ப

தேவையறிந்து செயற்பட வைக்கிறேன்.

நவ நவச் சக்தி வடிவேறி

என் அறிவு செயல்படுகிறது.

தியாகத்திற்கு இதழுட்டும் ஒத்தடமாய்

என் அன்பு விரைகிறது

ஒவ்வோர் மனிதனுக்கும் ஆற்றல்தரும் எழுச்சிக் குளிகையாய்

என் வீரவாடை எங்கும் சுழல்கிறது.

சதா அல்லலுறும் உயிர்களுக்கு

உள்ளுறை வழங்கும் இடமாய் என் நெஞ்சம் விரிகிறது.

அவர்களை ஏந்தும் இறைவன் கரங்கள்

விளைநிலமாய் எம்போன்றோர் ஆளுகை பரவும்

மக்கள் சக்தியை ஆயுதமாக்கும்

இயக்குனர் நாங்கள்

எம்போன்றோர் கிழவனாவதால் ஒன்றும்

கெட்டுவிடவில்லை.

எதிரியே கெட்டான், எம்படைக்கலக் கிளர்வில் !

சகலதும் தளையறுத்து தம் சுயத்தின்

பட்டொளி வீசும் !

* * * * *

இது ஒரு புதிய இனம்.

16-8-2000

ஆதாம் ஏவாளை கடவுளே நேரடியாய் உருவாக்கினாராம்

இன்று மனிதன் அதற்குப் போட்டியாக

புதிய இனத்தையே உருவாக்குகிறான் !

அகதிகள் !

நானோர் அகதி.

இன்று உலகெங்கும் பெருகிக் கொண்டிருக்கும்

ஓர் புதிய இனம் இது !

இந்த மனித உருவாக்கில் வந்த இனத்தவன் நான் !

எந்த நாடும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல

ஏதோ ஓர் விதத்தில் இந்த அபூர்வ இனத்தின்

உருவாக்கலில் சம்பந்தப்பட்டவையாகவே

ஒவ்வொரு நாடும் !

நான் வாழும் இலங்கை உட்பட !

நான் ஓர் அகதி

நான் ஓர் இலங்கை அகதி

இலங்கையில் ஓர் அகதி முகாமில் -

அகதிக்குரிய அத்தனை 'பொலி' வோடும் நான் !

இலங்கையின் வடக்கிலோ கிழக்கிலோ

எங்கிருந்தாலும் நம் அகதித் தோற்றம் அப்படியேதான்.

நாம், இத்தியோப்பியாவில் உள்ளவர்போல்

பஞ்சத்தின் அகதி அல்ல.

அல்லது வேறு சில நாட்டினர்போல்

இயற்கை உற்பாதங்களின் உற்பத்தியல்ல.

நாங்கள் இனவாதத்தின் கக்கல்கள் !

விடுதலை கேட்கப்போய் என்போன்றோர்

அகதிகளாக்கப்பட்டோம்.

தேவர்களை ஆக்கிரமித்த அசுரர்கள் பலமிழக்க

அமிர்தம் கடையப்பட்டது.

இனவாதப் பாம்பைப் பிடித்து

இங்கு கடைந்தபோது, நாங்கள் கக்கப்பட்டோம்.

நாங்கள் விஷமா ?

அமிர்தமா ?

நாங்கள் மனிதரா ?

அமானுஷ்யரா ?

இது இன்றைய புதிய பிரச்சனை.

ஒப்பந்தத்தைக் கடைந்தவர்கள் அதில் வழிந்த
அமிர்தத்தை எமக்குத் தருவதாகக் கூறிக்கொண்டு
எம்மை ஆக்கிரமித்த அசுரர்களுக்கே அதை
வழங்கினர்.

ஒப்பந்தம் கக்கிய நஞ்சை ஏந்தி
நிலத்தைக் காக்கும் தர்ம வலுமிக்க நீலகண்டர் இங்கு
யாருமில்லை.

விஷம் எங்களைத் தீண்டிற்று.

நாங்கள் அகதிகளானோம்.

இது ஆதிசேட விஷமல்ல-

இது கார்கோட விஷம்-

நளனைத் தீண்டி உருமாற்றிய கார்க்கோட விஷம்.

நாங்கள் புதிய வர்ணம் எடுத்தோம்.

புதிய இனம் ஆனோம்.

மனிதராய் பிறந்தும் மனிதரில் பிறழ்வுற்றோம்.

அதனால் உயிர் இனத்துள் நாமோர் விசித்திரம்.

நாங்கள் எந்த ஊர் பிரஜைகள் ?

எவற்றின் வம்சாவழிகள் ?

நளனைத் தீண்டிய கார்க்கோடன் அவனுக்கு நல்லதையே செய்தான்
நம்மை உருமாற்றிய இனவாதக் கார்க்கோடன் நமக்கு என்ன செய்ய
இருக்கிறான் ?

புராணகால ஆதாமும் ஏவாளும்

மனித இனத்துள் தெரிவு செய்யப்பட்ட இனமென்றால்

நவீன யுகத்தில் வாழும் நாங்கள் -

குந்தியின் கன்னத்தால் தெறித்துப்போன கர்ணன்போல்

விஞ்ஞான முதிர்வில் தெறித்துப் பிறந்த வேண்டாப் பிள்ளைகளா ?

இலங்கையில் நாம் இனவாதத்தின் கக்கல்கள்

தமிழீழத்தில் விடுதலைப்போரின் பக்க விளைவுகள்.

உலகரீதியில் இன்றைய விஞ்ஞான நாகரிகத்தின் குறைப் பிரசவங்கள் !

சந்திரனுக்கும் செவ்வாய்க்கும் விஞ்ஞான நாகரீகம்

சுற்றுலாச் செய்கிறது.

ஆனால் நாங்களோ இனவாத விஷத்தில்

அகதிப் பிறவிகளாய் அழுந்துகிறோம்.

பேரினவாத விஷத் தீண்டலுக்கு

வைத்தியம் புரியாத விஞ்ஞான சோஷலிசமும்

ஜனநாயகமும் நமக்கேன் ?

ஆதாமையும் ஏவாளையும் ஏமாற்றி ஒரு பாம்பு

அவர்களை கடவுளிடமிருந்து அகதியாக்கிற்று.

மீண்டும் அதேவகைப் பாம்பு
 மனிதனை மனிதனிடமிருந்து அகதியாக்குகிறது !
 ஹிட்லர் என்னும் சாத்தான் வளர்த்த கார்டோடன் !
 இன்று பல இடங்களில், பல பெயர்களில் நெளிகிறது.

எங்கள் அகதி முகாம்களுக்கு
 உதவிக்கரம் நீட்டி மக்கள் வரும்போது
 எங்கள் முகங்களில் ஒட்டியிருப்பது என்ன ?
 எங்களை நோக்கி, எங்களைப்போல்
 காலும் கையும் முளைத்த இன்னொரு மனிதன்
 உதவ வரும்போது எங்கள் முகங்களில்
 மனித இனத்திலிருந்து பிறழ்ந்துபோன பரிதாப தோற்றம்.
 இது மொழி கடந்து, இனம் கடந்து, கலாசாரம் கடந்து
 எல்லா அகதிகளையும் ஒருசேர கௌவுகிறதா ?
 என்னைப் பார்க்கவரும் மனிதர் முன்னே
 நான் குறுகுவதுபோல்தான் எங்கோவுள்ள ஒரு
 பலஸ்தீன அகதியும் குறுகுவான் என்பது என்முன்னே தானாக
 விரிகிறது.

இது ஏன் ?
 நாம் இனம், மொழி கடந்த பிரஜைகள் என்பதாலா ?
 தங்கள் பிள்ளைகளின் பிறந்த தினங்களில்
 எங்களுக்கு உணவு தந்து கொண்டாட
 எங்கள் முகாம்களுக்கு மக்கள் வருகிறார்கள்.
 தங்கள் சுற்றத்தார் இறந்த தினங்களில்
 எங்களுக்கு அவித்துக்கொட்டி
 செத்தவர்களுக்குப் புண்ணியந்தேட
 பலர் எங்களைத் தேடி வருகிறார்கள் -
 சந்தோஷம் சந்தோஷம். ஆனால் -
 இவையெல்லாம் எம்மை அகதிநிலையில் வைத்த
 புண்ணியதேடல்.

உண்மையான புண்ணியந்தேடல் எங்கள்
 அகதிநிலையை ஒழிப்பதால் ஏற்படாதா ?
 அதனால் அவர்கள் தரும் பண்டங்களை உண்ணும்போது
 என் தொண்டை விக்கிறது.

அது உள்ளே செல்ல மறுக்கிறது.

காரணம்,

அவர்கள் தரும் பண்டங்களெல்லாம்
 ஆலகால விஷம் பூசப்பட்டவை !
 மனிதனை அகதியாக மாற்றும் விஷம்.
 அதை உண்ண உண்ண நாங்கள் இன்னும்
 அகதிகளாய் பிறழ்கின்றோம்.
 அதனால் நாம் ஒன்று சொல்கிறோம்.
 எங்களுக்கு உதவிபுரிய வருபவர்களும்

தொண்டு செய்ய வருபவர்களும்
 தங்களிடமுள்ள ஆலகால விஷத்தை
 வெளியே கக்கிவிட்டு வருவார்களா ?
 அதாவது தங்கள் நெஞ்சங்களில்லுள்ள
 அதர்ம வன்முறையை வெளியே கக்கிவிட்டு வருவார்களா ?
 இல்லை, அவர்கள் அப்படிச் செய்யமாட்டார்கள்.
 அதனால் எங்கள் தொண்டை விக்கிக்கொண்டே இருக்கிறது.
 இன்றோ நாளையோ நானும் முகாமைவிட்டு
 வெளியே போகலாம்.
 இப்போ நான் விஷப்பல்லுக் கழற்றப்பட்ட பாம்பு.
 வெளியே போனதும் ?
 நானும் அவர்களைப்போல் அந்தக் ஆலகால
 விஷப்பல்லை மீண்டும் மாட்டிக் கொள்வேனா ?
 அப்போ என் அகதிநிலைப் பிறழ்வு என்னிலும்
 தங்கி நிற்கிறதா ?
 இருந்தாலும் ஒரு கேள்வி ;
 இப்போ முகாமுள் இருக்கும் அகதிஇனமா
 வெளியே இருக்கும் இனமா மனிதனாய் மாறுகிறது ?
 இந்தப்பரிணாம வளர்ச்சியை ஆய்ந்து சொல்ல
 புதியதோர் டார்வின் பிறக்க வேண்டுமோ ?

* * * * *

திருமுழுக்கில் நந்தேசம்

திருமுழுக்கு ! திருமுழுக்கு !
 நம் உரிமைப்பெருங் கோயில் திருமுழுக்கு !
 திருமுழுக்கு ! திருமுழுக்கு !
 தமிழ்பேசும் இனமனைத்தும் பங்கெடுப்பு !
 முழுநாடே திரண்டெழுந்து
 விடுதலையின் புதுமூர்த்தம் அட்டியிடும்
 திருமுழுக்கு !
 புதுமரபு, புதுஇறைமை-
 கொடியேற்ற விழாவுக்காய்
 நம் உரிமைப்பெருங்கோயில் திருமுழுக்கு !

* * * * *

அனேக காலமாயி,
 எம் அன்னையின் ஓர்பகுதி மக்களை
 'சண்டாளர்' எனச்சொல்லித் தள்ளி வைத்தோம்
 கோயில்களை விட்டவரைத் தூரவைத்தோம்
 நன்னீர் கிணறுகளிலும்

தண்ணீர் அள்ளவிடாதவரைத் தடுத்துவைத்தோம்
 பொது உரிமைத்தலமனைத்தும்
 அவர் நெருங்கவொட்டாது
 விரட்டி விரட்டி நாம் புனிதம் காத்தோம்.
 ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல நாம் அவர்க்கு செய்துவந்த
 கைங்கர்யம் !

இன்றோ-

அவைக்கெல்லாம் பிராயச்சித்தம் தேடும்
 பொற்காலம் நம்முன்னே !

காலம்காலமாய் நாம்

கட்டி வந்த பாவ மூட்டைகளை

கழுவ இதோ - திருமுழுக்கு ! திருமுழுக்கு !

தீண்டாதார் என்றும்

சிறுபான்மை இனமென்றும்

தள்ளிவைத்த சண்டாளச் சட்டங்கள்

தகனமுறும் திருமுழுக்கு ! திருமுழுக்கு !

நம்புதிய தலைமுறையின் தியாக நீரால்

நாம் 'துடக்கு' கழிக்கின்ற

நம்உரிமைப் பெருங்கோயில் திருமுழுக்கு !

இன்று சண்டாளன் யார் ?

மனிதவிக்கிரகங்கள் நிலத்தில் விழுந்து

இரத்தம் சிந்த,

உரிமைக் கோயிலை இடிப்பவன் சண்டாளன்

ஆசாரம், சீலம் என்று சொல்லித்தன்

அன்புச் சோதரரை அழிப்பவன் சண்டாளன்

இவற்றுக்கெல்லாம் துணையாய் நின்று தம்

சுயநலம் காப்பவர் மிகப்பெருஞ் சண்டாளர் !

இவர்கள் கால்பட்டு,

நம் விடுதலை விக்கிரகம் நிலத்தில் விழுந்தது !

விழுந்த விக்கிரகத்தை எடுத்து நிறுத்த

சண்டாளப் பிரதிஸ்டம் நிகழ்கிறது.

நாம் இழந்த இறைமையை மீட்டெடுக்க

நாமாடும் திருமுழுக்கு,

நம்உரிமைக் கோயிலெங்கும் நிகழ்கிறது !

நம் உரிமைப் பெருங்கோயில், திருமுழுக்கு !

அலையடுத்த கடல்.

ஜன்னலைத் திறந்தால்
கடல் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது
அலைகளின் ஓங்காரம்
திடீரென என் நெஞ்சப் பரப்பு
வெளியெடுத்துத் திரையிடப்பட்டதுபோல்
கடல் என்முன் விரிகிறது.

அலைகள், அலைகள் . . . .
அலைகளின் ஓங்காரம்
ஒன்றின்மேல் ஒன்றேறி
புணர எத்தனிக்கும் 'சேமறி' மாடுகள்போல் சில,
இல்லை,
ஒருவன் கழுத்தின்மேல் ஒருவன் ஏறி
அழுக்கிக்கொண்டு பாய்ந்து வருவதுபோல் . . . .
இல்லை,
ஒவ்வொருவரும் எதையோ இறாஞ்சிப் பிடிக்க
எத்தனித்து தோற்று விழுவனபோல் -
இல்லை, இல்லை -
அப்போ ?

"ஐயோ" என தலையில் அடித்தடித்து அழுது விழுவனபோல்-
ஆம், ஆம் அதுதான் . அது இன்னும் ஆழமானால்-
"ஐயோ" என தலையில் அடித்தடித்து விழும் அடிமைகள்போல்
அலைகள்

அழுகை, அடிமைத்தனத்தின் எச்சங்களில்
ஒன்று.

அலைகள், அலைகள் -
ஆளுமையற்ற அடிமைகளாய் குழறும் அலைகள்.

11

அலைகள்.
ஓங்கார அலைகள்.
இப்போ "ஐயோ" என தலையில் அடித்தமும் படிமம்
நழுவிப்போகிறது.
புதிய படிமம் அலைஅலையாய் எழுகிறது.
அலையெடுத்த கடல்.
அலைஅலையாய் வரும் எழுச்சி, தாக்குதல்
சிறி நுரைத்தெழும் ஓர் அலை.
நுரைக்க முன்னரே சிதைந்த அலை
நுரைப்பின்றி குரைப்பின்றி திடீரென
மலைபோல் எழுந்து எதிரியை தலையிலும்
காலிலும் இருவர் பற்றி
ஊஞ்சல் ஆட்டுவதுபோல் அங்குமிங்கும் ஆட்டிவிட்டு

தூர எறிவதுபோல் ஓர் அலை
அலைஅலையாய் வரும் எழுச்சி, தாக்குதல்
கரையைத் தாக்க எழுந்த ஓர்
சிற்றலை சிதைய முன்னர் இன்னோர்
பேரலை "ஹோ" வென எழுந்து பேரிடத்தை
கௌவுகிறது.
அது பின்வாங்குமுன் மற்றொன்று.
ஒன்றன்பின் ஒன்றாக
ஹோ ஹோ ஹோ வென
பேரலைப் பாய்ச்சல்.
சூறையின் கொடுமை ஓயும்வரை
அலைகள் ஓய்வதில்லை.

111

ஒருகாலம் வருகிறது.
அலையெடுத்த கடல் அமைதியின் ஆழ்வில்
ஆழமான விடுதலை இன்பத்தை மௌனித்தே
அனுபவித்து மகிழும் ஞானிபோல் கடல்
மேலே தழுவிவரும் மென்காற்றின் முறுவலிப்பாய்,
உருளும் மென்னலைகள்.
முன்னைய ஆவேசம் தணிந்து
எல்லைக் கரைகளை அன்போடு முத்தமிடும்
அலைகள் . . . .

* * * * *

வீடு

முன் ஒரு காலம்-
நம் நாட்டின் விடுதலை நமக்கொரு கனவு
போராட்டம் என்று தேர்தலில் பொழிந்து
பாராளுமன்றக் கதிரையில், பதவியில்
குந்தியிருந்து கொட்டாவி விட்டு
கலைந்தது எங்கள் விடுதலைக் கனவு.
அது கனவான்கள் கண்ட கனவு விடுதலை.

பின்னொரு காலம்
நாங்கள் விழித்தோம்
விடுதலையும் கூடவே விழித்துக் கொண்டது.
இது விழிப்பில் விடுதலை.
வேஷம் கலைந்தது
கோழமை ஓட்டுள் தலையைப் பதுக்கினோர்
வீரரானார்.

விழிப்பில், செயலில் எதிலும் விடுதலை.

விழிப்பில் நிகழும் எங்கள் விடுதலை
எமது ஆழ் அகவீட்டில் வேர் விட்டெழுமா ?
அல்லது - சுலோகப் பூச்சட்டியில் வேர்விடும் செடியா ?
எது எமக்குத் தேவை ?

* * * * *

நாட்டு விடுதலைக்காகப் போராடிய அவன்
ஒருநாள் வீடு திரும்பினான்
கட்டியணைத்துப் பிள்ளைகள் குதூகலம்
மனைவி அவனது கைகளைப் பற்றி
கண்களில் ஒற்றினாள்
இறுக்கிய உடைகளைச் சற்று களைந்து
அரையில் தொடுத்த நாலுமுழத்தோடு
'அப்பாடா' எனப் படுக்கையில் விழுந்தான்
என்ன நிம்மதி !
வெளியில் போட்ட வேஷங்கள், தாளங்கள்
ஆட்களுக்கேற்ப முகங்களை மாட்டிய
கோலங்கள் எல்லாம்
தூக்கி எறிந்தான்
தான் என்னும் கண்ணாடியில்
தன்னை ரசித்து
தானாய் இருந்தான்.
வெளியில் வீசிய ஆயிரம் குறையை
சிறிது மறந்து
வீட்டில் இருந்தான்
அந்நிய சக்தியை அடித்து விரட்டிய
நாடாய் தன்னில்
தானாய் இருந்தான்
அமைதிக்கொடி அவன் நாட்டில் பறந்தது.

* * * * *

கொஞ்ச நேரந்தான்
அந்த நிம்மதி
பின்னர் எழுந்தது வீட்டுப் பிரச்சனை !
அங்கவன் விடுதலை வழிந்து போனது
பிள்ளைகள் தங்கள் தேவைகள் சொல்லி
சினுங்கத் தொடங்கினர்,
கிழிந்த உடையில் திரிந்திடும் மனைவி !

உணவுக்கான பற்றாக்குறைகள்
 பற்றி எரிந்தன
 நாட்டின் விடுதலை காத்தவன் இப்போ
 வீட்டில் கைதி !
 வீடு அவனுக்கு சிறைக்கூடம் ஆயிற்று
 விடுதலை உணர்வில் மூழ்கிய அவன் மனம்
 வீழ்ந்தது துயரில் !

அந்நியர் போயினர்
 ஆயினும் இன்னும்
 வீட்டில் விலங்கு, நிம்மதி இல்லை,
 வீடு எமக்கு எப்போ
 விடுதலை ஆகும் ?

அறிவின் ஒளியில் அதற்குப் பரிகாரம் :
 நொண்டி நடந்த
 பொருளாதாரப் பிள்ளை
 நிமிர்ந்து நடக்கும் வழிகள் கற்றது
 சமூகக் குழந்தையின் சும்பிய அங்கம்
 சமத்துவம் கண்டு சந்தோஷித்தது
 உத்தியோகம் படித்த சப்பாணிக் கல்விமான்
 சிந்தனை பெற்று
 தேவை அறிந்தது.
 அறிவியல் அலசலில் வீடு குளித்தது.
 விடுதலை வீட்டுள் குடிபுகுந்தது
 அமைதிக் கொடியோ வீட்டில் பறந்தது.

* * * * *

ஆனால் மனதில் மீண்டும் விரக்தி
 எல்லாம் இருந்தும்
 வெறுமை குதிர்ந்தது
 மனமோ பெரிய சுமையாய் கனத்தது,
 ஏன் இது ? ஏன் இது ?
 மனம் அலை பாய்ந்தது. அர்த்தம் கிழிந்து வாழ்க்கை இழுபட்டது.
 வெளியில் நாட்டிய விடுதலைக் கொடியோ
 ஒளியிழந்து,
 புகையுண்டு தெரிந்தது.
 ஏன் இது ? ஏன் இது ?
 நான் ஆர் ? நான் ஆர் ?
 எனக்கென்ன நாடு ?

எனக்கென்ன வீடு ?

என்னைச் சூழ்ந்து மனைவி பிள்ளைகள் !

பிள்ளைகள், மனைவி ஏனோ வந்தனர் ?

யாரிவர் ? யாரிவர் ?

சுயவிசாரணை அவனுள் எழுந்தது.

திரைக்கடல் ஓடித்

திரவியம் தேடும்

பண்டைய வழியில் இன்று அவன் புகுந்தான்

நெற்றி சுடர்ந்து பேர்வழி தெரிந்தது

அங்கே

நான் இல்லை, நீ இல்லை.

மனைவி மக்கள் என்பவர் இல்லை

வீடில்லை நாடில்லை

அன்னியர் என்பவர் யாருமே இல்லை

எல்லாம் நானாய்

எல்லாம் நானாய்

பேரிருப் பெழுந்தது.

அமைதிக் கொடியோ அவன் நெஞ்சில் பறந்தது

அங்கவன் வீடும் நாடும் அகிலமும்

எல்லாம் ஒளிர்ந்தது

நெஞ்சைக் குமட்டிய விரக்தி பறந்தது

நித்திய ஆனந்தம் அங்கு எழுந்தது

அமைதிக் கொடி அவன் நெஞ்சில் பறந்தது.

* * * * *

ஆக்காத்திகள் - பழையதும் புதியதும் (1)

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி

எங்கெங்கே முட்டையிட்டாய் ?

இத்தனைநாள் அடைகாத்தாய்

ஒன்றையும் நான் காணவில்லை

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி

எங்கெங்கே முட்டையிட்டாய்

நான் இட்ட முட்டைகளா ?

நான் பொரித்த குஞ்சுகளா ?

நான் இட்ட முட்டைகளை

நாய்களுக்குப் பலிகொடுத்தேன்

நான் பொரித்த குஞ்சுகளை

நரிகளுக்குப் கொலை கொடுத்தேன்

நீ இட்ட முட்டைகளா ?

நீ பொரித்த குஞ்சுகளா ?

என்ன சொல்கிறாய் !

எனக்கு விபரமாய் சொல்

நீயிருந்த காலத்தில் நான் இல்லை ஆகையினால்

நீ பட்டபாடுகளை

நான் அறியக் கூறாயோ.

பூர்வகதை சொல்லவில்லை

புளித்தகதை அது, அதனால்

இடையில் நான் முட்டையிட்டு

சீரழிந்த கதை சொல்வேன்

சரி, எனக்கு விளங்குகிற மாதிரி

சொல்லு, தாயே.

முன்னர் வயது முதிரா பருவத்தில்

ராணி ஒருத்திக்கு சேவகங்கள் செய்து வந்தேன் . . . . .

ஓ, அப்படியா ?

சொல்லு தாயே.

சேவகங்கள் செய்கையிலோர்

"சேர்" என்று பேர் பெற்ற

சீமானை நான்குடி

தேசிய முட்டையிட்டேன் தேசிய முட்டையிட்டேன்

பிறகு ?

தேசிய முட்டை மெல்ல

தேய்வுற்று தேய்வுற்று

தேய்கடையாய் போகையிலே

அன்னார் வழிவந்த ஐயாவை நான்குடி

ஐம்பதுக் கைம்பதென்னும்

அழகான முட்டையிட்டேன்.

முட்டையிட்ட வேகத்தில்

மூலம் எரிந்ததனால்

கொக்கரித்துக் கொக்கரித்துக்

கோமான் குறண்டிவிட்டார்.

அட பாவமே, பிறகு ?

இட்ட முட்டை அடைகாக்க

இயலாமல் நான் அழிந்தேன்

இட்ட முட்டை கூழாக
நாய்களுக்கு எடுத்தெறிந்தேன்
நான் இட்ட முட்டையிது
நான் இட்ட முட்டையிது.

நீயிட்ட முட்டையிதா ? பிறகு ?

பின்னொருக்கால் தொழிலாளர்
பாதையிலே சென்றவரோ
" சமவுரிமை உனக் " கென்று
சல்லாபம் செய்ததினால்
மீண்டும் கருவுற்றேன், மீண்டும் கருவுற்றேன்.
ஆனால் இடமுன்னர்
அந்த மகானுகளோ
ஆண்டவரைப் போய்ச் சேர்ந்தார்
அந்தரித்து நான் போனேன்.

பிறகு ?

அந்தரித்துப் போய் நானும்
தோல் முட்டையாய் ஒன்றை
போட்டித்தேன், போட்டித்தேன்
"பொருள் வயிற்" பிரிந்து
போனவர் மீளவில்லை
நான் இட்ட முட்டையிது, நான் இட்ட முட்டையிது.

நீ இட்ட முட்டையிதா ?
இன்னும் சொல்லு தாயே
இன்னும் விபரமாய் சொல்லு.

பின்னர் தவமிருந்து
முதுவயதில் ஆசையுற்று
சமஷ்டி என்ற முட்டையிட்டேன்
தள்ளாத வயதிலேயும்
சமஷ்டி என்ற முட்டைக்காய்
சமஷ்டி என்ற முட்டைக்காய்
அடைகாக்க நான்பட்ட ஆய்க்கினைகள் ஒன்றாமோ ?

ஏன் தாயே, என்ன நடந்தது ?

அகிம்சை என்றார் முன்னொருவர்
அதைக்கேட்டு நம்மவரும்
அச்சாரம் இல்லாமல் அடைகாக்கச்

சொன்னார்கள்

அச்சாரம் இல்லாமலா ?
எனக்கு அது விளங்கேல்ல.

குறுக்கிடாத அப்பனே
எல்லாம் போகப் போக விளங்கும்
காகக் கூட்டினிலே
குயில் முட்டை இட்டதுபோல்
அச்சாரம் இல்லாமல் அடைகாக்கச் சொன்னார்கள் . . . .

பிறகு என்ன நடந்தது ?

என்ன நடக்கும் ? உங்களுக்குத் தெரியாதா ?

காகக்கூட்டினிலே
குயில் முட்டை இட்டு வந்தால்
என்ன நடக்கும் ?

குஞ்சு பொரித்து அவைகள்

"கூ கூ" என்னும்போது

காகங்கள் வந்தனவே

படைபடையாய் வந்தனவே

ஜீப்பிலேயும் ட்ரக்கினிலும்

படைபடையாய் வந்தனவே

சுழுகளும் அவற்றோடு

சேர்ந்தொன்றாய் வந்தனவே.

ஐயோ கேட்கவே பயமாய் இருக்கே

பிறகு பிறகு . . . .

சீ, எப்பவோ முடிந்த காரியத்துக்கு

இப்பவேன் பயப்பிடுறே ? கேள் -

படைபடையாய் வந்தவை என்

பாலர்களைக் குதறினவே

கூட்டமாய் வந்தவை என்

குஞ்சுகளைக் குதறினவே

பூட்ஸ் கால்களால் மிதித்தன

உதைத்தன, நெறித்தன

துவக்குகளால் அடித்தன

மண்டைகள் பிளந்தன.

என் உயிர் மணிகள்

என் குலமணிகள்

சிதைந்து போயின, சின்னாபின்னமாயின

நான் பொரித்த குஞ்சிவைகள்.

நான் பொரித்த குஞ்சிவைகள்

அக்கிரமம். அக்கிரமம். அநியாயம்

அக்கிரமமும் இல்லை, அநியாயமும் இல்லை.
அச்சாரம் இல்லாமல் அகிம்சை என்ற எங்களுக்கு
இதுவல்ல, இன்னும் வேணும்.

இதோட அவங்க விட்டுவிட்டாங்களா ?

அவங்கள் விடவில்லை, நாங்கள் தான் விட்டுவிட்டோம்.

என்ன, நீங்களா ?

என்னத்தை விட்டுவிட்டீர்கள் ?

முட்டை இடும் ஆசையை.

முட்டை இடும் ஆசையையா ?

இல்லை நீ பொய் சொல்கிறாய்.

அதுக்குப் பிறகும் நீ முட்டையிட்டுதானே இருக்கிறாய் ?

தனிநாடு. சுயாட்சி. தமிழீழம் இவையெல்லாம்

உன் முட்டைகள் தானே ?

இப்படி முட்டை இடுவதாக கொக்கரித்தேனெயொழிய

உண்மையாய் நான் ஒன்றும் இடவில்லை

இட்டதெல்லாம் வெறும் கொக்கரிப்புக்கள்தான்.

வெறும் மொட்டைக் கொக்கரிப்புகள்.

பிறகு ?

(2)

ஆக்காத்தியின் பூமியை மீண்டும் இருள் கௌவிக்கொள்ள,

சங்கிலித் தளையால் கட்டுண்டதுபோல்,

அதன் தொண்டை இறுகி இறுகி மூச்சு வாங்க,

ஒன்பது வாசல்களும் அடைப்பட்டதுபோல்

அது முக்கி முனகி ஈனக்குரல் எழுப்ப,

அந்தக் குரல்-

அடிமை இருளின் ஓரத்தில்

ஆதாயம் தேடும் அரசியல் அங்காடிகளின் கூச்சலில்

அள்ளப்பட்டு அழிந்து போகிறது.

லாபம் லாபம் ஐயா வாங்கிப் போங்கள்
நீலக்கட்சி வாங்கிப் போங்கள், எங்கள் ரேட்மார்க்-கை

ஐயா லாபம் லாபம்
யானைக் கட்சி வாங்கிப் போங்கள்

ஐயா மந்திரி பதவி வேணுமா ?
லாபம் லாபம் இங்கே கிடைக்கும் வாருங்கள்.

ஐயா மாவட்ட சபை வேணுமா,
மலிவு விற்பனை மலிவு விற்பனை

ஒடிவாருங்கள் ஒடிவாருங்கள்
கிராமோதய தலைமை இங்கே விலைபோகுது,
ஒடிவாருங்கள்.

இவற்றுள் ஆக்காத்தியின் குரல், முனகல்-
ஐயோ என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்
ஐயோ என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்.
என்னைக் காப்பாற்ற ஒருவரும் இல்லையா ?

ஒருவன் ஒடி வருகிறான்.
கையிலே சுத்தி, சுத்தியிலே இரத்தம்.
என் பெயர் 77 இனக்கலவரம். 58 என் அப்பன்.

ஆக்காத்தியின் குரல் மீண்டும் கேட்கிறது
ஐயோ என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்.
ஐயோ என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்.
காகங்களும் கழுகளும் பறக்கின்றன.
ஆக்காத்தியைச் சூழ்ந்து கொத்திக் குதறுகின்றன.
ஆக்காத்தியின் அவலக் குரல் ஈனஸ்வரத்தில் கேட்கிறது.
பிறகு நிசப்தம்.

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி
என்ன ஒரு சத்தத்தையும் காணேல்ல.

"....."

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி
எங்கெங்கே முட்டையிட்டாய் ?

ஃ, நிறுத்து

இந்த ஒப்பாரியெல்லாம் இனி வேணாம்

அப்பாடா நீ இன்னும் இருக்கிறாயா ?

அப்போ ஏன் பேசாமல் இருக்கிறாய் ?

பேசக்கூடிய நிலையிலா இருக்கிறேன் ?

தொண்டை இறுகிச் சாகும் நிலையில் பேசமுடியுமா ?

அப்போ நான் பாடுகிறேன்

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி

சீ, இந்த ஒப்பாரி இனி வேணாம்

நான் செத்தாலும் எனக்கு ஒப்பாரி வேணாம்.

அப்போ ?

எனக்கு புதிய பாடல் தேவை, புதிய யாப்புத் தேவை

அது என் விடுதலைப் பாடல். அது என் விடுதலை யாப்பு.

அதோ உன் ஒப்பாரிக்கு ஏற்றவர்கள் வருகிறார்கள்.

யார் அவர்கள் ?

அவர்களைக் கேட்டுப்பார்

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி

எங்கெங்கே முட்டையிட்டாய் ?

பாரளுமன்றக் கதிரையிலே முட்டையிட்டேன்.

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி

எங்கெங்கே முட்டையிட்டாய் ?

தேர்தல் என்னும் ஏமாற்று

வித்தையிலே முட்டையிட்டேன்.

மாவட்ட மந்திரி

பதவியிலே முட்டையிட்டேன்.

ஆக்காத்தி, யார் இவர்கள் ?

இவர்கள் கூறுவதென்ன ?

இவர்கள் உன்னவர்களல்லவா ?

இவர்களோடு சேர்ந்தல்லவா நீ முட்டையிட்டாய் ?

அது அப்போது.

இப்போ ?

இவர்கள் என்னவர்கள் அல்ல
வெறும் அரசியல் அங்காடிகள், கோழைகள்
முன்னர் என்னோடு சேர்ந்து அடை காத்தவர்கள்
இப்போ என்னயே அடைவு வைக்க நிற்கிறார்கள்.

இனி வழி ?

திடீரென காதைப்பிளக்கும் ஓசை இடிமாதிரிக் கேட்கிறது.
ஆக்காத்தியின் கை விலங்குகள்
ஓர்கணம் அதிர்ந்து குலுங்குகின்றன.

ஆக்காத்தி அது என்ன சத்தம் ?

அதுவா ?

எனது புதிய வழியின் ஒலி.

புதிய வழியின் ஒலியா ?

எனக்குப் பயமாய் இருக்கிறது.

நீ சம்பாதித்தது அதுதானே
பயம்தான் உன் முதல்.

நீதானே அதைத் தந்தது ?

நான் தரவில்லை

இப்போ நீ சுண்ட அவர்கள் தந்தது
என்னோடு இடையில் வந்த அவர்கள் தந்தது.
எனது மரபு வீரமரபு.

இடையில் வந்தவர்களா ?
யார் அவர்கள் ?

இன்னும் இடையில்தான் நிற்கிறார்கள்
காதைக் கொடுத்துக் கேள்
அவர்கள் இரைவது கேட்கும்

எங்கள் வழி அகிம்சை வழி
எங்கள் வழி காந்தி வழி
எங்கள் மன்றம் பாராளுமன்றம்

எங்கள் அரசு தேர்தல் அரசு . . . .

கேட்குதா ?

கேட்குது கேட்குது

உன்னை முட்டை இடவைத்த

உன் பழைய ஆட்கள் தானே இவர்கள் ?

அது ஒரு காலம்

இப்போ அவர்கள் வெறும் களைகள்.

ஏன் அவர்கள் காட்டும் வழி பிழையா ?

அகிம்சை வழி பிழையா ?

காந்திவழி தவறா ?

அது தவறல்ல

இவர்கள் அதைச் சொல்வதுதான் தவறு

இவர்கள் அதைச் சொன்னால்

காகங்களும் கழுகுகளும் தான்

எம்மைக் கொத்தவரும்.

ஏனோ ?

நான் முந்திச் சொல்லேல்லையா ?

அச்சாரம் இல்லாமல் அடைகாக்கச்

சொன்னவர்கள் இவர்கள்தான்

இரவல் கூட்டில் குயில் முட்டையிடச்

சொன்னவர்களும் இவர்கள்தான்.

இவர்கள் கண்ட அகிம்சையின் ஆழம் இதுதான்.

அப்போ காகங்களும் கழுகுகளும் தானே வரும் ?

திடீர் திடீரென ஆக்காத்தியின் நகரம் எரியூட்டப்படுகிறது

அதன் நூல்நிலையம் சாம்பாராகிறது

56,58,77, என்னும் அரக்கனின்

தீ நாக்குகள் ஆக்காத்தியின் சொந்த நகருள்ளும்

புகுந்து சுழல்கின்றன

இடைக்கிடை வயிற்றை அதிரவைக்கும் இடியோசை

ஆக்காத்தியின் புதியவழி.

விட்டுவிட்டுக் கேட்கும் அதன் ஒழுங்கான அதிர்வு.

மீண்டும் ஒருவன் ஓடி வருகிறான்.

ஒரு கையில் கத்தி, மறுகையில் தீக்கொள்ளி.

என்பெயர் ஜுலை 83.

எனது பாட்டன் 58. எனது அப்பன் 77.

ஆக்காத்தியின் அழகுரல் தொடர்கிறது.

என்னைக் காப்பாற்ற யாருமில்லையா ?

என்னைக் காப்பாற்ற யாருமில்லையா ?

காகங்களும் கழுகுகளும் அவனைச் சூழ்ந்து குதறுகின்றன.

அவனைக் காப்பாற்ற போவதாக

மார்த்தட்டி அருகில் நின்ற

அகிம்சைவாதிகள் பயந்து நழுவி ஓடுகின்றனர்.

அவர்கள் அரசியல் வியாபாரம் திடீரென நின்று விடுகின்றது.

* * * * *

காந்தியின் தியான அமர்வு.

அவரது பேராண்மை அமர்வில்

ஜனித்த அகிம்சை தேவி அவர் மடியில்

அமர்ந்திருக்கிறாள்.

அவள் நெஞ்சில் தர்மசக்கரம் சுழல்கிறது.

அகிம்சை தேவியின் தேஜஸ் அப்பிரதேசத்தை அள்ளுகிறது.

அவ்வேளை ஆக்காத்தியைச் சுற்றி நின்றவர்கள்

பீதிதோய அங்கு ஓடிவருகின்றனர்.

அவர்களைத் தொடரும் காகங்களும் கழுகுகளும்.

ஓடிவந்தவர்கள் தம் பீதி அகலாமலேயே

"எங்கள் வழி காந்திவழி

எங்கள்வழி அகிம்சைவழி" என்று

காந்தியைச் சுற்றிச்சுற்றி வலம் வருகின்றனர்.

காகங்களும் கழுகுகளும் நீட்டிய நகங்களுடன்

இவர்களை நெருங்க நெருங்க

இவர்களது பீதிக்கோஷம் உச்சமுறுகிறது.

"எங்கள்வழி அகிம்சைவழி

எங்கள் யுத்தம் அகிம்சை யுத்தம்"

இவர்களது கோஷம்

பரிதாபகரமான நிலையை அடைந்தபோது

திடீரென அகிம்சைதேவி, இவர்களிடம் ஒரு துப்பாக்கியைக்

கொடுக்கிறாள்.

காகங்களையும் கழுகுகளையும் எதிர்க்கப் பணிக்கிறாள்.

ஆனால் இவர்கள் துப்பாக்கியை வைத்துக்கொண்டு

பீதியால் நடுங்குகின்றனர் !

மறுகணம் ; துப்பாக்கியை வீசிவிட்டு

பின்வாங்கி ஓடி மறைகின்றனர்.

ஹா ஹா ஹா

அகிம்சை தேவதை நகைக்கிறாள்.

அகிம்சை கோழைகளின் ஆயுதமல்ல

எதுவுமே கோழைகளுக்கு ஆயுதமாகாது

ஹா ஹா ஹா

திடீரென வயிற்றைக் கலங்கவைக்கும் அதிர்வு.

அந்த அதிர்வின் உருவாய் ஓடியவர்கள் வீசிய

துப்பாக்கியை எடுத்து

நீட்டியவண்ணம் வீரம் குலுங்க நிற்கிறான் பாரதி.

கிருதயுகத்தை கேட்கின்றி நிறுத்த

விரதம் நான் கொண்டனன்

வீரசுதந்திரம் வேண்டி நின்றார் - இங்கு

வேறெதும்கொள்ளுவரோ ?

அவன் பாடுகிறான்.

அவன் பின்னே ஆயிரம் ஆயிரம் இளைஞர்.

அவன் உருவம் மாறிமாறிப் பல

தோற்றங்கள் எடுக்கிறது.

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி

நீ எங்கே நீ எங்கே ?

நான் இங்கே நான் இங்கே

நான் இங்கே சங்கிலியன்.

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி

நீ எங்கே நீ எங்கே ?

நான் இங்கே நான் இங்கே

நான் இங்கே சந்திரபோஸ்

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி

நீ எங்கே நீ எங்கே ?

நான் இங்கே நான் இங்கே

நான் இங்கே கெப்பிற்றிப்பொல

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி

நீ எங்கே நீ எங்கே ?

நான் இங்கே நான் இங்கே
நான் இங்கே வ உ சி.

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி
நீ எங்கே நீ எங்கே ?

நான் இங்கே நான் இங்கே
நான் இங்கே ஆபிரகாம் லிங்கன்.

நான் இங்கே சேகுவரா
நான் இங்கே லூ தர் கிங்
நான் இங்கே ஹோசியின்
நான் இங்கே மண்டேலா
நான் இங்கே அரபாத்.

விடுதலை நோக்கிய இளைஞர் திரள்
கொடுமைகள் தகர்த்திடும் வீரரவர்.

தோளில் துப்பாக்கி
ஆக்காத்தி வீரர்களின் அணிநடை
புதிய கோஷம்-

பயந்தவர் உமக்கு
அகிம்சை எதற்கு ?
ஆயுதப் பயிற்சி
பயத்தை விரட்டும்.

எடுஎடு துவக்கை
எதிரியை, விழுத்து
விடுவிடு பயத்தை
வீணரை நொருக்கு

கொலையிடு கொலைபடு
பீதி அகலும்
மரணத்தை எதிர்கொள்
தியாகம் மலரும்
தியாகமே உண்மைத்
தெய்வீகமாகும்
யாகத்தில் சிறந்தது
விடுதலைத் தியாகம்

களத்தை நோக்கிய இளைஞரை
காகங்களும் கழுக்குளும் எதிர்கொள்கின்றன
பட்பப் படபட டும்டும் டுமில்
படார் படார் தொம் தொமீர்
சுதந்திரப் போராளிகள் ஒவ்வொருவரது துப்பாக்கி வேட்டுகளும்
வீரத்தின் எல்லைக் கோடுகளை
தரிசித்து ஒளிக்கின்றன.
அந்த ஒளிர்வில் விடுதலையின் எல்லை அரண்களாய்
மரணித்துக் கிடக்கும் போராளிகளின் உடல்கள்.

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி

என்ன ?

நீ கோபிக்காதே
இது ஒப்பாரியில்லை, ஆனந்தப் பள்ளு.

அப்போ பாடு.

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி
எங்கெங்கே முட்டையிட்டாய் ?

நான் இட்ட இடமெல்லாம்
விடுதலையின் களமாச்சு
நான் இட்ட இடமெல்லாம்
முற்போக்கு தளமாச்சு.

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி
எங்கே உன் குஞ்செல்லாம் ?

நான் பொரித்த குஞ்செல்லாம்
முற்போக்கு அணியாச்சு
நான் பொரித்த குஞ்செல்லாம்
பேர்மனிதக் கனியாச்சு

* * * * *

ஆக்காத்தி ஆக்காத்தி
எங்கெங்கே . . . .

சீ, வேண்டாம் நிறுத்து.
ஏன் ?

நான் இப்போ ஆக்காத்தியல்

அப்போ ?

நான் ஆண்டாள்.

இப்போ என் கைகளில் விலங்கில்லை

இது என் பூமி, இது என் அரசு.

நான் அதை ஆள்பவள், ஆண்டாள்.

முன்பு நான் சொன்ன புதிய பாடல் புதிய யாப்பு

என் புதிய இருப்பு பற்றிய பாடல் இனித்தான் தேவை.

அதை நீயே பாடு

கேள்-

என் பெயர் ஆக்காத்தியல்

நான் விடுதலை ஆண்டாள்

என் அகம் சுயப்பிரகாரை

என் மக்கள் தரிசனர்

நான் செல்லும் வழி விடுதலை

பேசும் மொழி உள்ளொளி

அமைக்கும் நாடு சுயராஜ்யம்

ஆனால் ஆனால் . .

என்ன ஆனால் ?

உனது அந்த உன்னத உலகின் பூரண விடிவுக்கு

இன்னும் சில தடைகள் உள்ளன.

தடைகளா ?

ஆம். தடைகள்தான்

இல்லையெனில்

உனது புதுயுக உத்வேகம்

என்னிலும் தொற்றியிருக்கும்

தொற்றாமைக்குக் காரணம்

இத்தடைகள்தான்

இல்லை,

இதற்குக் காரணம்

இன்னும் நீ உன்னை

மண்ணில் முட்டையிடும்
ஆக்காத்தியாய் எண்ணுகிறாய் !

இல்லை, இதுமட்டுமல்ல
இன்னும் எமக்குள்
ஏற்றத் தாழ்வு
பொதுமையை மறந்த
சுயநலப் போட்டி
எங்கும் எதற்குள்ளும்
தனக்கே தலைமை சூடும்
ஆணவத் திணிப்பு
வறுமை, பட்டினி, அகதியாய் அலைதல்
இவையே எனக்குப் பெருந்தடை இன்று !

மிகச் சரி. இனிமேல்
இவைக்கெதிரான புரட்சியில் இறங்குவோம் !

நீங்கள் செய்யமுன்
நாங்களே செய்வோம்.
விடுதலைக்குத் தூக்கிய எங்கள் துவக்குள்
இவைக்கெதிராகத் திரும்பப் போகுது.

உஷ்,
அவசரப்படாதே,
இதுதான் எங்கள் பெருந்தடை என்பேன்
என்ன சொல்கிறாய் ?

தொட்டதற்கெல்லாம்
ஆயுதம் தூக்கல் அவசியம் இல்லை
தடைகளில் எல்லாம் பெருந்தடை இந்த
ஆயுதம் தூக்குதல் !

ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய் ?

ஆயுதம் மனிதனை மிருகமாக்குது
அதனால் விளையும் அனர்த்தங்கள் ஆயிரம் !

அதைவிட வேறுவழி நமக்கில்லை.

ஏன் இல்லை, ஏன் இல்லை ?
நல்ல வழிகள் நிறையவே உண்டு.

இன்னும் மனிதன் மிருகமாய் இருக்கிறான்
 மிருக எச்சமே ஆயுதம் தூக்குது
 மிருகம் அகன்றிடில்
 எஞ்சிடும் மனிதமே.
 மிருகம் அகன்றிடில்
 எஞ்சிடும் மனிதமே.
 மனிதப் பார்வையில் உலகை நோக்குவோம்.
 பிரிவு அகன்று பேர்மனிதர் தோன்றுவார்.

என்ன புதுமொழி பேசுகிறாய் ?

ஆம் இது புதுமொழி
 அனைவர்க்கும் பொதுமொழி
 இனிவரும் மனிதத்
 தாய்மொழி இதுவே.

* * * * *

ஒருவன் நிற்கிறான்; மனித உடம்பு, கரடித்தலை
 அவன் சோஷலிஸ மனிதன்.
 இன்னொருவன் நிற்கிறான்; மனித உடல், பாம்புத்தலை
 அவனும் சோஷலிஸ மனிதன்.
 வேறொருவன்; மனித உடம்பு, காண்டாமிருகத் தலை.
 இவன் ஜனநாயக மனிதன்.
 அடுத்தொருவன்; மனிதத்தோற்றம், சிங்கத்தலை.
 இவனும் ஒரு நாடாளுமன்ற மனிதன்.

இவர்கள் அனைவரும் கொடிய ஆயுதங் கொண்டு
 தமக்குள் அடிபட்டுக் கொள்கின்றனர்.
 குதறுப்பட்டுக் கொள்கின்றனர்.
 இரத்தம் சிதறுகிறது.

இவ்வேனன இவர்களை நோக்கி ஒருவர் வருகிறார்
 காந்திபோல் தோற்றம்
 ஆனால் காந்தி அல்ல.

தமக்குள் அடிபட்டவர் சண்டையை நிறுத்தி
 அவரைப் பார்க்கின்றனர்.
 காந்தியைக் கொன்ற கோட்சேயின் நிழல்
 அவர்களில் ஆடுகிறது.
 வந்தவரைத் தாக்கத் தம் ஆயுதங்களை ஒங்குகின்றனர்
 துப்பாக்கியால் சுடுகின்றனர்.

ஆனால் ஒன்றும் அவரைத் தாக்குவதாய் இல்லை.
வீசிய ஆயுதங்களும் அவர்கள் வைத்த வேட்டுக்களும்
அவரை எட்டமுடியாது வீழ்கின்றன.

ஆண்டாள், உன்னை ஏன் அவர்கள் ஆயுதங்கள் தாக்கவில்லை ?

ஏனா ? என் தள ஈர்ப்புக்குள் அந்த ஆயுதங்கள் இறங்கும்
வலுவற்றவை.

அதனால்.

நான் பாட்டா ?

ம். தொடங்கு பாடுவோம்.

விழுந்தது விழுந்தது மனிதனை முடக்கிய விலங்கு
அழிந்தது அழிந்தது அவன் முகம் தாங்கிய குரங்கு
வேரொடு கழன்றது வால்களின் எச்சம்
விடுதலை மனிதக் கால்களில் நடந்தது.

விடுதலை இருக்கையில் மானிட அமர்வு
மானிட இருப்பே விடுதலை என்றினித் தெளிவு
விடுதலை விடுதலை எல்லைகள் இல்லை
காக்கப்படுவதும் காப்பதுமில்லை
காவல் எமக்கு விடுதலையாமே.

* * * * *

1990

பேரியல்பின் சிற்பொருள்கள்

அக்கினிக் குளிப்பு

அழுக்கிலிருந்து
ஒருகணம் மனதை
எனக்குள் இழுத்தேன்.
குளிப்பு நிகழ்ந்தது,
அக்கினிக் குளிப்பு !
அழுக்குடல் எரிந்தது
அதனுள் இருந்து
தெறித்துப்பிறந்ததென்
தீஞ்சுடர் மேனி.
அது புதுமொழி பேசிற்று.
மழலைதான், ஆயினும்
ஒளிச்சுடர் அதனின்
உச்சரம் ஆயிற்று.

அன் றொரு நாள்.

அன்றொருநாள் அமாவாசை
என்முன்
அதிமனிதன் தோன்றினான்

அமாவாசை வெளியிருக்க
அகத்துள்ளே ஒளிசிந்தும்
பூர ணையை ஏற்றினான்.

பேரொளியில் உடல் மூழ்கிப்
பெருங்களிப்பில் கூத்தாட
அறிதுயிலில் எனைக் கண் வளர்த்தினான்.
அகவெளியில் எனைத் தாலாட்டினான்.

அன்றொருநாள் அமாவாசை
என்முன்
அதிமனிதன் தோன்றினான்
அகத்துள்ளே பூர ணையாம்
அருள் விளக்கை ஏற்றினான்.

அருள் மூட்டும் ஒளிவழியில்
என் வாழ்க்கை வேகமுற விசை ஏற்றினான்
நிழல் அற்ற அதிமனிதன்
சாரதியாய் முன்னின்று ரதம் ஓட்டினான்.

து வி ஜ ன்.

புதுமகனே வருக,
புதுமனை புக வருக.

நீ வரமுன்னரே, நின்வரவின்
வாடை பட்டே
இரவிலும் ஓர் இன்னொளி இயல்கிறது
இந்நிலம் பொன்மயமாகிறது.

குளம், குட்டை, வயல்வரப்பு
காற்றுவெளி, மரங்கொடி யாவிலும் ஓர்
இன்கமழ்வு.
நெருப்பின் நடுக்குருத்திலும் ஓர் இன்குளிர்,
ஈர நெகிழ்வு.
நின் வாடைபட்டே இவ்வண்டம் அனைத்தும்
மின்கிளை நரம்புபடர்த்தி உடல்சிலிர்க்கும்.

நீ புதுமகன், மணமகன்
புதுமணம் புரிந்து புதுவீட்டைகிறாய் !
மருமகன் போன்று, இந்நிலத்தின்
மறுமகனாகிறாய் !

மறுபிறப்படைந்தவன் நீ !
ஓ ! புதுமகன், நிற்பெயர் துவிஜன் !
ஓ ! புதுமகனே வருக ! பேரருட் பெண்ணெனும்
மணமகளோடு கைகோத்து வருக !

* * * * *

என் அகத்தின் வெளியே.

வெளியே தெரிவது, சொற்களின் கூட்டு
வெளியே தெரிவது
பிரபஞ்சம் என்னும் சொற்களின் கூட்டு.

ஒவ்வொரு சொற்கூட்டிலும்
கூத்திடும் உலகு
ஒவ்வொரு கூத்திலும்
பிறக்குதோர் உலகு !
ஒவ்வொரு கூத்திலும்
அழியுதோர் உலகு !
வெளியே,
சொற்கள் என்னும்
செங்கற் கோபுரம்
ஒன்றையொன்று தாங்கும்
செங்கற்கள் !

ஒன்றையொன்று தாங்கும்
செஞ்சொற் கோபுரம்
ஒன்றையொன்று தாங்கும்
செஞ்சொற்களில்
ஒங்கி நிற்கும் பிரபஞ்சக் கோபுரம்.

ஒற்றைச் செங்கால் நர்த்தன
உதைப்பில்
சிதறும் பிரபஞ்சம் !
பிரபஞ்சம் சிதற
எஞ்சுவது -
ஒற்றைச் செங்கல்
'ஓம்' என்னும்
ஒற்றைச் செஞ்சொல் !
அம்மொழி
நாம் புகும் வழி.

* * * * *

பல்.

ஆயிரம் உணவை அரைத்தெனைத் தேற்றிய களைப்பில்

அது விழுந்தது.

இளமை இறுக்கிய முகஅணி வனப்பில்

ஓட்டை தெரிந்தது.

முதுமையின் வருகை பதித்த காற்சுவடாய்

வழி கிடந்தது.

இளமை அழிந்தது, அங்கம் குலைந்தது,

அனைத்திலும் நீக்கல் தெரிந்தது.

ஆயினும் என்ன ?

அதன்வழி அழியா,

பேரியல் பென்னுள் புகுந்தது.

எழிற் காலை.

கடல் மேலால்

கதிர் மெல்ல

எட்டி இமைதாக்கும்

எழிற்காலை, புவிதளிர்க்கும்.

பனித்துளிகள் ஒளிதிரட்டி

புல்லிதழில் பல்லிழைத்து

இன்முறுவல் முகமேற்றும்

எழிற்காலை, புவிதளிரும்.

பசுந்தளிர்கள், பூஞ்சுடர்கள்

பனிமணியின் துளிகோத்து

ஒளிமாலை தலைகுடும்

எழிற்காலை, புவியணியும்.

* * * * *

பெண் புணரமை : ஓர் பெருந்தபஸ்

பெண்புணர் வொறுப்பொரு பெருந்தபஸ்.

அப்பெண்மையின் ஓமக்

குண்டிருந்தேயெழும் சிவக்கொழுந்தை

தன்னுள் வளர்க்கும் தபஸ் இது. பின்னர்

தன்னையே அதில் தகனித்து, புத்துடல் தரித்து,

தழலாடை போர்க்கும் ஓர் பெருந்தபஸ்

எண்ணித் துணிதலும் சோர்தலும்

நாளும் முனைதலும் வீழ்தலும்

வீழ்ந்து வீழ்ந்து முனைந்து முனைந்து

மீள்தலும் சோர்தலும்

விஸ்வாமித்திர நெஞ்சுரத்தை

மேடையாக்கும் நர்த்தன மேனகை

அவள் சிற்றடிச் சுழற்சியில்

பொத்தல்கள் நெஞ்சுரம் கொள்ள,

திரிசங்கு நிலையில் கிடந்துளமாட ...

பெண்புணர்வொறுப்பொரு

பெருந்தபஸ்ஆப்பிள் பறித்து

அதையுண்ட ஆதாமும் ஏவாளும்

சுற்ற பெருங்கலை

துறப்பது கஷ்டமே !

மண்ணின் ஈர்ப்பெனும் பெண்மையின்

மாபெரும் யதார்த்தம், மேலெழும்

என்ன பொருளையும் கீழிறக்கி

தன்னுள் வீழ்த்திடும் பொறிக்குழி.

வீழ் வீழ், விந்தின் மணித்திரள்

காலும் சிற்றின்பில் இவ்வண்டமே கைக்குள்

ஒடுங்குல்போல் தெரிதலும் பின் ஓய்ந்தே அலுக்கையில்

உன்னிருப்பே காறி உமிழ்தலுக்குரிய ஓர் அற்பமாய்

தெரிதலும் மாயையே.

பெண்மைக் குவிமுலை உரைவில் பற்றிய நெருப்பு

உன்னை உருக்க,

உயர்ந்துநீ விண்ணெழ வைக்கும்

உயரிய பண்பெனும் ஒண்பொருள் யாவும்

சுறந்தபால் பொங்கி மண்கவிழ்ந்ததாய் ஆக,

விரக்தியில் வீழ்த்தும்

பெண்ணுறவொறுப்பொரு பெருந்தபஸ்

தனித்திருக்கையில்
தன் இச்சையில் கருக்கொளும்
பெண்புலாலெனும் பெருவேட்கையை,
நெருப்பிட்டு,
தன்னுடலைத் தானே அந்நெருப்பில் பொன்னுருக்கி,
பேர் இயல்பெனும் புதுப்பெண்ணுக்கு
தாலிகட்டும் பெருந்தபஸ் இது.

* * * * *

கலைத்தியானம்.

நான் கலையை தியானிக்கிறேன்
கலையை நான் தியானிக்க
கலை என்னுள் தியானமாகிறது.
என் கலைத்தியானப்பில்
என் அவய நாளங்கள்
இலையோடும் நரம்பென
உடலெங்கும் சிலிர்த்தெழுந்தன.
சிலிர்த்த முனைகள்

கலை கிளர்த்தும்
ஊற்றுக்கண்.
ஊற்றுக்கண் ஒவ்வொன்றும்
உச்சிக்கேறி குனித்தன
ஒவ்வொரு குனிப்பின்
தாமரைக் கவிழ்ப்பில்
கலையமுதம் உடலெங்கும்
இதழ் சொட்டிற்று.

* * * * *

வழி.

ஒளியின் வழியில் செல்
உலகின் இருளைக் கொல்
நெளியும் பாம்பே உன்
சிரசில் ஆடச் செய்
விழியை நுதலில் வை
விளங்கும் நடுவோன் கை.

* * * * *

நானோர் கிலுக்கட்டி

நானோர் கிலுக்கட்டி
தீரா விளையாட்டுப்
பிள்ளையொன்றின் கையிருந்து
தினமும் கிலுங்குகின்ற
நானோர் கிலுக்கட்டி.

தீரா அவன் விளையாட்டின்
தினம் நீளும் குதூகலிப்பாய்
என் குலுக்கல் வெளியொலிக்கும்

மாயப் பெட்டிக்குள்
மனக்கல்லு கிடந்தாட
நினைவென்றும் நிகழ்வென்றும்
நான் கிலுக்கும் தாளங்கள்.

கிலுக்குகின்ற கை ஒருநாள்
வேகமுற திடீரென்று
மனக்கல்லு தெறித்து விழும்
கிலுக்கட்டி மௌனிக்கும்.

சிவலிங்கம்.

மாதவன் ஒரு பாகாய்
 இருக்கும் என் மாதே,
 மணவாட்டி, கேள்
 புணராதிப் பெரும் ஆண்குறி
 பெண்ணைப் புல்லிப் புணரவல்ல
 அதன் படைப்பு.
 ஏனெனில்
 ஏலவே பேரண்ட
 யோனிப் புதைவில்
 யோகித்து
 நிமிர்ந்ததிக்குறி
 பெண்மையையும் தன்இயல்பாக்கி பேராற்றல் வளர்க்கும்
 மாதொரு பாகம் அது.
 பெண்மையென்னும் பேரொளிச் சக்தியை
 திரட்டி என் சிரசில் வெண்ணெய்த் திரளாய்
 திங்கள் ஏறிக்க வைக்கும்
 சிவலிங்கம் அது.
 அதனால்
 புணராதிப் பெருங்குறி
 ஏலவே
 யோனிப் புதைவில்
 தியானித்திருக்கும் ஞானத் தீ ஏறி குடுத்து !

* * * * *

ஏழடுக்கு மாளிகை.

ஏழடுக்கு மாளிகை
என் முதிசம்
என் பூர்வ தலைமுறையாய்
கைமாறி வருகின்ற
ஏழடுக்கு மாளிகை
என் சொந்தம்.

ஏற்றிய கொடி விளக்காய்
ஏழடுக்கும் ஒளியுமிழ
நான் வாழ்ந்த காலங்கள்
நினைவிழந்து போயிற்று
ஏழ்மை இருள் சூழ்வில்
கீழ்த்தட்டில் வீழ்கின்றேன்.

மேலடுக்கில் அந்நியர்கள்
கூலிக் கமர்கின்றார்
வேற்றுமொழி, பேச்சொலிகள்
விளங்காத நடையுடைகள்
ஏணிகளில் ஏறி அவர்
இறங்குகின்ற கும்மாளம்.

மேலும் இவ்வாசனையால்
கீழ்மையில் நான் மென்மேலும் !
அந்நியத்தை உட்கொண்டு
என்னியல்பை நான் இழந்தேன்.

எழடுக்கின் நுனித்தட்டில்
எழுகதிரோன் ஒளிஒச்ச
ஆயிரமாய் இதழ் விரிக்கும்
சுகம் கண்ட காலங்கள் . . . ?
நினைவிழந்து போயிற்று . . .
மாயை இதுதானோ ?
மாயை இதுதானோ
மாலை எனச் சூழும்
இருள் அரவின் பிடியுக்குள் . . . .

* * * * *

பக்குவம்.

இன்று
ஆடிப்பூரம்
குழந்தை அம்மன்
குமரானாள்
அவள் குவலையக் கருப்பையின்
ஞானவிழிகள்
நாணிக் குனித்தன.
அவ்வெழில் குனிப்பில்
ஆயிரம் அர்த்தக் கனிகள் உதிர்ந்தன.
ஈடன் தோ ட்டத்து
ஆப்பிள் மரத்தருகே
இருவர் கனிந்தனர்
அவர் உடற் பசியில்
திரண்ட கனியை
உண்ட நாகம்
வெட்கி அடிமர
வேரில் சுருண்டது.

நாகம் நசிபட அவர்கள் கலவினர்
நஞ்சு கக்கிய நாகம் கனிமரத் (து)
உச்சி ஏறி அமிர்தம் பொழிந்தது
குமரான அம்மன்
குப்பைநீர் வார்ப்பு முடிந்து,
அமிர்தப் பொழிவில்
பேரின்ப பூப்புநீராடினாள்.

* * * * *

புறம்

வானப் பெருங் கவிப்பு
கடலுக்கு விளிம்பு கட்நும்
மோனித் திருக்கும்
பெருவெளியின் பாஷையென
ஓர் கொக்கு மேலெழுந்து
தள்ளாடிச் சிறகோயும்
சூலுற்று அடைகாக்கும்
தாயாகக் கடல் விரியும்
தூரத்தே, வயிறுதைக்கும்
சிசுக்களெனச் சிற்றலைகள் . . .

அகம்

நாலா புறமும் வாழ்க்கையின் இரைச்சல்
நடுவில் குந்திய நானின் சுடர்த்தல்
சூழலின் நாக்கு சுழற்றிய அறைவில்
சுட்ட புண்களில் இரத்த ஒழுக்கு
மேலும் மேலும் எழும் புயல் உதைப்பு
அலைகள் புரண்டு திரண்டன, என்னும்
ஆசையின் தோணி பாயை விரிக்கும்
அற்ப இச்சைகள் சுக்கான் பிடிக்கும்
ஆறுதல் ஊட்டிய அகச்சுடர், இப்போர்
அமனியில் எங்கோ நனைந்து புகையும்
காலம் காலமாய் நீந்திய கடல்தான்
கப்பலும் தோணியும் முழ்கின, இப்போ
கட்டுமரமும் சிதைந்து கட்டவிழ
நானே எனக்குப் புணையாய் மிதக்கும்.

* * * * *

முற்றுகை

காலையில் கண்விழித்தேனோ, இல்லையோ
என்னை மொய்த்தன, என் ராணுவ அதட்டல்கள்.
எத்தனை அதட்டல்கள், அதிர்வுகள், தகர்வுகள் !
"இம் எழும்பு" - கனத்த கட்டளை
மூச்சு விடவும் முடியாத முற்றுகை.
"இம் எழும்பு" - மீண்டும் அதட்டல்
நான் விருப்பமின்றி எழுகிறேன்.
மீண்டும் ஓர் கைதி நான்.

நேற்றிரவு ஓய்ந்த யுத்தநிறுத்த எச்சங்கள்
மீண்டும் கிளர்ந்தெழும் என்நெஞ்ச முற்றத்தில்
"ஏறு வாகனத்தில்"
கழுத்தை பிடித்துத் தள்ளாத குறையாக
மீண்டும் அதட்டல்கள்
கொலைக்களம் போகின்ற வேதனைக் கசிவுகள்.
ஆயினும்,
வாகனம் ஏறாமல் வேறெங்கே போவது ?
யந்திர வாகனத் தரிப்பு முற்றமாய், என் நெஞ்சில் அதிர்வுகள்.
"இம் ஏறு"
ஏறினேன்.

வாகனம் இயங்கிற்று.

யந்திர இயக்கக் கூட்டில் அடைபட்டேன்
சந்துகள், பொந்துகள், எங்கெல்லாம் தடையின்றி
வாகனம் ஓடிற்று
ஓடும் வாகனத்தில் என் வாழ்க்கைச் சக்கரம்
ஓட்டியிருந்தது.

வாகனம் என்றாலே வாந்தி எனக்குள்ளே.
வாந்தியை என்னுள்ளே விழுங்கி விழுங்கி நான்
சந்துகள், பொந்துகள், முடுக்கெல்லாம் தடையின்றி
ஓட்டப் பந்தயம் தொடர்ந்தது.
வயிற்றைக் கழுவும் ஓட்டப்பந்தயம்.
கூட்டுக்குள் அடைபட்ட காட்சிமிருகம்போல்
நானும் என் மனைவியும் கூடவே பிள்ளைகள்
நீட்டிநிமிர் முடியாத வாழ்க்கையின் கூட்டுக்குள் !
எப்போதென் ஒருநாள் ஓட்டம் ஓய்ந்தது ?
நினைவில்லை.
மீண்டும் இரவுக் குறட்டையில் - விடுதலை !

* * * * *

செயல் ஓவியங்கள்

மனங்கள் என்பவை
குணங்களில் நிற்பவை
குணங்களோ செயல்களில் தெரிபவை
குணக்கலவையால் செயல்களின்
தரங்கள் வெளிப்படும்
குணவர்ண வார்ப்புகள், மனிதனின்
செயல் வண்ண ஓவியங்கள்.

* * *

தாமதம், ரஜதம், சாத்வீகம் என்னும்
முக்குணம், முறையே
கருமை, செம்மை, மஞ்சள் என்னும்
மூவர்ணக் கொடியைத் தாங்கி நிற்க,
அவற்றின் நிழலில்
செயலுறும் உலகு.

* * *

கும்பகர்ணன் தாமத நாட் 'டி'ன் தனிராஜா.
இராவணன் ரஜத தேசத்தின் சக்கரவர்த்தி.
விபீஷணன் சாத்வீக ஊனின் தர்மகர்த்தா.

கும்பகர்ணன் துங்கும் போது
தாமதப் பூர்வ துடிகளின் அறியாமை அட்டகாசம்
தும்பகர்ணன் விழித்ததும்
தாமதத்தில் ரஜதத்தின் குதிரைச் சவாரி
அறியாமை அட்டகாசம் இதனால் அடக்கப்படும்.
கும்பகர்ணன் இராவணனுக்கு அறிவுரை வழங்கும் போது
தாமதப் பூர்வ குடிகள் விரட்டப்பட
ரஜதத்தில் சாத்வீகத்தின் அறிவுலா.

ஆனால் ஈற்றில் கும்பகர்ணன்
ஈராவணனுக்கு அடிபணிந்து
இராமருக்கெதிரான அதர்மப் போர் புரியும் போது
சாத்வீகம், பிற்போக்கு ரஜதத்தால் அறியாமை தாமத பூர்வ குடிகளுக்கு
காட்டிக் கொடுக்கப் படுகிறது.
அதனால் சாத்வீகத்தின் தலைமறைவு.

இராமரோடு விபீஷணன் சேரும்போது
சாத்வீகத்தைக் காட்டிக் கொடுத்த ரஜதம்
சாத்வீகத்திடமே அடைக்கலம் புகல்
அதனால் சாத்வீகத்தின் வாகனமாய் அதுமாற
சாத்வீகம் படைதிரட்டி
தாமதப் பூர்வகுடிகளை அழிப்பு
இப்போதங்கே -
அமைதி செறிந்த அறிவின் பேராட்சி
இது குணக்கலவையின்
அதிசிறந்த ஓவியமாய் கோவிலேறுகிறது.

* * * * *

கோடை கண்ட குளிர் ஊற்று.

1

நீண்ட நாட்களாய் எங்கள் நிலத்திலே
கோடை கனன்றுது.
ஓர் சின்னக் குருவியும்
நீரின் தாகம் அற்றபோல் திரிந்தது.

காய்ந்த பூமி சியநலக் கற்றரை
 பூமி கிண்டி, ஒருதுளி பொசிந்திட
 ஆருக் கக்கறை ?
 தண்ணீர் என்று பிறத்தியார் வழித்தெறி
 வேர்வை எங்கள் நெஞ்சக் கமிர்தமாம் !
 மண்ணைக் கிண்டி நீருக்கேன் மினக்கேடு ?

குஞ்சியப்புவும் கொப்பரும் மாமனும்
 இங்கிலாந்தில் 'இஞ்சிப்பீர்' குடித்தவர் !
 இஞ்ச என்ன கிடக்குதோ குடிக்கவே ?
 தெற்கால் போனால் தேத்தண்ணி, கோப்பியள்
 நல்லாய்க் குடிக்கலாம், இங்கென்ன கிடக்குதோ ?
 பாட்டன் குடித்த சோற்றுப் பழந்தண்ணி
 இப்ப ஆரும் குடிப்பதோ, பேய்க்கதை !

11

கோடை எங்கள் நிலத்திலே நீண்டது
 நீண்டு நீண்டு தகிக்கையில், திடீரென
 மாரிவந்து இதமாய் மழைத்தது !
 காய்ந்திருந்த புற்கள் மரங்களும்
 காய்வு நீங்கித் துளிர்த்தே இலைத்தன.
 கல்லுப் பற்றிய கலட்டியும் சிறு சிறு
 புல்லைப் பற்றிற்று, பூங்கன்கள் மின்னிற்று.
 ஓய்ந்துபோன நெஞ்சின் ஓர் ஆழத்தில்
 ஒற்றை நரம்பு உயிர்ப்பினை யாழ்த்தது !
 வரண்டு சும்பிய வாழ்க்கையும் ஆயிரம்
 அர்த்தங்கண்டு விழிகள் இதழ்த்தன.
 இருண்டுபோன எல்லைகள் துலங்கின
 எங்கும் எங்கும் ஓர் இருப்பே விரிந்தது.

111

காய்ந்த கல்தரை.
 நீர் கண்ட(து) அற்புதம் !
 கலங்கல்தான் -
 என்றாலும் உப்பல்ல !
 நன்னீர் !
 நம் ஆழநீர் !
 தெளிந்து பின்னது தேனாய் இனிக்கின்ற
 காலம் வரும்.

தோண்டிய மானிடர் தோள்கள் உயர்ந்தன !

குடைந்த ஊற்றால்

கோடை தளர்ந்தது !

குடங்கள், பானைகள் நனைந்து குளிர்ந்தன.

சனங்கள் மேலும் தண்ணீர் அள்ளிற்று

மொண்டு மேலும் முகங்கால் கழுவினர்.

வண்டிகள் நிரையிலே சென்று நீர்

ஏற்றின.

குடைந்த ஊற்று ஊருணி ஆயிற்று.

போக்கும் வரத்தும் புதிய வாழ்க்கையும் !

வேர்வை நாற்றம் சற்று விலகிற்று

மெல்லிய இன்மணம் அசுத்தை தடவிற்று.

விழுந்து மூழ்கி ஆனந்தக் கூத்திடும்

விடுதலை நீராடல் விரைவில் எழுந்திடும்.

* * * * *

யாத்திரை

தியானம் என்பது

தானே,

தன்னைத் தரிசிக்கும் யாத்திரைக்கு

தான் வெட்டும் சுரங்கவழி

ஊனக்கண்

ஊடறுக்க முடியாது மையிருட்டில் போய்ப் புதைய

உள்ளகத்தின் வேட்டைநாய்

மூலச்சுரங்கத்தில்

விழிமுடிச் சுருண்டிருக்கும் தன் மூர்த்தத்தை

மோப்பம் பிடித்தோடியதன்

முன்னுரசு

மூளும் நெருப்பில்

மூடுண்ட சுரங்கவழி முகடெரிந்து பேர் அரங்காக

குடுண்டதீர்ந் (து) எழுந்து

யாத்திரை

யாத்திரீகன்,

சேத்திரம்

அனைத்தையும் விழுங்கி

நாகமென ஆடும் நான்.

* * * * *

ஆடித்திறவுகோல்

ஆடிப்பிறப்பு
ஆனந்த ஆவணியாள்
வெள்ளிக்கதவு
மெல்லத் திறந்தது.

திறந்த நீக்கலில்
சிக்கிய அவளின்
தாவணிச் சேலைத் தலைப்பென ஓர் எழில்
மாலை மின்னல் முகிலிடை ஆடும்

வீசிய காற்று-
இடையிடை விழுத்தும் பலகணியூடாய்
எதிர்வரும் அவளின் யௌவன மேனி
இன்மணம் சுகந்தது.

முடியிருக்கும் - அவள் உலாப்போகும்-
மங்களவனத்தின் கபாடம் திறபட
ஆடித்திறவுகோல் உள்ளே புகுந்தது.
அதன் நுழைவொலிப்பென
புள்ளினம் எங்கும் கலகலத்தலையும்
மெல்லிய இன்துயர் நெஞ்சில் முள்ளிடும்.

* * * * *

நிலவின் பாட்டு.

பனை மேலால் எழுந்துவரும்
பால்நிலவு பாடுகிறாள்
அவள் பண்ணிசையின் தாலாட்டில்
கண்வளரும் இவ்வுலகு
பாட்டுக்கு ஏற்ப
தலையசைத்துத் தாளமிடும்
ஓலைகளின் மெல்லசைவு.

பாட்டென்ன ?
பேர் மௌன உள்ளிசையா?
உள்ளிசையின் ராகமௌ
ஒளிவெள்ளம் சரிகையிடும்
மோகனத்தில் உலகுருளும்!

தீலாப் பழம்.

பனையின்கீழ் எழுந்துவரும்
பால்நிலவு ஓர்பெரிய
தோலுரித்த பனம்பழம்போல்
தொங்குவதைக் காண்கின்றேன்.
கனியுண்டு மகிழ்வனப்போல்
ஒலைகளோ காதுதறும்.

கனி என்ன ?
புத்தர் கை நழுவிவந்தப்
போதிமரக் கனியின்று
கற்பகக் கனியாக
காய்த்திருக்கோ ? அதனுடைய
சாறுண்ட இவ்வுலகு
மாலாகிக் கண்வளரும்.

* * * * *

விடுதலை விதைகள்.

வான் பார்த்துக் கிடக்கிறது
தமிழீழ வயல் வெளிகள்
மாரி வரும் பயிர் வளரும்
நெல்மணியில் உயிர் வளரும்
என்கின்ற பெருங்கனவில்
வான் பார்த்துக் கிடக்கிறது
தமிழீழ வயல் வெளிகள்.

திடீரென்று செவியதிர
தெற்கிருந்து மழை திரளும்
குண்டுமழை குண்டுமழை
வானிருந்து குண்டுமழை
தமிழீழ வயல் எல்லாம்
உயிர்மணிகள் சிதறிவிழும்
காணிநிலம் வீதியெங்கும்
கடல்வழியில் பனைவளவில்
உயிர்மணியின் விதை சிதறும்
விடுதலையின் பயிராகும்.

* * * * *

புது விட்டில் பூச்சிகள்.

வீட்டில் ஒளியில்லை
ஒளியூட்ட வழியில்லை
ஒளியூட்டம் எரிபொருட்கள்
ஒவ்வொன்றும் நெருப்புவிடை
விடைநெருப்பில் வீழ்கின்ற
புதுவிட்டில் பூச்சிகள் நாம்
வீடினும் இருள்கிறது
விடைநெருப்பின் எரிபொருள் நாம்.

(18.10.1991 க்கு முந்திய காலங்கள்)

* * * * *

ஒளியுக்ம் ஒன்று

இருள் !
எங்கும் இருள் !
இருளில் புதையுண்ட பூவுலகு.
இரைச்சல்,
பேரிரைச்சல்.
குறட்டை ஒலிப் பேரிரைச்சல் !

காலங்காலமாய்
இருளில் ஜனித்து, இருளில் தோய்ந்து
வெளிவரும் மனித மொழிகள்.
ஒளியில்லை,
உயிர்ப்பில்லை
உள்ளொளியின் வனப்பில்லை.
துயில், உணவு, புணர்வு எனும் இயல்புக்கங்களில்
மனித இருப்பு. விடுதலைப் பாதையை மறைத்து நிற்கும்
மொழியின் ஜடத் தடிப்பு.

2

ஒருநாள்
ஒளி
பூமிக் கிறங்கி வந்தது.
அது யார் ?

ஒளி சூடிவரும் அவன் யார் ?
 புறமீத்தியஸ் !
 அவன் மானிடன் அல்ல, தேவன் !
 விண்ணிலிருந்து மண்ணுக்கு
 ஒளிதிருடி வருகிறான், மானிடரை ரட்சிக்கும் பொருட்டு.
 தேவமகன்,
 புறமீத்தியஸ் !

3

"ஓ, கண்கள் கூசுதே,
 இது ஆபத்து"-
 பழையவர் கத்தினர்.

"ஓ, இது தொட்டால்
 சுடுகுதே ! பேராபத்து "
 இன்னும் பலர் கத்தினர்.

"ஆ! இது நெருப்பு
 ஆட்களை எரித்துவிடும் "
 மேலும் பலர் கத்தினர்.

பூமியில் அதிர்வு !
 ஒரு பிரளய நிகழ்வு
 இத்தனை காலமும் பூமியில் மண்டிய
 குப்பை கூழங்கள்
 பற்றி எரிந்தன.

பழைய யுகத்தவர்
 சுண்டு பயந்திதை
 ஓடி ஒளிந்தனர்.

இளைய யுகத்தவர்
 ஒளியில் இருந்தொரு
 மொழியை உருவாக்கினர்.
 ஓசையின் தேவையை
 மிகவும் ஒடுக்கினர்.

இருகை நீட்டி
 ஒளியை ஏந்தினர்.
 இறைஞ்சி அதனை

தெய்வமாய் வணங்கினா
ஒளிச் சாதம் பொங்கி
உலகுக்கு ஊட்டினர்.

தொண்டையை அடைத்த
பழைய நஞ்சை
காறி உமிழ்ந்தனர்.
நீலகண்டம் மறைந் தெவர்க்குள்ளும்
நித்திய ஒளியிலோர் அண்டம் சமைந்தது.

புதுயுகம் அமைத்த
பூமியின் மைந்தர்
ஒளி முடிதரித்தனர்.
மொழித்திரை நீக்கி
உள்ளொளிப் பேச்சில்
மானிடம் நிகழ்த்தினர்

* * * * *

என்னகத்தே ஓர் விளக்கு

எப்போதும் ஓர் விளக்கு
என் வலது நெஞ்சகத்தே
எரிகிறது, எரிகிறது,
எப்போதும் எரிகிறது.

திரியில்லை, கரியில்லை,
புகையில்லை, நெருப்பில்லை,
நெருப்பில்லாப் பேரொளியில்
என் நெஞ்சம் விளக்கேற்றும்.

விளக்கேற்ற வழியின்றி
வீடிருளும் வேளையிலும்
ஒளியேற்றி என்னுள்ளே
ஓர் விளக்கு எரிகிறது.

திரியில்லை எரிகிறது
புகையற்று ஒளிர்கிறது
கரியில்லை, நெருப்பில்லை,
எரிபொருட்கள் எதுவுமின்றி
என்வீடு இருள்கையிலும்
உள்ளொளியும் நெஞ்சொளியில்
என் இல்லம் ஒளியாடும்.

வெறுப்பில்லை, சலிப்பில்லை,
 வேதனையின் கரிப்பில்லை.
 சுயநலங்கள், பற்றுக்கள்,
 ஆணவங்கள், அழுக்காறு
 அத்தனையும் நெஞ்சொளியின்
 ஆகுதியின் சிதையாக . . . .
 என் வாழ்க்கை பேரொளியின்
 குடை விரிப்பில் அரசோச்சம்.

* * * * *

' பனி. '

நிகழ்வற்ற நாள் எனக்கு நீண்டுகொண்டே போகிறது.
 கால்கள் நடந்தன,
 கைகள் ஆடின,
 வாய் இடையீட்டின்றி கலகலத்தது
 அவயம் முற்றும் பெரிதாய் இயங்கிற்று.
 ஆனால் மையமில்லை,
 மையமற்ற வெற்றுச் சலசலப்பு
 அதனால் நிகழ்வில்லை.
 மையம் மௌனித்த ஊமைக் குழல் நான்.
 அதனால் என்னசைவு எதற்கும் முகமில்லை.

முகமற்ற நாள் மேலும் தொடர்கிறது
 மக்கள் திரண்டுள்ளார்
 கூட்டம் ஒன்று நடக்கிறது,
 அமைச்சரோ
 ஆளுநரோ
 முகமில்லாமனிதர்
 மேடையில் நின்று முழக்கமிடுகின்றார்
 பொருளியல் அலசலோ
 புள்ளி விபரமோ
 அரசியல் ஆருடமோ
 முகமில்லாக் கருத்துக்கள்
 போட்டு முழக்குகிறார்
 நான் பார்த்து நிற்கின்றேன்
 தலையற்ற ஜனக்கூட்டம்
 புல் வெளியில் மேயும் மந்தையென
 என் கண்கள் மேய்ந்து வரும்

அகமற்ற உடல் கூட்டின்
ஓட்டைக்குள் காற்றூதும்

என் இனிய அயலவர்கள்
என் நண்பர்,
பெரியவர்கள்
இவரெல்லாம் திரண்டு
முகம் கொடுக்கும் விஷயமெல்லாம்
எனக்கு
முகமற்றுத் தெரிகிறது
தனியனென நான் இருந்தேன்
ஒரு நாள் -
எனைபார்த் தொருவன்
"பனி" யென்று புன்னகைத்தான்
அடுத்த கணம் -
பனியென்று அவ்வார்த்தைத் துளிக்குள்
என் முகம் மினுங்கிற்று
நீண்ட நாட்களின் பின்
ஓர் நிகழ்வு எனைத் தீண்டிற்று.

* * * * *

இராமர் கோயிலும் பாபர் மசூதியும்

முன்னர் கடவுளர்
மனிதனைக் காக்க
கீழிறங்கி வந்தனர்
அவர் -
கீழிறங்கிய
ஏணிப் படிகளாய்
கோபுர நுனிகளும்
மகுதி முனைகளும்
வானளாவின.

பின்னர்,
விண்ணில் இருந்து
கடவுளர் வழங்கிய
தெய்வப் பொழிவை
ஏந்தும் சிரசென
கோபுரக் கலசங்கள்
வானளாவின.

இன்றோ -

கடவுளரைக் காக்க
மனிதன் இறங்கினான்
அவனது முயற்சியில்
கோபுர நுனிகளும்
மகுதி முனைகளும்
கடவுளர் அனைவரும்
கமுவேற்றப்படும்
கமாமரமாயின.

இராமர் கோயிலும்
பாபர் மகுதியும்
அண்மையில் கடவுளர்
கமாமரமேறி
மூலமறுந்து ஊனஞ் சிந்திய
ஆயுத முனைகளே !

'இனிதனா'ய் மேலெழு !

"பாணும் பருப்புமா இண்டைக்கும் ?"
என்மகள் ஒருநாள் தாயிடம் கேட்ட கேள்வி
கவிதை எழுத உட்கார்ந்த என்னுள் இப்போதும் கேட்டது.
கனகாலமாக எனக்குள் புரண்டு புரண்டு படுக்கும்
கேள்வியும் இதுதான் !
இந்தப் பழகிப்போன சுரத்துக்கெட்ட சொற்களோடுதான்
இன்னும் நாம் மல்லுக்கட்ட வேணுமா ?

'அன்புடைய நண்பனுக்கு' என்று நான் நேற்றெழுதிய கடிதம் நினைவுக்கு
வந்தது.

தயாரிக்கப்பட்டிருந்த சொற்கள், செமிபாடடைந்த கழிவென கடிதத்தில்
விழுந்தன !

சொற்களின் யந்திர ஓட்டத்தில் மனிதம் அழிந்து, கணினி இயங்கிற்று.

பழகிய சொற்கள் என்பவை,

மனிதம் சுடப்பட்டு கம்பத்தின் கீழ் சுருள்வதற்குமுன்

கண்ணை மூடிக்கட்டிய அடுப்படிக் கரித்துணி !

எப்படிச் சுகம் ?' என்றொருத்தன் கேட்டால்

செருப்பைத் தூக்கிக் காட்டு, ஸென் பௌத்தன் பாணியில் !

செருப்பைக் கண்டவன் தன் இருப்பைத் தொடலாம்.

தொட்டு மனிதனாகிப் புதுச் சொல்லோடெழலாம்.

அதனால் 'வளவளா' வென அதிகம் கதைக்காதே என

எனக்கு நானே கட்டளை போட்டேன்.

பேச்சைச் சுருக்கு,
முடிந்தால் சும்மாவே இருந்துவிடு,
சும்மா இருத்தல் எழுப்பும் சூட்டின் கதிப்பில்
ஒளியுருவங்கள் பேச்சாய் தொழிற்படலாம்.
மனிதன் மரித்ததிலோர் பேர் 'இனிதன்' இப்புவின்கை
கனித்தெழலாம் !

தற்போதைக்கு,
உனைக்குழ்ந்து விலங்கிடும் பழஞ்சொற் படைத்தளத்தை
தகர்த்தெறி!
போராளிச் சொற்கள் புகுந்து புகுந்து புரட்சிக்க !
ஓசை அவி, பாஷையின் பின் பதுங்கு ! அப்போது
உன் மூச்சிலெழும்
உந்தித் தணலில் உணர்வுக்கோலிடு !
எடுத்ததை ஒவ்வோர் மொழியிலும் விழியிடு - நுதல்விழி !

எஞ்சிய பிரமனின் ஒற்றை முகத்தில்
கொய்த கூத்தனின்
நெற்றிக் கண் வை !
நாவின் சிறுக்கி உக்கிரம் கொள்வான் !
சொற்கள் கூத்திடும் !
சிருஷ்டிச் சிலம்பில் தெறிக்கும் பரல்கள்
ஓர் புதுக்குரல் !
புதை குழியிருந்தோர் குருத்தெறி புதுயுகத்துளிர் !

இறந்த மனிதத்தை எடுத்தெறி
புது இயல்புக்குரிய சொல் எடு
'அன்பு ஆசை' எனும் சொற்களைக் கோத்து
'இன்பு' எனச் சொல்,
'மனிதன்' என்பதற்குப்பதில் புதிதாய்
'இனிதன்' எனச்சொல் !
கீழ் இயல்புகள் வீழ மேலெழு மேலெழு. . .
இன்கமழ்ச் சொற்கள் இறக்கைகளாய் விரி !

காலயின் கம்பிகள்

காலம்போல் நீண்டு மின்
கம்பிகள் ஓடின
காற்றதன் அள்ளலில்
வந்தபோல் ஓர்த் திரள்
குருவிகள் வந்ததில்
குந்தி யார்ப்பரித்தன.

குந்திய குருவிகள்
மின்னூட்டம் பெற்றவோ ?
'ஜிவ்' வென எழுந்தன
முடிச்சிடும் சிறுசிறு
நிகழ்ச்சிபோல் குருவிகள்
எழுந்துபின் தாழ்ந்தன
எழுவதும் விழுவதும்
விண்ணுயர்ந் தெங்கவோ
இன்மையாய் போவதும்-
மின்னுண்ட வெறியிலோ
குருவிகள் குதித்தன ?

முடிவிலா காலத்தை
முடிச்சிடும் சிறு சிறு
நிகழ்ச்சிபோல் குருவிகள்
நிரைத்தன கம்பியில்!
எதிர்த்தெழும் காற்றின் மேல்
ஏறி உட்கார்வதும்
இறக்கையை மடக்கிப்பின்
கம்பியில் இருப்பதும்
முடிவிலா காலத்தில்
முடிச்சுகள் இட்டன.
நீண்டு கிடந்த மின்
கம்பிகள் என்னவோ
நினைத்ததுபோல் வெறித்துச்
சிரித்தன, அவ்வளவே
குந்திய குருவியில்
ஐந்தாறு கருகின.

ஒய்யெனக் குருவிகள்
ஓலமிட்டெழுந்தன
ஓலமிட்டெழுந்தவை
வானைப் போய் முட்டின
பின்னர் சீழ் வந்தவை
கலகலத் தலைந்தன.

காலம்போல் நீண்டு மின்
கம்பிகள் ஓடின.
மீளவும் கம்பியில்
வந்தவை அமர்ந்தன.
கருகிய குருவிகள்
அவற்றின் கீழ் ஆடின.

மேலும் சில : கவிதை பற்றிய அலசல் தொடர் !

மு. பொ. என்றழைக்கப்படும், மு. பொன்னம்பலம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் புங்குடுதீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். அறுபதுகளின் ஆரம்பத்திலிருந்து இன்றுவரை கவிதை, சிறுகதை, விமர்சனம் போன்ற படைப்பிலக்கித்துறையில் தடம்பதித்து வருபவர். இவர் காலஞ்சென்ற மு. தளையசிங்கம் அவர்களின் சகோதரருமாவார். மு.பொ. தனது 28 வது வயதில் (1968) வெளியிட்ட 'அது' கவிதைத் தொகுதியில் அடங்கியகவிதைகளையும் அதன்பின்னர் எழுதப்பட்டவற்றையும் உள்ளடக்கி வரும் தொகுதியாக இது அமைகிறது.

இருபதாம் நூற்றாண்டு முடியும் தறுவாயில் நாம் உள்ளோம். தமிழில் கவிதைக்கோ நீண்ட வரலாறு. இன்று அந்த வரலாற்றைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கும்போது பன்முகப் பாங்கினாலான பல்வேறு தள நிலைத்திருப்பு முனைகளைக் கண்டு வளர்ந்துள்ளதை நோக்கலாம். புதுக்கவிதை ஒரு வன்மையான வடிவமாக வளர்ச்சி பெற்றதன் பின்னர் ஏற்பட்ட பாய்ச்சல்கள், அதனது வளர்ச்சிகள் அதிகம், அதிகம்.

அறுபதுகளிலிருந்து கவிதைப்பரப்பில் மு.பொ. தனக்கே உரிய தனித்துவப் பண்புகளுடன் ஈடுபட்டு மீண்டும் மீண்டும் சுய பரிசீலனை, சுயவிசாரனை என்பதனை மேற்கொண்டு தானும் வளர்ந்து அதனுடன் கவிதா வெளிப்பாட்டு முறைமையிலும் வளர்ச்சி கண்டு விரைந்து வரும் ஒரு சீரான போக்கு ஒன்றை இவரது இந்தத் தொகுதியைப் பார்க்கும் போது நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

கவித்தரிசனம் வாழ்வியலின் 'முழுமை' குறித்து தத்துவ விசாரணையாகவும், அது ஆத்ம விசாரனை குறித்த நீட்சியாகவும் இவரிடம் தொடர்வதைக் காணலாம். தான் வாழும் காலகட்ட அனைத்து அதிகார ஆதிக்க களன்களுக்கு எதிராகவும் தனது கவிதா எதிர்ப்பு நிலையைச்சுட்டி வருவதும், அதிலிருந்து மீண்டு, கடந்து ஆத்ம விசாரனை ஒன்றை தனது சுருத்துத் தளத்தில் முன்னெடுப்பதையும் இவரிடம் காணலாம். கவிதை வெளிப்பாட்டு முறைமையில் புதிய புதிய கவித்துவ நுட்ப பிரக்ஞையை வெளிப்படுத்தி வருவதை இங்கு காணலாம். இவையெல்லாம் இவரது தொடர்ந்த தேடலின் பாற்பட்டதென்றே கொள்ளலாம்.

இவரது கவிதைக் கட்டமைப்பு நிரந்தர நடைக்குரியதாக அமையவில்லை. எப்போதும் மாற்றத்துக்குள்ளாகி வருகிறது. தமிழ்க் கவிதையியலில் அன்றும் இன்றும் எப்போதும் இதுதான் வரலாற்றியல் போக்கு. இது இவரிடம் இன்னும் இன்னும் சுயவிசாரனைக்கும் சுயபரிசீலனைக்கும் புதியன உருவாக்கத்திற்கும் உரியனவாகவே அமைகின்றன. இது இவரிடம் மிக அதிகம் எனலாம். ஒரு வேளை இது கற்பனாவாதத் தன்மையாகவும் நமக்குப் புலப்படலாம். நாம் புரியவும் மறுக்கலாம். ஏற்கவும் தயங்கலாம்,

மறுக்கலாம். ஆனால் இயங்கியல் எப்போதும் மாற்றம் வளர்ச்சிக் குரியதாகவுமே இருக்கும். கவிதையும் இதற்கு உட்பட்டதே. இன்னும் கூறப்போனால் கவிஞர் இதில் தீவிர தேடலில் ஈடுபடுபவராகவே உள்ளார்.

இவரது கவிதை குறித்த கருத்துநிலை காலம் கடந்து உணரப்படுமோ அல்லது உணரப்படாமல் போகுமோ தெரியாது. காலம் தான் பதில் சொல்லும். எவ்வாறாயினும் இவர் கவிதைகள் பன்முக வாசிப்புக்கு உள்ளாகும் போது பன்முக அர்த்தப்பாடுகள் அவரவர் தளத்திற்கேற்ப பெறுவர் என்பது நிச்சயம்.

அதோடு எவ்வளவு விளக்கங்களுக்கு அப்பாற்பட்டும் கவிதைகள் தமது சூட்சும ஆழங்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கும். இன்னும் கூறுவதானால் ஒரு கலாசாரத்திற்கும் ஒரு இலக்கியப் பிரதிக்கும் இடைவெளி அதிகரிக்கும் போது, சில கவிதைகள் புரிந்து கொள்ளப்படாமலேயே போகலாம். பல மொழிபெயர்ப்பு கவிதைகளுக்கு இது நேர்வதுண்டு. இன்று புரிந்துகொள்ளப்பட்டது அடுத்த சில சகாப்பதங்களில் மூடப்பட்டும் விடலாம். புரியப்படாதது மீண்டும் புரியப்படலாம்.

நமது இருப்புக்கான 'விடுதலை', நமது விடுதலைக்கான 'இருப்பு' இவை குறித்து கவிஞர் தனக்குள் தேடிக்கொண்டும் புறவுலகத் தாக்கத்தின் பால் தாக்குண்டும் தொடர்ந்த தனது கருத்துத்தளத்தின் - ஆத்மார்த்தத் தளத்தின் - செயற்பாடுகளே இவரது கவிதைகள். உண்மையில் இவையெல்லாம் கவிஞரின் தத்துவார்த்தத் தளத்தின் பாற்பட்டது. அதாவது 'மெய்யுள்' தத்துவ வகைப்பாட்டின் கலைத்தூண்டலின் தேடலே இவரது கவிதைகள்.

மு. பொ. வின் கவிதை வழியே அதனோடு இழையோடும் கருத்துநிலை வழியே செலுத்திய பார்வையின் பாற்பட்டதே இக்கருத்துக்கள். இன்னும் இவையாவும் பலவித விமரிசனப் பாங்குகளை எம்மிடையே தூண்டி நிற்பனவாகவே உள்ளன. விமரிசனத்துக்குள்ளாக்குவோம், விரித்து வளர்த்துச் செல்வோம் அல்லது மறுத்துச் செல்வோம்.

தெ. மதுகுதனன்
கொழும்பு
30/08/96

517701

“மரத்தையும் செடியையும் பற்றி அழகாக
எழுதுவதால் கவிதை வந்துவிடாது.
மரமும் செடியும் களைகளாக வீழாமல்
முலிகைகளாக நிமிர்வதே கவிதையாகும்”

— ந. கோ. கி.

517701